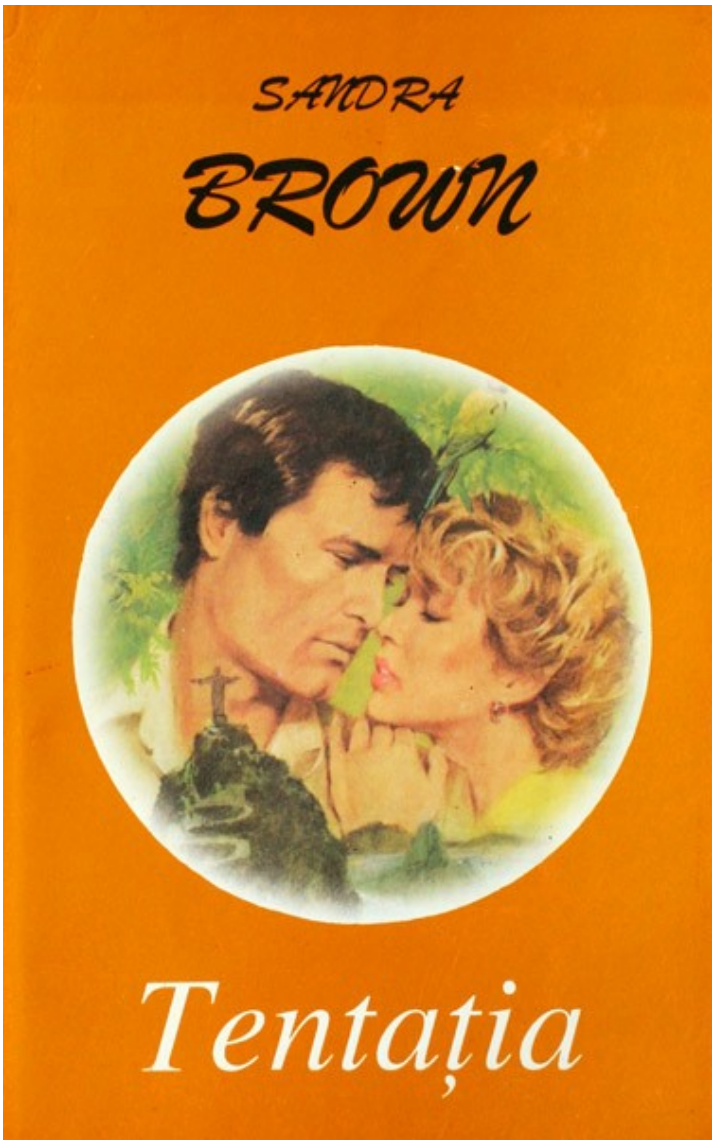

TENTAȚIA
SANDRA BROWN

CAPITOLUL 1

-O convorbire pentru dumneavoastră,domnişoară Curtis.Vocea ajunse limpede până la Meriel,în timp ce traversa foaierul clădirii Mackensie,şi ea ridică o mână în semn de confirmare,gândindu-se să intre în lift.

-Reține-o,te rog,da? Am s-o preiau imediat ce ajung în biroul meu.

-În regulă,domnişoară Curtis.E o convorbire de peste ocean.Meriel dădu din cap încântată,în timp ce uşile liftului se închiseră cu un fâşâit uşor,şi urcă încet până la biroul ei de la etajul trei.De peste ocean.Ar trebui să fie telefonul din Franța. Era aproape sigură că obținuse contractul de la Paris şi ei îi promiseseră să o

sune astăzi în cazul în care veştile erau bune.În cele din urmă,Stewart Mackensie avea să-şi mănânce pălăria.Zâmbi în sinea ei,imaginându-şi următoarele minute, savurând momentul când va putea lua liftul înapoi şi va putea intra în biroul lui,cu un aer indiferent,cu noutățile.Cum ajunse la etajul ei,se îndreptă repede spre birou,picioarele ei lungi acoperind distanța dintre lift şi propriul birou cu paşi uşori,săltați,silueta ei zveltă balansându-se perfect.Casca de păr blond şi des,tăiat în stil paj,flutura în timp ce mergea şi pe fața ei frumoasă,fără nici un cusur,nu exista decât plăcere.Contractul de la Paris!Cel mai mare lucru pe care l-a realizat până acum!

-În regulă,Sandra.Am sosit.

-Da,domnişoară Curtis.Convorbirea dumneavoastră din Venezuela,domnişoară Curtis.Telefonista trecu la vocea profesională imediat ce se făcu legătura,dar Meriel înlemni înghețată.

-Meriel?Ea nu răspunse.Ea nu putea să răspundă.Se aştepta să audă o voce franțuzească,mintea ei se obişnuise cu asta şi înăuntrul ei totul îngheță la vocea adâncă,la sunetul numelui ei rostit cu un uşor accent spaniol.Pentru o fracțiune de secundă,încăperea se întunecă,reducându-se aproape la nimic.

-Meriel!Nu mai era o întrebare acum,era un ordin,atitudinea lui normală față de viață.Bănuiesc că eşti acolo,dar,dacă nu ai de gând să vorbeşti,cel puțin ai politețea de a pune jos receptorul.Nu am tot timpul din lume pentru a asculta mile întregi de spațiu gol.Meriel se aşeză pe scaun cu gura uscată.Cu câteva secunde înainte era zâmbitoare,lumea ei era plină de promisiuni şi acum tremura,speriată,incapabilă să respire în timp ce vocea lui Ramón Ortiga pătrundea la ea de la o distanță de jumătate de lume.

-Sunt aici.Reuşise să vorbească fără să se bâlbâie,fără ezitare,fără nici un semn de teamă.Aşteptam un telefon de la Paris; schimbarea direcției şi a limbii m-a blocat pentru o secundă.A trebuit să-mi reorientez mintea de la afaceri.

-Sunt foarte conştient de importanța ta în lumea presei Mackensie,spuse el cu răceală.Te sun pentru că e necesar.Telefonul tău de la Paris va trebui să aştepte.

Mâna ei se încleşta pe receptor atât de tare,încât se îndoia că va putea să-şi mai relaxeze degetele.De ce nu punea pur şi simplu telefonul jos? De ce stătea acolo cu inima bătându-i plină de panică,ascultând sunetul unei voci pe care credea că n-o va mai auzi niciodată?Aroganța familiei lui străbătea milele şi îşi putea imagina fața lui rece,aristocratică,frumoasă şi neînduplecată.Putea să vadă ochii negri,atât de negri încât puteau străluci de focuri şi să se îngusteze cu luciri de mânie.Putea să vadă silueta înaltă,subțire şi atletică,aplecată nepăsător peste imensul birou strălucitor din camera de lucru,şi a avut nevoie de fiecare fărâmă

din spiritul ei considerabil pentru a-şi strânge emoţiile şi pentru a-şi da seama că nu mai era sub dominaţia lui Ortiga,şi că era liberă de ani de zile.
-Atunci,de vreme ce plăteşti această convorbire scumpă şi fără rost,până acum, pot să-ţi sugerez să spui ce ai de spus? spuse ea cu răceală.Telefonul meu de la Paris va fi primit,fără nici o îndoială,atunci când linia va fi liberă,de aceea, pentru a-ţi economisi cheltuielile,şi mie iritarea,te rog să treci la motivul apelului tău.De cealaltă parte era linişte şi ea îşi putea imagina sprâncenele lui ridicate.El a făcut întodeauna aşa atunci când ea i-a răspuns prompt,nu pentru că a făcut-o foarte des,dar atunci când nervii ei erau la limită şi când se apăra de atitudinea lui,întotdeauna a fost o surpriză detaşată,sprâncenele negre ridicate,şi buzele deformate într-un surâs amuzat.Antipatia o străbătu ca o flacără arzătoare şi i-o luă înainte:
-Aştept!Nici eu nu am tot timpul de pe lume ca să ascult mile întregi de spaţiu gol,senior Ortiga!
-*Pentru Dumnezeu*!răspunse el tăios într-o izbucnire neaşteptată.Am fost Ramón pentru tine timp de mulţi ani din viaţa ta;şederea ta îndelungată cu proprii tăi concetăţeni ţi-a furat toată politeţea pe care am fost în stare să ţi-o inducem? Sunt fratele tău vitreg!
-Eşti nimic.Meriel îi răspunse cu indiferenţă,cu vocea goală de orice fel de emoţie.Eşti un bărbat care mă sună din Venezuela,criticându-mă pentru comportarea mea.Dreptul tău de a face aşa ceva s-a terminat cu mult timp în urmă,atunci când mi-ai spus să mă întorc la cei de teapa mea.Acum sunt cu ei,cu propriii mei conaţionali,şi nu ai nici un drept să mă suni şi să-mi dai ordine.Dacă nu treci la motivul acestui telefon,voi închide,aşa cum ai sugerat de la început.
Nu am timp să duc o bătălie transatlantică,şi nici interesul.Ea încetă să mai vorbească şi cu ochii îşi urmări reflecţia în oglinda din faţă.Faţa îi era albă şi încordată,ochii îi erau răvăşiţi şi putea să-şi audă sunetul propriei inimi.
-Meriel.El se opri şi ea îşi încorda urechile pentru a stabili dacă ceea ce gândea era corect.Vocea lui se înmuiase,coborând la un murmur scăzut,după cum îşi amintea că putea s-o facă.
-Meriel...trebuie să vii acasă.
-Sunt acasă!Locuiesc aici,lucrez aici.Tot ceea ce eu...
-Meriel!Ordinul ascuţit trecu prin replica ei arzătoare nemailăsându-i nici o posibilitate să vorbească.S-a întâmplat un accident.Mama ta şi tatăl meu s-au prăbuşit cu avionul.Pentru numele lui Dumnezeu,nu mai spune nimic în plus!Nu mai continua cu lupta ta atât de mult,spunând lucruri pe care mai târziu le vei regreta.

El se opri şi ea era atât de înlemnită încât nu se putea gândi la alte cuvinte.
Noutățile încă nu o pătrunseseră.Vino acasă,Meriel.Acum!
-Mama? Unde e? Ce s-a întâmplat cu ei? Ramón!
Țipătul ascuțit revenise din trecut.Biroul şi importanța ei,securitatea vieții ei în Anglia se îndepărtaseră şi era din nou înapoi,pe pământul pe care îşi petrecuse anii copilăriei.Ea îi rostise numele cu aceeaşi urgență disperată.
-Sunt morți,amândoi.Nu există alt mod în care să ți-o spun decât acesta.O izbucnire scurtă este mai bună decât o măcinare lentă,fără sfârşit,a inimii.
Era o notă slabă de compasiune în vocea adâncă şi mândră,dar Meriel a auzit-o cu greu.Putea să vadă fața frumoasă şi rece a mamei ei,fața mândră şi indiferentă a tatălui ei vitreg şi,cu toate că se gândise o dată că n-ar mai vrea să-i vadă din nou,realizarea faptului că nu-i va mai vedea niciodată o izbi ca o lovitură de ciocan.
-Ți-e bine? Vocea lui Ramón o readuse pe pământ şi respiră adânc,închizându-şi ochii pentru un minut,dar temându-se să şteargă amintirile urâte.
-Da,sunt bine.Voi veni imediat.Când este înmormântarea?
-Înmormântarea a fost în dimineața aceasta.Ea gemu cu voce tare la această afirmație,şocul şi neîncrederea făcând să-i revină culoarea în obraji.
-Tu,tu îndrăzneşti să spui că ai organizat înmormântarea pentru mama mea -mama mea -şi eu nu am fost informată?
-În primul rând,o întrerupse el supărat,nu am avut adresa,ca să te găsesc,nu mi-a fost atât de uşor.În al doilea rând,nu ți-aş fi spus nici dacă aş fi găsit la timp locul unde te afli Nu am vrut să vii la înmormântare!O mânie surdă o invada.
Chiar şi acum,când această tragedie le pătrunse viețile la amândoi,el n-o voia acolo.
-Atunci nu există nici un motiv ca eu să vin acolo,spuse ea în mod ezitant.
-Am crezut că poate vei dori să vezi locul unde au fost îngropați,o informă el liniştit.Dar nici chiar acesta nu este motivul pentru care te-am sunat.Morții sunt morți,cei vii sunt cei care ar trebui să ne preocupe pe amândoi.Ai un frate,
Meriel,sau ai uitat de Manuel?Ea uitase.Pentru un scurt moment de egoism,ea îl uitase pe Manolito,fratele ei vitreg drag şi iubit şi,pentru prima dată,lacrimile îi inundară ochii şi deveni incapabilă să răspundă.Bineînțeles,el luă liniştea ei ca pe un semn de vinovăție şi continuă în acelaşi mod.
-Acum,că ți s-a reamintit,vorbi el tăios,lasă-mă să îți mai reamintesc şi că el este aici,exact în mijlocul lucrurilor.El vede o casă goală,a văzut accidentul şi nu se va putea linişti.E tot timpul supărat şi nu pot face nimic pentru a-l linişti.La toate încercările mele de a mă apropia de el,nu mi-a dar decât un răspuns:

„O vreau pe Merry”.Este datoria ta să te întorci în Venezuela.Este datoria ta să să vii acasă.Sunt conştient că mă antipatizezi pentru ceea ce sunt,dar diferențele noastre,trebuiesc lăsate la o parte.Manuel are nevoie de tine.
-Voi veni.Ea aproape şopti cuvintele dar,în mod aparent,el o auzise,pentru că şi ea îl auzi respirând cu un oftat de uşurare.Nici o îndoială că el o voia acolo.El îl antipatiza pe Manolito,la fel de mult cum o antipatiza pe sora lui vitregă,pe jumătate englezoaică şi acum cerea ajutor,când nu mai era în stare să se descurce.Era prea blocată de noutăți şi de schimbul de cuvinte cu Ramón,pentru a avea energia să spună mai mult decât:
-Îmi pun afacerile în ordine aici,şi am să vin cu primul zbor.
-Deja te aşteaptă un bilet de clasa întâi la biroul zborurilor din Londra.Nu are specificată data.Totuşi,adu-ți aminte că datoria ta este aici şi nu o serie de reviste strălucitoare.Manolito te aşteaptă.Te voi aştepta şi eu.Sunase ca o amenințare, dar ea era obişnuită cu asta,şi cu accentul final al vocii lui,atunci când a pus receptorul jos.Mult mai târziu,şi-a dat seama că el spusese „Manolito” şi ea ştia că ori fusese o scăpare a limbii,ori o cedare pentru a o forța să se grăbească.
Ramón Ortiga nu se adresa nimănui cu diminutivul.El era tot timpul rece,la fel de rece ca zăpada de pe Anzi,la fel de profund şi tăcut ca marile întinderi de câmpii unde şi-a petrecut viața.Numai anii petrecuți departe de el i-au dat curajul să-l revadă,aceştia şi faptul că ştia că Manolito avea nevoie de ea,şi că el trăia acum într-o casă fără confort,într-o mare fermă,cu nimic altceva de jur împrejur decât mile întregi de ierburi.

Telefonul de la Paris a sosit aproape imediat ce Ramón a închis şi ea obținuse contractul,cu toate că felul în care a răspuns la întrebări şi a făcut aranjamentele, nu şi-l putea aminti mai târziu.Fața ei era încă de o paloare cadaverică,mâinile îi tremurau atunci când luă liftul în jos,spre birout lui Mackensie.
El vorbea la telefon,uitându-se în treacăt la ea,atunci când intră.O matahală de bărbat,bun şi generos,un vag accent de scoțian în vocea lui,era aproape la fel de blond ca şi ea.Păr blond şi ochi albaştri,foarte opus lui Ramón Ortiga.De mai multe ori se gândea cu vinovăție că tocmai acest contrast izbitor a fost ceea ce a atras-o spre el.El preluase imensul şi prosperul lanț de reviste când avea doar douăzeci şi şase de ani.Neavând un tată care să preia ştafeta,el nu prea a avut de ales atunci când bunicul lui,fondatorul lui Mackensie Press,a murit.Cu toate acestea,sub conducerea lui Stewart,firma a fost extinsă şi a devenit foarte puternică.El obişnuia să spună deseori că în vene are cerneală,acolo unde alții,de obicei,au sânge şi,ca şefă a întregului departament de reclamă,Meriel ştia că

meritul lui,atât ca bărbat,cât şi ca şef al firmei.De multe ori el a cerut-o în căsătorie,dar refuzurile ei constante nu au stricat nici frumoasa lor relație de servici,nici prietenia lor adâncă.
-În regulă,nu ai obținut contractul de reclamă cu Parisul,deci nu va trebui să mănânc o pălărie de paie,remarcă el amuzat,în timp ce se întoarse de la telefon.
Ştiu că ori nu l-ai obținut,ori eşti plină de agitație din cauza aceasta,mai ales că eu vorbeam la telefon în loc să stau liniştit ca...
Vocea lui scăzu când îi văzu fața şi veni imediat lângă ea.
-Meriel!Ce s-a întâmplat,draga mea?
-Am obținut contractul,îl asigură ea cu o voce mică,îndepărtată,detaliile sunt aici,dar va trebui să se ocupe altcineva.Trebuie să plec.Ea îşi ridică ochii speriați spre el şi apoi izbucni:Oh,Stewart,mama a murit!E moartă!Şi Ramón a spus...
Ramón a spus...Ea izbucni în lacrimi şi el o cuprinse la pieptul lui plin de căldură.
-Hush!Hush!Hush!îi spuse el liniştit.Meriel i-a povestit mai târziu,în timp ce beau ceva la un cocktail bar din apropiere,şi fața lui se întunecă de mânie.De-a lungul anilor,de când îl cunoştea,detaliile vieții ei din Venezuela au ieşit la suprafață puțin câte puțin şi el era prea protector față de ea,pentru a avea o cât de mică simpatie față de Ortiga.
-De ce naiba nu-l poate trimite pe Manuel cu avionul la Londra?întrebă el supărat.Băiatul se va reface mai repede într-un loc nou.
-Cum să facă asta? protestă ea simplu.Cum putea să-i ceară unui copil să zboare imediat,să-l lase singur atât de repede după ce părinții lui tocmai au murit într-o prăbuşire de avion?Oricum,adăugă ea aproape absentă,nu l-ar lăsa niciodată pe Manuel să vină la mine şi să părăsească Venezuela.Manuel este un Ortiga,parte dintr-o linie pură,dreaptă,ce vine din trecut.Moştenirea este acolo.
-Afurisita de moştenire!se răsti Stewart.Ortiga pare să fie mai mult un sac cu aur decât un bărbat,mai mult o afurisită de statuie aurită.
Nu,se gândea ea obosită,privindu-l pe Stewart dar văzând o altă față,o altă față mândră,magnifică,cu ochii ca o scânteie în lumina soarelui,un psihic perfect ce însemna putere,grație şi rezistență.Un corp ce se putea trezi în zori şi să călărească cu bărbații până la lăsarea nopții,fără nici un semn de oboseală.Nu o statuie aurită,o statuie de bronz,frumoasă la vedere dar rece,rece,rece şi dureros de crudă.Cu toate acestea,nu şi-a spus gândurile cu voce tare; în loc de asta,a spus liniştită:
-El crede în datorie.
-Din ceea ce mi-ai spus,replică Stewart plin de dezgust,nu are nici un gând

frumos în cap.Bineînțeles,va trebui să pleci,draga mea,dar ai grijă ce faci.Nu e nevoie să primeşti nici o insultă sau să accepți comportarea trufaşă a lui Ortiga.
Nu te bizui deloc pe el.Ai succes în cariera ta şi eu sunt întotdeauna aici,tu ştii asta,Meriel.Ea ştia asta.Ea îi zâmbi tremurătoare,în timp ce mâna lui o acoperea pe a ei,încuviințând din cap,prea plină,de emoții pe moment pentru a spune mai multe.De-a lungul anilor,el a adunat la un loc bucățele din viața ei din Venezuela,dar erau multe pe care ea nu i le spusese,pe care nu le va spune niciodată.Stewart Mackensie credea că Ramón este crud,dar el nu-l ştia pe Ramón.Se gândea de multe ori că era singura care-l cunoştea,care cunoştea expresiile diferite care treceau peste fața-i frumoasă,creolă.Numai ea ştia că fața lui indiferentă şi neînduplecată,tipică aristocrației spaniole,putea să se transforme dintr-o dată în fața plină de râs a unui venezuelean.Numai ea ştia că prăpastia dintre ei era prea dureroasă şi prea adâncă pentru a se putea construi un pod,pentru a trece peste ea.
Ea era femeie de succes.De la o lipsă de securitate plină de durere,şi un copil timid,s-a transformat într-o persoană plină de farmec ce era atractivă şi cu multă putere de convingere.Ea a învățat modul dificil de a-şi ascunde sentimentele şi de a vorbi cu uşurință.Putea să încânte păsările din copaci,după cum spunea Stewart,şi-n felul acesta a reuşit multe afaceri pentru reclame.Deja bilingvă,
învățase franceza şi germana la şcoală,îşi folosise îndemânările lingvistice pentru a începe afaceri pe continent şi a urcat repede pe poziție în cadrul firmei.
Ironia sorții era că,în vârful succesului ei,atunci când avea tot ce îşi dorea,
Ramón avea puterea s-o cheme înapoi.Nici o îndoială că şi el îşi dorea aceasta la fel de mult ca şi ea dar îi ordonase ,,acasă" şi nu avea altă alternativă decât să se supună.Odată,ea nu-şi dorise o carieră,succes,îl dorise numai pe Ramón.Stewart nu ştia aceasta,numai ea ştia şi Ramón,cu toate că era puțin probabil ca el să-şi mai aducă aminte.Şase ani de zile e totuşi un timp îndelungat,părea o viață întreagă.Îşi alungă gândurile de la el împreună cu toate jignirile pe care le-a suferit.Îl crezuse prea departe pentru a mai putea s-o jignească din nou.Se înşelase.

Câmpia!Ar trebui să fie încă uscată,aridă,aşteptând sezonul umed care începea în aprifie.Acum era mijlocul lui martie şi,chiar şi din avion,Meriel putea să vadă ierburile aspre,înalte,de pe câmpii,copacii fără frunze,întreaga savană aşteptând într-un fel de înțepenire fără nici o respirație pentru ploaia torențială şi inundațiile bruşte care vor încuraja viața şi verdeața.Vitele erau împrăştiate pe întindere,grupuri mici mişcându-se fără odihnă şi agitate atunci când avionul

uşor zbura jos şi zgomotos deasupra lor,dar chiar şi ele păreau să accepte să alerge dezordonat pline de panică,aşteptând momentul fără să respire.În curând vor fi adunate în ierburile imense şi vor fi mutate pe terenurile mai înalte,departe de devastarea inundațiilor şi teroarea furtunilor care vor mătura pământurile cu ierburi uscate care formau câmpia.Meriel privise scena aceasta de atâtea ori în viață.O privise cu acelaşi amestec de sentimente care o străbăteau acum.Un sentiment de uşurare,să vadă din nou întinderile mari de ierburi şi pământul şi cerul care,parcă,se întindeau fără sfârşit şi,în acelaşi timp,o îngrijorare puternică datorită faptului că va vedea din nou marele ranch al familiei Ortiga.
Aruncă o privire iute la fața mare şi părul vâlvoi şi creț al bărbatului de lângă ea.De câte ori a dus-o Luis Silva în zbor peste acest peisaj?De câte ori a aşteptat-o la avion în Caracas şi a condus-o cu zâmbete largi la micul avion Ortiga ce o ducea acasă?Şi tot aşa,de câte ori a aşteptat-o Ramón pe câmpul de aterizare de pe ferma Ortiga pentru a o duce cu maşina spre a primi saluturile reci şi indiferente ale mamei ei şi ale tatălui vitreg,de la internatul din Anglia pentru a petrece lungile vacanțe cu familia ei,în Venezuela?Nici cel puțin nu putuse începe să numere.Părea că toată viața ei din trecut fusese aici şi că ea aşteptase întotdeauna,aşa cum aştepta şi acum,să vadă silueta înaltă şi întunecată ce stătea rezemată de automobil şi care o va fixa cu răceală,aşa cum a făcut întotdeauna, impunător,scormonitor,atent să îi ia valiza şi să-i sărute cu răceală obrazul.
Meriel se putea vedea cum era atunci,slabă şi stângace,aproape prea slabă,părul ei în mod inevitabil tot timpul sălbatic şi răvăşit de vânt,ochii ei gri,mari şi neliniştiți,aşteptând cu o nerăbdare până la lacrimi orice semn care ar putea să-i dea de înțeles că apariția ei poate să-i displacă lui Ramón,pentru că ea învățase foarte repede că fața frumoasă şi rece a fratelui ei vitreg putea însemna ori disperare,ori un fel de fericire.Ramón era singurul din casa aceea imensă care o apăra întotdeauna şi numai prezența lui îi dădea un fel de securitate.
Acum,ea nu mai era nici slabă şi nici răvăşită de vânt,oricum,crescuse,nu mai era un copil înfricoşat.Numai ochii mari,cenuşii,erau aceiaşi.Silueta ei zveltă nu mai era stângace,avea un aer de femeie,cu şolduri împlinite şi piept frumos,şi părul ei auriu era netezit şi îngrijit,machiajul era atât de perfect pe cât putuse să-l facă.Acum nu-şi va mai întâlni fratele vitreg cu teamă,urmărind fiecare semn al aprobării lui.În orice caz,ştia deja ca nu va fi nici unul,ştia aceasta de aproape şapte ani.Că şi copil,fusese greu tolerată,iar ca persoană era de neacceptat într-un mod cumplit.
-În sfârşit,sunteți din nou acasă,pe *câmpie*,señorita Meriel.Sunetul discordant al vocii pilotului îi străbătu gândurile şi îşi zâmbiră unul altuia.

-Numai pentru foarte puțin timp,Luis,îi spuse încet.
-Îmi pare rău de...La toți ne pare rău că sunteți aici din cauza marii tragedii.El încercase să vorbească ezitant,dar ea îi recepționa simpatia plină de gentilețe.
-Mulțumesc,dar îmi voi reveni.Se forță să zâmbească şi mişcă o mână ca pentru a cuprinde marea întindere de câmpii.A rămas aceeaşi,neschimbătoare, nesfârşită.
-Da,rămâne aceeaşi,fără nici o îndoială.Ochii lui negri începură dintr-o dată să danseze.Cu toate că dumneavoastră v-ați schimbat,señorita Meriel.
Sunteți...matură...diferită.Ochii lui negri,surâzători,trecură uşor peste ea,şi ea îi adresă ca răspuns un rânjet.
-Da,Luis.Sunt matură şi diferită.De asemenea,am o limbă foarte ascuțită, şi un mod de a răspunde.
-Voi încerca să țin minte,domnişoară,o asigură el,izbucnind într-un râs plăcut si poznaş.Sper că şi señor Ortiga să-şi amintească.Deseori,în trecut,l-am auzit criticându-vă.De data asta îl veți trimite la plimbare?
-Da,îi răspunse ea liniştită.O va face.Nu va mai fi niciodată la mila limbii lui Ramón!La primul semn de critică,de iritare,de încercare de a-i da ordine,ea va...
Gândurile i se pierdură în minte,ca şi cum s-ar fi pierdut vorbele pe limba ei dacă ar fi vorbit,pentru că el era acolo.Avionul pierdea înălțime în mod constant în timp ce ei vorbiseră şi acum se învârteau jos,deasupra pistei mici de aterizare, uscată,pentru a se întoarce şi veni în direcția vântului.Ramón era acolo,aşa cum a fost întotdeauna,chiar dacă asta se întâmplase cu atât de mulți ani în urmă.
Putea să-l vadă clar,înalt şi subțire,rezemat de maşină,cu blugii mulați pe picioarele lui lungi şi puternice,o cămaşă albastră în carouri,deschisă la gâtul bronzat,ochii negri îngustați din cauza soarelui,în timp ce privea în sus.
Dumnezeule!Era acelaşi!Bătaia inimii ei se schimba ca un instrument care trece la ritmul unei melodii cunoscute,i se încorda pielea pe față şi împunsături de alarmă alergau pe dosul mâinilor şi brațelor.Era recunoscătoare pentru avantajul de a se putea pregăti,recunoscătoare pentru şansa de a-şi aduna sentimentele răvăşite şi de a se întări.El nu putea s-o vadă la fel de bine cum îl vedea ea.Şi ea aşteptase de multe ori sosirea avionului şi ştia că,pentru el,ea părea ceva mai mult decât o ceață,o impresie neclară.Inspiră adânc şi sigură,şi câştigă mica ei bătălie.În timp ce avionul ateriza,se controla perfect,faptul că ştia că nu trebuie să existe nici un semn de slăbiciune când îl va întâlni pe Ramón Ortiga îi susținea curajul şi o făcea să fie fermă în hotărârea ei.
Luis opri avionul aproape,cu experiența multor ani de practică.Aripa era aproape deasupra maşinii înainte de a opri motorul şi se întoarse spre ea cu un rânjet.

-Am ajuns,domnişoară.Bine v-aţi întors pe câmpie.
-Mulţumesc,Luis.De asemenea,îţi mulţumesc pentru zborul plăcut.Nu peste mult timp mă vei duce înapoi la Caracas,mă aştept la asta peste câteva zile.El încuviinţă din cap,dar nu părea prea impresionat de planurile ei.
-Sunt la dispoziţia dumneavoastră,señorita Meriel.Oricând doriţi,sau oricând doreşte señor Ortiga,adăugă el încetişor,cu ochii lui negri sclipind.El avu un zâmbet larg atunci când ea deschise gura pentru a face un comentariu ironic,şi scutură din cap.
-Mai bine am ieşi înainte ca el să se enerveze,cred.
El coborî scara şi ea se mişcă,fără să aştepte ajutor,dar era prea târziu.Imediat ce păşi în afară,mâini puternice o apucaseră de mijloc şi fu luată pe sus şi se găsi dintr-o dată intorcându-şi faţa palidă pentru a întâlni ochii negri,atenţi,ai fratelui ei vitreg.
-Bine ai venit acasă,spuse cu vocea adâncă,în mod crispat.Începusem să cred că te-ai hotărât să rămâi în avion şi să te întorci la Caracas.
-Cu greu,spuse ea cu răceală.Îmi cunosc datoria,în cele din urmă.
-Da,contracară el,atunci când ţi se reaminteşte de ea.Acum,după ce ţi-ai reînnoit cunoştinţa cu Luis,poate putem să şi plecăm?
Ochii ei gri îi întâlni pe cei negri ai lui Luis Silva în timp ce el revenea pentru a-i pune bagajul în maşină şi văzu ca şi cum ar fi scris pe faţa lui un îndurerat „ţi-am spus eu”.Ea se lovise,ca de obicei,de critică,dar limba ei ascuţită şi felul obraznic de a răspunde cu care se lăudase păreau să o părăsească în acest moment.În acea clipă,nu se putea gândi la nimic pentru a-i răspunde lui Ramón, în timp ce el continua s-o ţină uşor şi,în acelaşi timp,ferm de mijloc.
-O idee bună,îi răspunse ea plat.Cu cât îl văd mai repede pe Manolito,cu atât mai bine şi cu cât mai repede el se va reface,va fi şi mai bine.Sunt prea ocupată pentru a zăbovi prea mult în locul acesta.Ea se îndepărtă şi se întoarse spre maşină,supărată dintr-o dată că el adusese vechiul automobil,prăfuit şi plin de lovituri,ca de obicei.
-De ce continui să conduci drăcia asta,când eşti în bani până la genunchi? întrebă ea arţăgoasă.E inconfortabil,urât şi bun de distrus oasele.În mod evident, partea lui venezueleană era cea mai puternică astăzi,pentru că el zâmbi şmecher în timp ce urca în maşină lângă ea.
-Îţi imaginezi că după şapte ani e acelaşi?
-Pare acelaşi pentru mine.Murdar,zgâriat şi lovit.
-Este,cred,al patrulea,o asigură el liniştit.Îmi dau seama că nu este o frumuseţe,dar este esenţial pentru munca pe care-o face.E un drum dificil spre

fermă,şi am avut de ales între acesta şi un Land Rover.Îl prefer pe acesta.Nu-mi plac schimbările.Loviturile pot părea familiare,dar sunt destul de noi,te asigur.
-E murdar!spuse ea înciudată,adunându-şi fusta rochiei verzi de mătase în jurul ei.
-Îmi amintesc de zilele când erai numai fericită să-l vezi,spuse el încetişor îmi amintesc când te aplecai în afară şi lăsai vântul să-ți fluture părul în ultimul hal de sălbăticie Atunci nu te plângeai niciodată.
-Eram prea tânără pentru a recunoaşte disconfortul,îi reaminti ea în mod caustic, şi nu mai sunt sălbatică.
-Asta pot să observ,micuțo,comentă el sec,ochii lui părăsind drumul şi trecând uşor peste fața şi silueta ei.În sfârşit,părul tău e stăpânit.
-Şi eu sunt stăpânită!spuse ea înțepată.Şi nici nu mai sunt o fetiță,adăugă ea cu vocea strânsă,fața ei roşindu-se datorită atracției pe care şi-o reamintea bine.
-Şi asta pot s-o observ,îi spuse el încetişor,căzând într-o tăcere,aşa cum făcea el de obicei,după ce spunea tot ce avea de spus.Nu era genul de bărbat care să susțină conversații fără nici un rost şi,după ce aruncă o privire rapidă peste fața lui,ea putu să spună că era din nou înapoi în felul lui distant,izbucnirea de umor încheindu-se.Meriel îşi încleşta mâinile şi rămase tăcută şi ea.El nu spusese nici o singură vorbă despre mama ei,nici o singură vorbă ca explicație pentru conduita lui revoltătoare prin care o exclusese de la înmormântare.Ea era acolo pentru că el avea nevoie de ajutorul ei,era acolo pentru că el nu se putea descurca cu Manolito.Nu se îndoia că el nu-şi va mai reveni din uimire atunci când va afla ce a produs în ea realizarea acestui lucru.Nu se îndoia că el nici cel puțin nu s-ar fi deranjat s-o informeze în legătură cu accidentul şi cu moartea mamei ei,dacă ar fi fost în stare să se descurce cu Manolito la fel de calm cum se descurca cu orice alt lucru.Nu după mult timp,mânia reținută crescu şi explodă în cuvinte:
-Te urăsc,Ramón!Ştii asta? Te urăsc!
-Ştiu.El nu s-a uitat la ea nici o clipă,ținându-şi ochii pe drum,cu mâinile creole şi îndemânatice pe volan.
-Nu suferi de remuşcări,nu-i aşa? izbucni ea.Nu ai nici un pic de regret în tine că nu ai reuşit să mă aduci pentru înmormântare.
-Nu.Scurt şi la obiect,răspunsul lui o făcu să meargă mai departe.
-Nu m-ai vrut aici pentru că nu mă potrivesc în acest mediu,pentru că nu sunt o Ortiga.Nu mă îndoiesc că aş fi fost jenată la o asemenea adunare precum o înmormântare,unde părul meu blond şi incapacitatea mea de a-mi păstra o față rece ar fi ieşit în evidență în mod ciudat lângă cei din neamul Ortiga!

-*Dumnezeule!*El se lăsă pe frâne,aproape aruncând-o în parbriz,şi mâinile lui o strânseră puternic şi crud de braţe,înainte ca ea să-şi dea seama.Nu,se răsti el brutal.Nu te-am vrut acolo!Nu am vrut să fii adusă în Venezuela la timp pentru a vedea rămăşiţele avionului,o mie de piese împrăştiate de-a lungul savanei.Nu am vrut să fii la îndemână pentru identificările necesare!Ai cea mai mică idee cum este atunci când un avion mic se prăbuşeşte în viteză? Ai,Meriel? El o scutură,cu buzele strânse şi mânios,şi imaginea pe care el i-o înfăţişa în cuvinte atât de crude îi apăru în faţa ochilor.

-Oh,Dumnezeule!Dintr-o dată simţi cum i se face rău,năpădind-o o stare de vomă în timp ce ieşea din maşină pentru a se rezema de ea,cu capul în mâini, mulţumită să simtă vântul fierbinte bătându-i faţa şi părul.

Starea de vomă trecu,şi ea lăsă suspinele adânci de şoc şi durere,pe care le ţinuse atâta timp în ea,să iasă la suprafaţă.Întorcându-se spre peisajul prăfuit pentru a se ascunde de el,ea hohoti încet,chinuită de durere şi nefericire.Numai în ultimii ani reuşise să facă un fel de pace cu mama ei,avusese posibilitatea să se întâlnească cu ea pe picior de egalitate,şi asta fusese singura ei linişte.Acum,n-o va mai vedea niciodată,şi fantoma trecutului aspru va rătăci prin fermă cu foarte puţine lucruri bune de reamintit.

-Gata!Hush!Hush!Ramón era lângă ea,liniştit,şi trăgând-o repede în braţele lui. Ai să te îmbolnăveşti singură şi asta nu va fi bine.

-Îmi...Îmi pare rău.Ea încercă slab să se îndepărteze,dar el o apucă repede,mâna lui mângâindu-i părul într-un gest ciudat de liniştitor,care o aruncă înapoi,în trecut.Trebuia să-mi dau seama că...se opri,Manolito a fost la înmormântare?

-Bineînţeles că nu,o asigură el liniştit.E un copil.Niciodată nu l-aş lăsa să sufere în felul acesta.În acel moment,am uitat că tu nu mai eşti un copil.Am încercat să te apăr de-mizeria a tot ce a fost.El oftă şi-i dădu drumul.Bănuiesc că nu am făcut ceea ce trebuia,dar eu te vedeam încă o fetiţă.Eşti o femeie şi eşti capabilă să faci faţă lucrurilor.Bănuiesc că am uitat.A trecut atâta timp de când...El se întoarse şi privi în depărtare peste ierburile înalte şi uscate,ochii lui negri clipind reci.

-Îmi pare rău,Ramón,şopti Meriel.N-ar fi trebuit să spun toate astea.

Câteodată,gura mi-o ia pe dinainte şi:.,şi bănuiesc că sunt puţin amărâtă.

El se întoarse pentru a privi în jos spre ea,mult mai înalt decât ea,deşi nu era deloc o persoană scundă.Pentru câteva secunde,ochii lor se uniră şi comunicară fără cuvinte,şi faţa ei îşi pierdu paloarea şi supărarea,şi se inundă de culoare.

-Amărâtă?Da,bănuiesc,spuse el cu o voce ciudată.Oricum,eşti aici,şi Manuel este acolo.

-Da.Ea-şi înclină capul,ruşinată de izbucnirea ei,ruşinată că încă o dată îşi arătase incapacitatea de a-şi păstra răceala şi indiferența în anumite cazuri.Încă o dată,ea se gândise la durerea ei,şi numai mult mai târziu la Manolito.Ramón se gândise la amândoi.Ea era surprinsă să-i simtă mâinile pe brațele ei din nou,şi privi în sus,în ochii negri,imposibil de descifrat.Pentru o secundă,el privi fix în jos spre fața ei şi apoi îşi înclină capul,sărutându-o uşor pe buze.
-Nu-ți lăsa conştiința să te deranjeze atât de mult,Meriel,spuse el încetişor.Tu ai avut întotdeauna mai multe sentimente decât bun simț.El se întoarse înapoi spre maşină,şi ea îl urmă,simțindu-se dintr-o dată slabă şi fără apărare.Ea nu era o Ortiga.Un Ortiga s-ar fi descurcat cu orice problemă într-un mod sistematic şi plin de răceală.Ea era fiica tatălui ei,mai mult englezoaică decât spaniolă,mai mult emotivă decât sensibilă,plină de curaj dar de neacceptat.
-Încă o dată eşti răvăşită de vânt,micuțo,spuse el încet,şi ea îşi ridică ochii ficşi pentru a-l vedea aşteptând cu uşa maşinii deschise,cu un zâmbet spiritual pe buzele lui în timp ce ea încerca din greu să-şi netezească părul strălucitor şi nesupus.

CAPITOLUL 2

Ferma fusese construită pe un teren înălțat,pe creasta unui deal cu vârful plat.
Inundațiile care,deseori,măturau câmpiile,n-o puteau atinge niciodată şi de secole rămăsese rece şi în siguranță,o oază într-un peisaj de ierburi înalte,
uscate,o fortăreață înconjurată de verdeață.Piatra prelucrată a casei imense părea discretă în lumina soarelui de după-amiază,pajiştile verzi bine irigate întinzându-se afară înspre pereții înconjurători.A rezistat ridicărilor de teren şi conflictului şi ravagiilor datorate anilor şi anotimpurilor cu aceeaşi tărie care a existat în sângele primului Ortiga ce s-a stabilit acolo venind din Spania şi care a întemeiat linia neamului care trebuia să continue neştirbită.
Meriel a văzut-o de departe.Pentru călăreți şi pentru muncitori era pur şi simplu -ferma Pentru cei din familia Ortiga,era -casa,sau doar acasă,cu toate că averea lor se trăgea din minerit,petrol şi multe alte surse,acesta era locul în care ei se întorceau întotdeauna,iar averea Ortiga era controlată de la biroul ornat şi lustruit din camera de studiu întunecată.Îşi aduse aminte prima ei spaimă şi primul licăr de venerație datorat locului,atunci când l-a văzut,copil fiind,un copil timid şi nefericit de unsprezece ani.Doi ani de zile a fost punctul de bătaie dintre mama ei născută spaniolă şi tatăl ei englez,ce se luptaseră pentru custodia ei,şi Inez a fost cea care a câştigat.Era rece şi frumoasă,şi alura ei calmă,
comportamentul ei aristocratic,în cele din urmă,au convins tribunalul.

Tatăl ei fusese prea înfierbântat,prea nerăbdător,lăsând curtea cu o impresie de instabilitate,atunci când a declarat că Inez nu are în ea nici cel mai mic dram de dragoste pentru copil,fapt ce a părut pentru ei ca o aiureală de minte isterică.
Dragostea şi compasiunea lui erau singurele fire de care să se agațe şi părerea lui Meriel n-a fost niciodată cerută.În orice caz,era prea înspăimântată pentru a vorbi.Răceala mamei ei,ochii ei negri erau tot timpul pe ea şi cuvintele despre datorie pe care buzele frumoase le rosteau erau băgate cu forța în ea.Datoria era un cuvânt pe care-l auzise deseori.La şase luni după ce i s-a acordat custodia, mama ei s-a recăsătorit,noul ei soț fiind Francisco Ortiga,o rudă îndepărtată dintr-o ramură a familiei ei,şi ea venise fericită în Venezuela,aducând copilul cu păr strălucitor cu ea.Chiar atunci,Meriel a înțeles că lupta amară pentru custodia ei n-a fost o luptă din dragoste pentru ea; în ceea ce o privea pe mama ei Inez, pur şi simplu era făcută pentru a învinge.
Nici căsătoria nu fusese din dragoste.Francisco Ortiga dorise încă un moştenitor, o rezervă în cazul în care unicul său fiu,Ramón,ar fi putut să moară sau să fie incapabil să continue neamul Ortiga,pentru care exista moştenirea,ani întregi de obligații pentru nume,pământuri şi avere,şi Meriel descoperi repede că aceasta era singura sursă de pasiuni din casa luxoasă,imensă.
Pentru Inez,aranjamentul era ideal.Era din nou pe un pământ unde se vorbea limba ei.Din nou,înconjurată de lux pe care trebuise să-l părăsească atunci când se căsătorise cu un englez,şi de la ea nu se aştepta nimeni la sentimente,ci numai la datorie.
Cu toate acestea,pentru Meriel era ca şi cum ar fi murit,şi ochii ei gri se plimbau de la o față la alta,de la fața rece şi indiferenta a tatălui ei vitreg,căruia nu i se adresase niciodată altfel decât „domnule”,la fețele surprinse şi dezgustate ale diferiților unchi,mătuşi şi verişori,care au călătorit mile întregi pentru a saluta noua soție şi pentru a vedea cum arăta fiica ei anglo-saxonă,pe jumătate engleză,inacceptabil de slabă şi stângace,şi apoi la ochii negri,plini de indignare ai noului ei frate vitreg.Ramón Ortiga avea douăzeci şi doi de ani,şi indignarea lui se datora multor lucruri.Inez era o uzurpatoare care luase locul mamei lui repede şi Meriel era o intruziune bizară,complet nenecesară în viața lui,toate acestea fără să fie prevenit.Atitudinea lui nu s-a înmuiat nici în lunile care au urmat.El cunoştea motivul căsătoriei şi privea fără nici o plăcere copilul cu păr blond care se mişca precum un copil de pripas prin casă,incapabil să fie dinamic şi bun de afaceri,vorbind cu greutate limba spaniolă.În cele din urmă,ea se aventurase afara,pe câmpie,binecuvântând vântul şi liniştea,o liniște ce însemna pentru ea pace,atât de diferită de răceala şi tăcerea care mustea în fermă.

Atunci a avut prima ei ciocnire cu Ramón,pe care o aşteptase de mult timp,de când se cunoscuseră.Ropotul asurzitor al calului ce venea în galop o speriase rău,dar nimic n-a înspăimântat-o la fel de tare precum calul ce se apropiase de ea în voia lui şi un Ramón mânios şi sălbatic ce a coborât alunecând din şa,pentru a o înfrunta.
-Ce crezi că faci tu aici? Vocea lui adâncă era aspră,violentă şi ea se zgâi la el ca hipnotizată.Răspunde-mi!Ce faci aici?
-Eu -eu merg să mă plimb.
-Să te plimbi!Pentru a-i mări teroarea,îi strânse într-o mână părul lung şi strălucitor,smucindu-i capul în sus,în timp ce privea fix spre ea de la înălțimea lui intimidantă.
-Acesta nu e un câmp englez,copil prost!Aceasta este *câmpia*!Dacă te-ai fi dus puțin mai departe,ar fi trebuit să aducem avionul ca să te găsim,dacă nu te-ar fi găsit tigrul înaintea noastră!
-Ti-tigrul? Ea rămase în strânsoarea lui,în mod neplăcut gâtul ei subțire îndoit într-un unghi ciudat,în timp ce strânsoarea părului ei îi făcea imposibilă orice mişcare,fără a simți mai multă durere.
-Da,tigrul!El îşi înclină capul şi o privi de aproape.Jaguarul!şuieră el.O pisică mare,flămândă,care ar putea crede că o fetiță e o delicatesă rară,şi căreia nu i-ar păsa nici un pic că ea are un păr strălucitor,şocant!
-Nu-mi pot schimba părul!plânse ea,lacrimile începând să-i înțepe ochii,de la panică şi durere.Sunt englezoiaică.
-Eşti pe jumătate spaniolă,se opuse el cu ochii negri îngustați,dar o mică izbucnire datorită supărării o îndemna să-l sfideze.
-Nu se vede asta,şi nici nu vreau!Eu n-am vrut să vin aici.Îl iubesc pe tatăl meu şi nu-mi place casa asta tristă şi oamenii întunecați din ea!Pentru prima dată,ea văzu sprâncenele negre ridicându-se într-o mirare distantă,buzele răsucindu-se într-un mod sarcastic.
-Inclusiv eu,micuță englezoaică?
-Da!Şi pe tine te urăsc şi pentru că faci să mă doară capul!El a eliberat-o imediat şi a încălecat cu uşurință calul,privind în jos,în timp ce ea îşi luă inima în dinți şi-şi ridică ochii spre el.
-Deci!Sunt întunecat şi mă urăşti?Atunci nu vei fi supărată să fii lăsată aici, singură,pentru a aştepta venirea tigrului.Mai bine să fii cina unei pisici decât să călăreşti cu un sălbatic întunecat,pe care îl urăşti,eh?
-Oh!Suspinul lung pe care îl scoase şi mâinile ei strânse au accelerat teroarea din ochii ei mari şi gri,şi văzu,de asemenea,pentru prima dată,fața frumoasă

transformându-se de râs.Cu o mişcare uşoară,el se aplecă,braţul lui puternic încercuind mijlocul ei subţire,şi ea se trezi urcată în faţa lui,pentru a sta sus,pe calul mare,în timp ce braţul lui o ţinea în siguranţă.
-Poate,în cele din urmă,n-am să te las jaguarului,vorbi el batjocoritor,cu râsul în voce.Am să te iau acasă,unde e trist şi plin cu oameni întunecaţi.Îi urăşti şi pe ei,micuţo?
-Nu,nu-i urăsc.Mă simt doar nenorocită,şi ei nu mă plac.Ea se cuibări lângă el, simţind dintr-o dată căldură şi siguranţă,şi tot pentru prima dată,simţi mâna lui netezindu-i părul răvăşit de vânt care se lovea de faţa lui.
-Tu nu mă placi,Ramón? întrebă ea cu o voce mică.
-Dar bineînţeles că nu te plac!în cele din urmă,eşti englezoaică,aşa cum ai ţinut să precizezi.Era râs în vocea lui,şi ea ştiu că nu vorbeşte serios.Pentru un timp, rămase mulţumită să simtă ritmul calului,să privească de-a lungul întinderilor liniştite de iarbă înspre râul din depărtare.
-Chiar este acolo un jaguar? întrebă ea după un timp,sperând să nu fie,dar toată gluma din vocea lui dispăru şi înfrâna calul.
-Ochii tăi gri pot să vadă departe?o întrebă el serios.Pentru că,dacă pot,vei vedea copacii care mărginesc râul.Acum,în sezonul uscat,e doar un firicel de apă,dar rădăcinile sunt adânci şi se agaţă de viaţă tot anul.În asemenea locuri,tigrul vânează pentru hrana lui,şi e un ucigaş feroce care atacă animale mari sau mici,chiar dacă animalul este un om,chiar dacă prada este o fetiţă cu păr strălucitor.Tigrul este pisica din câmpie.Lungă de aproape doi metri,până în vârful cozii ei.Poate ucide cu o singură lovitură a labei şi nu se caţără întotdeauna în copaci.Câteodată se aventurează mai departe.Omoară vite dacă îi e foame,şi e duşmanul bărbaţilor care stăbat câmpiile călărind.Astăzi te-ai purtat prosteşte.E mai bine să fii nefericită într-o fermă tristă,decât moartă pe întinderile mari ale câmpiei.Ea tremură şi el întoarse calul încă o dată,înspre casă.
-Eu...eu n-am să mai fac,şopti ea şi el o auzi,pentru că întrebă:
-Este aceasta o promisiune?
-Da.
-Bun,acum pot să te las în siguranţă,singură la fermă.
-Ramón,ţi-ar păsa dacă m-ar prinde tigrul? întrebă ea tatonând,dorind să existe cineva căruia să-i pese,şi el îi ridică faţa palidă în sus,privind-o,cu ochii negri, aroganţi.
-Ar fi fost mai bine dacă n-ai fi fost adusă aici,spuse el liniştit,dar,de vreme ce eşti aici,atunci da,mi-ar păsa,chiar dacă eşti englezoaică şi mă urăşti.

Ea zâmbi cu plăcere în sus,spre el,cu ochii strălucind şi pentru o secundă,el privi direct în adâncimile argintii,fără să zâmbească,înainte de a-şi îndrepta din nou privirile spre casă.El n-a rostit o vorbă în plus,şi atunci când la cină ea l-a salutat cu un mic zâmbet de prietenie,el a ignorat-o cu răceală.

-Visezi?Vocea lui o readuse în prezent şi ea îl privi în ochii reci pe care de atâtea ori el îi întorsese spre ea.
-Amintiri,poate ar fi un cuvânt mai bun,spuse ea,fără nici o inflexiune în voce. Retrăirea amintirilor.
-Şi toate sunt rele? întrebă el,liniştit.
-Da!Cu excepția lui Manolito,da!Ea-şi închise gura hotărâtă,şi el nu mai vorbi.

În fața fermei,era parcată o maşină,într-un loc ce,de obicei,era rezervat pentru maşinile vizitatorilor,şi un fel de instinct interior o făcu pe Meriel să înghețe.
-Ai o altă maşină nouă? întrebă ea,în mod caustic; credeam că întotdeauna ai considerat Mercedesul o maşină de plăcere.
-Aşa şi e.Vocea lui era la fel de caustică cum era şi a ei.Şi n-a făcut nimic pentru a-i linişti gândurile.Maşina este a lui Carmen,ea a avut grijă de Manuel.
-Atunci eu de ce sunt aici dacă ai tot ajutorul de care ai nevoie? Ea se răsuci în scaun şi privi fix spre el,doi ochi argintii întâlnind doi ochi negri,amândouă perechile fiind pline de mânie.
-Ți-am spus,răspunse el înțepat.Manuel are nevoie de tine.El te-a cerut tot timpul.În timpul nopții se trezeşte din coşmaruri cu țipete şi după aceea plânge după sora lui,Merry!Merry!Este tot ce auzim,şi nu avem cum să-l liniştim.
-După câte îmi amintesc,în Carmen există puțină liniște!vorbi ea mânios şi plină de dispreț.Nu mă îndoiesc că ea îşi face somnul în timp ce Manolito se luptă singur cu agonia amintirilor!
-Cu excepția servitorilor,nu există nici o femeie în casă,ce te aşteptai să fac? o întrebă el supărat.Tia Barbara mi-a oferit ajutorul lui Carmen şi am fost recunoscător!Meriel auzise destul şi ieşi ca o furtună din maşină,trântind uşa.
Da,Tia Barbara se poate să-i fi oferit ajutorul lui Carmen.Era durerea vieții ei că era mătuşa lui Ramón şi că fiica ei,Carmen,îi era verişoară primară.O căsătorie între ei i-ar fi deschis uşile spre averea Ortiga,dar,din nefericire,legătura de-rudenie era prea apropiată pentru ca o căsătorie să fie posibilă.Cu toate acestea, amândouă se insinuau,şi mai ales Carmen în casă,la fiecare ocazie posibilă,şi această ocazie era o şansă prea bună pentru a fi scăpată.Manuel era ultima lor grijă.Izbucnirea ei de furie se înăbuşi atunci când uşile mari se deschiseră şi

fratele ei vitreg ieşi în lumina soarelui.Pentru un moment,rămase înlemnită,şocată şi fără cuvinte,la vederea lui.Sub tonurile aurii ale pielii lui se vedea o paloare cadaverică şi slăbise,dar la aşa ceva se aşteptase.Oricum,ea nu se aşteptase să vadă un băieţel îmbrăcat din cap până în picioare în negru.
Costumul lui negru şi pantofii,cravata neagră peste cămaşa albă,scrobită,păreau bizare şi incomode în arşiţa după-amiezii,şi el rămase liniştit,temându-se în mod clar să arate orice fel de emoţie.
-Manolito?Ea îl chemă uşor şi Ramón,ce tocmai ieşea din maşină,se opri aşteptând fără respiraţie,privind expresia de pe faţa ei.Pentru o secundă,faţa încordată a fratelui ei vitreg afişă o demnitate pură,apoi străbătu în fugă spaţiul dintre ei,aruncându-se în braţele ei,înconjurând cu mâinile mijlocul ei,şi îngropându-şi faţa la pieptul ei.
-Merry!Merry!Ai venit!Ea îi putea simţi corpul zguduit de suspine,mâinile lui strângând-o puternic în nenorocirea lui,şi ochii ce s-au întors înspre femeia care-l urmase pe Manuel afară,în lumina soarelui,au fost mai duri ca niciodată în întreaga ei viaţă.Pentru un moment,Carmen părea că vrea să vorbească,că-l va ocărî pe băiat pentru afişarea lui indecentă de emoţii,dar,după o privire în ochii gri-argintii care se uitau la ea cu o mânie rece,se gândi mai bine,forţând un zâmbet -oarecum.
-Ai ajuns,în sfârşit,Meriel,spuse ea,încordată.Bine ai venit la fermă.
-Mulţumesc,Carmen,dar nu am nevoie de nici un alt bine venit decât cel pe care tocmai l-am primit.Sunt acasă!ea rosti încordată cuvântul,un cuvânt pe care nu l-ar fi folosit într-o altă situaţie,pentru acel loc.Sunt aici pentru a avea grijă de fratele meu,şi am de gând să încep asta imediat!
-Eu...eu voi merge în camera mea,Meriel,se bâlbâi Manuel ruşinat acum că-şi arătase sentimentele,înţelegând tăcerea dezaprobatoare de pe faţa lui Carmen.
-În regulă!Vin la tine în doi timpi şi trei mişcări!în mod deliberat,era liberă în vorbire,modernă şi obişnuită,şi asta nu-i plăcea lui Carmen.Poate că asta nu-i plăcea nici lui Ramón,pentru că el îi luă bagajul şi se îndreptă spre casă.
-Am să stau de vorbă cu tine mai târziu,Meriel,spuse el cu o mânie surdă,şi ea dădu din cap indiferentă.În mod sigur o va face,dar nu înainte ca ea să-i vorbească.
-Scuză-mă.Ea trecu repede pe lângă Carmen,şi intră în holul rece şi tăcut, văzându-şi bagajul jos pe scândurile podelei lustruite şi strălucitoare, văzându-l,de asemenea,pe Ramón,care intra în camera lui de lucru.El îi aruncă o privire şi apoi îşi continuă drumul,lăsând uşa deschisă,ca o invitaţie tăcută,cu toate că ea nu avea nevoie de nici una.

-De ce Manolito e îmbrăcat din cap până în picioare în negru?vru ea să ştie, trântind uşa puternic în urma ei,în timp ce intra.Nenorocirea lui nu e suficient de mare fără acest disconfort?
-În mod clar,e în doliul îi spuse el încordat,întorcându-se.
-Şi tu?îl întrebă ea aspru.Tu nu eşti în doliu?Ea se rezemă cu spatele de uşă, încrucişându-şi braţele şi privindu-l cu răceală.El privi în jos la blugii lui şi la cămaşa în carouri,şi apoi spre ea,la verdele mătăsos al rochiei.
-Aparent,nu.Şi nici tu.Ea deschise gura pentru a-i replica,dar el i-o tăie scurt, înainte de a avea posibilitatea să vorbească.Pentru propria ta informaţie,Manuel n-a fost îmbrăcat aşa atunci când am plecat să te iau de la pista de aterizare.
Probabil este ideea lui Carmen pentru a te impresiona în legătură cu solemnitatea momentului.Din câte îmi aduc aminte,de puţine ori ai făcut faţă vreunei situaţii.
-Niciodată n-a existat în casa asta o situaţie care să merite eforturi!se răsuci ea spre el.În orice caz,trecutul nu are nici o importanţă.Acum,că sunt aici,Carmen poate pleca.
-Te aştepţi de la mine ca,pur şi simplu,să o fac colet?Ramón o privi lipsit de interes,aproape plictisit.Tia Barbara fără nici o îndoială va fi ofensată.
-Atunci,ofenseaz-o!îl sfătui ea,înţepată.Mi-ai ordonat să vin aici,şi acum!
după ce l-am văzut pe Manolito la mila verişoarei tale,nici caii sălbatici n-ar fi în stare să mă tragă de aici.Intenţionez să am grijă de Manolito şi nu voi accepta nici un amestec!
-Adu-l pe Manuel la normal şi-ţi promit că nu vei suferi nici un amestec,dar aminteşte-ţi că eu conduc ferma,pământul şi familia!Nu voi accepta să faci necazuri!El se ridică în picioare privind-o în faţă,cu mâinile în buzunarele blugilor,ochii negri strălucind de nerăbdare.
-Normalul este o comoditate nu prea obişnuită în casa asta,ironiza ea,întorcându-i privirea cu o aroganţă a ei,proprie.Şi ce te face să crezi că voi face necazuri? adăugă ea cu un zâmbet.Ea îi lua în derâdere puterea,sfidându-l,şi privirea lui deveni mai intensă.
-E suficient să mă uit la tine,o asigură el cu voce scăzută.Nu e nevoie să faci absolut nimic.Ai fost născută pentru a crea necazuri,cu părul tău auriu şi ochii argintii.Am recunoscut necazurile din clipa în care ai păşit în fermă,la o vârstă aproape egală cu cea pe care o are Manuel acum.
-Şi ai fost foarte mulţumit când am plecat,spuse ea rece.El îşi înclină capul în aprobare,cu un zâmbet fără pic de umor.
-Ei,nu te impacienta,exclamă ea cu o seninătate forţată.

Doar câteva zile şi mă voi întoarce la propria mea viaţă,la propriii mei-concetăţeni!Ultima frază îi ieşi aproape împotriva voinţei ei,părând să-i scape de pe limbă,spontan,şi ar fi dorit să dea orice pentru a o retrage,pentru că-i văzu ochii scăpărând de o bucurie drăcească.
-Deci,n-ai uitat,Meriel?Ea se întoarse spre uşă,refuzând să răspundă întrebării alunecoase.
-Unde voi dormi?
-Vechea ta cameră e gata -aşa cum a fost.Înlemnită,se întoarse,privind fix spre faţa lui închisă.
-Aşa cum a fost? După aproape şapte ani? Mama mi-a spus,atunci când a fost în Londra ultima dată,că a fost remobilată pentru a fi o cameră de oaspeţi în plus.
El încuviinţă din cap absent şi-şi întoarse privirea,începând să răsfoiască prin hârtiile de pe biroul lui.
-O schimbare.Pe atunci eram plecat.Când m-am reîntors,am refăcut-o aşa cum a fost la început.
-De ce?Ea-şi simţi inima bătându-i în gât,un sentiment ciudat făcând-o să se emoţioneze,şi tăcu imediat.
-De ce? După cum ţi-am spus,nu-mi plac schimbările.Voi avea grijă să ţi se ducă valizele sus,adăugă el,expediind-o cu răceală.
Era fericită să plece,camera de lucru întunecată intimidând-o,amintindu-i de multele ocazii în care stătuse acolo,în picioare,o fată ce tremura în timp ce Ramón stătea de partea cealaltă a biroului,dojenind-o.Numai să încerce acum!
Ea merse de-a lungul pasajului larg şi lustruit înspre vechea ei cameră,
amintindu-şi fiecare uşă,fiecare pictură,strălucirea fiecărui candelabru ce lumina pasajele întunecate în timpul nopţii.Casa avea doar parter,în stilul vechilor ferme,întinzându-se haotic în timp ce noi corpuri erau adăugate de-a lungul anilor,şi ea o vedea acum cu ochi de adult,observându-i frumuseţea şi farmecul.
Aproape faţă în faţă cu uşa ei,uşa înaltă a unui dulap negru îi reţinu privirea şi inima începu să-i bată atunci când îl recunoscu.Fără geamuri,negru şi închis,a înspăimântat-o când era copil.Se îndreptă spre el şi deschise uşa,pentru a fi faţă în faţă cu fantoma ei,cu buzele strânse,şi apoi se opri plină de mirare.Înăuntru era vopsit alb,şi avea rafturi pline cu aşternuturi frumoase de pat.O lumină se aprinse automat atunci când deschise uşa,şi fantoma eI dispăru ca şi cum nici
n-ar fi fost.Dacă lui Ramón nu-i plăceau schimbările,în mod sigur aici făcuse o excepţie,a nimicit o parte din trecutul ei,o parte ce încă îl bântuia mintea,o zi în care Ramón a dovedit că într-o bună zi va conduce clanul Ortiga,o zi în care a luat-o în mod ferm sub protecţia lui,şi a distrus dominaţia mamei ei pentru

totdeauna.Intră în cameră într-un fel de zăpăceală,mintea el observând doar ca prin ceață că într-adevăr era aşa cum fusese.Chiar şi micile ei comori fuseseră aduse din magazie şi repuse exact în locul lor original.Rosita! Meriel zâmbi, atingând cu degetele micile obiecte ce aparţineau trecutului.Rosita,menajera rotunjoară și micuță,care a fost întodeauna ataşată de ea.Se îndreptă spre fereastră şi privi peste pajiştile verzi,dar mintea ei era încă afară din cameră, revăzând trecutul şi încercarea plină de teroare prin care trecuse.Se întâmplase la câteva săptămâni după ciocnirea ei cu Ramón,de pe câmpiile aride,când ea avusese curajul să-i răspundă înapoi mamei ei,ce o ocăra sever pentru o mică abatere de la politețe.Sfidarea el slabă i-a adus o pedeapsă pe care tatăl ei n-ar fi permis-o niciodată.Fusese încuiată în dulap.La început,când mama ei întorsese cheia,lâsându-o în întuneric,ea s-a agățat de sfidarea ei,stând lipită de perete, aşteptând ca ochii să i se obişnuiască în întuneric,încercând să nu audă ciocănitul ferm al tocurilor înalte în timp ce mama ei se îndepărta.Dar întunericul era total,îngrădind-o şi sufocând-o şi începuse să plângă la început uşor,dar mai apoi cu suspine adânci tremurătoare,ce amenințau s-o înece.A simțit uşa şi a început să bată în ea cu o panică crescândă,ştiind că nimeni nu va veni până ce ora ei de prizonierat avea să se sfârşească -mama ei o asigurase de asta.Începuse să urle,lovind uşa cu genunchii,înconjurată de întuneric şi de o linişte înfiorătoare,susținute de plânsul şi de teroarea ei,dar nu venea nimeni.
Veni Ramón.Ea nu auzise zgomotul cizmelor lui de călărie venind cu paşi mari prin pasaj,nu a auzit altceva decât vocea lui sălbatică.A simțit doar brațele lui în timp ce o ridicau,cu fața murdară şi pătată de lacrimi,pentru a o ține la pieptul lui,făcând-o conştientă de faptul că e liberă.Intră ca o furtună înapoi în salon,cu prada jalnică agățată de cămaşa lui,cu o mânie criminală în ochii negri,şi a izbucnit asupra tatălui şi mamei lui vitrege în timp ce ei stăteau liniştiți şi beau ceaiul.Ea n-a ştiut niciodată ce le-a spus,pe atunci nu ştia spaniola fluent,şi n-a putut urmări vorbirea furioasă,dar mama ei pălise la amenințările lui clare şi chiar tatăl lui rămase tăcut în fața unei asemenea mânii.N-a mai fost niciodată pedepsită de mama ei,singura ei tortură după aceea rămânând limba ascuțită a lui Ramón.Îşi dăduse brusc seama că el tocmai sosise,deoarece calul lui era încă înşeuat lângă grajduri,şi el se urcă pe cal,cu o grimasă pe față,ținând-o la pieptul lui şi călărind afară pe câmpie.A fost un galop sălbatic,forțând calul la maxim, ierburile înalte dându-se la o parte în fața copitelor imense.Părul ei era împrăştiat pe umărul lui şi încet,încet,s-a oprit din tremurat în timp ce vântul îi bătea fața şi soarele îi încălzea pielea înghețată de spaimă.Atunci când el struni calul pentru a-l opri,toți erau fără respirație,Meriel,calul şi Ramón.

-Eşti liberă,micuțo,îi spusese el liniştit,liberă pe câmpie,sub cerul liber,cu vântul în părul tău.
-De ce m-ai lăsat acolo aşa de mult? Ea-şi întorse capul,şi-l atinse timid în timp ce el privea în jos,spre fața ei pătată de lacrimi.
-N-am fost acolo.Rosita mi-a spus atunci când am intrat.Nu se va mai întâmpla.
Cu gentilețe,el îi luă mâna,privind câteva secunde degetele ei subțiri,palide,şi apoi s-a întors spre casă,tăcut şi indiferent,dar ca un liman plin de confort şi protecție.Nu că aceasta ar fi făcut-o mult prea fericită,poate numai să se simtă mai în siguranță,pentru că,după aceea,el continuase să se comporte ca şi înainte, rece şi distant,ignorând-o,vorbindu-i numai atunci când i se adresa ea,şi nu mai avusese nici o îndoială că,orice s-ar întâmpla,rămânea o persoană nedorită.
Oricum,acel fapt îi dăduse mamei ei scuza de care avea nevoie pentru a o îndepărta.Tatăl ei a solicitat încă o dată custodia,plângându-se că,dacă Meriel stătea în Venezuela,drepturile lui de a o vizita deveneau o imposibilitate şi, pentru prima dată,Inez a fost pregătită pentru a face un compromis.Tutela îi fusese luată şi Meriel a fost trimisă pachet la un internat în Anglia,pentru a se întoarce la fermă în vacanța mare şi de Crăciun.Tatăl ei putea s-o viziteze de câte ori dorea,şi putea să-şi petreacă vacanța mică împreună cu el.Inez se eliberase de ruşinea de a fi condusă de Ramón în legătură cu creşterea propriului copil şi Meriel nu mai era o amintire constantă a mariajului ei din Anglia.
Ramón a condus-o la avion şi ea observase până şi în ochii lui negri un fel de satisfacție.

Jose îi aduse sus valizele şi o salută cu vechea lui față împodobită de zâmbete.Ea n-a fost-surprinsă să afle că Ramón i-a trimis valizele printr-un servitor,pentru că el nu dorea s-o vadă mai mult decât era necesar,şi îşi agăță repede hainele şi puse o fustă şi o bluză pe pat,gata să se schimbe,şi apoi să-l caute pe Manuel.
De aceea fusese surprinsă să audă un ciocănit scurt în uşă şi să-l vadă pe Ramón atunci când o deschise.
-Ai tot ce-ți trebuie?El stătea în picioare,privind în jos spre ea,cu ochii în care se citea o anumită intenție şi,pentru o secundă,ea privi simplu în spate,fără să răspundă.E ciudat să fii din nou în această casă,adăugă el liniştit.Este un lucru cu care amândoi trebuie să ne obişnuim.
-Voi fi aici pentru o perioadă scurtă,spuse ea încordată,întorcându-se şi înaintând în cameră.Sunt sigură că,după ce va fi plecat Carmen şi Manolito va fi liber să vorbească sau să plângă atât cât vrea,treaba mea aici se va termina repede.În orice caz,adăugă ea,pot lipsi un timp nedefinit.Sunt liberă să-mi

hotărăsc întoarcerea oricând pentru că eu...Ea dintr-o dată se opri.Relația ei cu Stewart nu avea nimic de-a face cu Ramón Ortiga.
-Numai pentru că eşti în relații foarte apropiate cu proprietarul lui Mackensie Press,termină el în locul ei,rezemându-se de uşă,în mod aparent hotărât să rămână mai mult.
-Cum de ştii totul despre mine? întrebă ea tăios,fața ei colorându-se la vederea zâmbetului de amuzament de pe chipul lui întunecat.
-I-ai văzut pe Inez şi Manuel destul de des în ultimii trei ani,replică el.În mod sigur,au făcut o mulțime de vizite în Anglia.Nu mi-a plăcut mama ta în mod special,dar am susținut conversații cu ea într-un mod normal.Era foarte mândră de succesul tău şi niciodată n-a ratat ocazia să vorbească de munca ta cu toate amănuntele.
-Îmi pare rău,replică ea obraznică.Trebuie să te fi plictisit într-un mod cumplit.
-Chiar deloc,o contrazise el cu uşurință.Este ceva natural să fiu interesat în bunăstarea surorii mele vitrege,nu crezi?N-am fost întotdeauna interesat în bunăstarea ta?
-Numai într-un mod foarte neclar,spuse ea aruncându-i o privire amară,numai atunci când ai avut posibilitatea să mă critici şi să mă pui la punct,adăugă ea,în mod necinstit.
-Într-un fel,erai ca un calvar,murmură el,ochii lui trecând peste ea cu o intensitate curioasă.Simt că poate încă vei fi un calvar.El se întoarse să plece,şi apoi îi aruncă o privire peste umăr.Ai lăsat uşa deschisă atunci cînd ai fost să-ți explorezi dulapul.Am închis-o eu.Şi aceasta intră în categoria intrigilor?
Meriel rămase privind fix la locul gol ce rămăsese în uşa ei după ce el o închisese.El îi reamintise într-un mod potrivit de felul în care îi păsase de ea,şi dintr-o dată se simți înnebunită.Făcu un duş şi se îmbrăcă furioasă,încercând
să-şi înăbuşe sentimentele de vinovăție.El o protejase în maniera lui distantă,şi pe jumătate amuzată.Şi ce dacă? Ea atunci era un copil,şi dominația lui asupra ei existase în oarecare măsură şi pentru a-i putea arăta mamei că putea să fie noua soție a lui Francisco Ortiga,dar în rest nu era însărcinată cu nimic,nici măcar cu creşterea propriei fiice.El n-a fost niciodată drăguț cu ea.Îşi muşcă buza şi scutură din cap.Ba da,a fost.Cinstea o făcea să recunoască asta.În felul lui,a fost mai mult decât drăguț,a existat un fel de dragoste între bărbatul deştept,cerebral şi bun călăreț şi copilul singuratic care fusese ea.Ce-i datora lui? Nimic!în cele din urmă,el a nimicit anii ce au intervenit,cu respingerea lui aspră şi aceasta n-a modificat relația cu mama ei,fără de care n-ar fi putut să țină legătura cu Manolito.Chiar şi acum,nu era sigură ce a atras-o,în cele din urmă,pe mama ei să

vină în Anglia,în ultimii trei ani.Şi-au scris una alteia,bineînțeles,scrisori dictate de datorie,care nu spuneau nimic,dar dintr-o dată,Inez a apărut în Anglia şi în ea era ceva schimbat,o dorință de a lupta pentru a obține o relație cu o fiică pe care a tratat-o cu indifernță în toată copilăria ei.Probabil era din cauza izolării năucitoare de la fermă,sau faptului că îl putea vedea pe Manolito crescând departe de sora lui.Lui Meriel nu i-a păsat prea mult.Nu-i stătea în fire să-şi continue viața cu amărăciune.Slujba ei era satisfăcătoare,viața ei excitantă şi întotdeauna i-a primit bine pe mama ei şi pe Manolito,în mare măsură cu fericire,bucuroasă că Inez era mai mult decât dornică pentru a face un compromis în încercarea de a rezolva problemele legate de relația dintre ele.
Dragostea ei pentru Manolito n-a încetat niciodată şi acum,fiind înapoi într-un loc familiar ei,putea să-i arate cât de mult îi păsa de el iar bucuria ei va şterge tot ce e rău,până când vor reuşi din nou să se simtă aşa cum s-au simțit întotdeauna.
Acum,nu avea altceva decât amintirile,dar cel puțin erau amintiri frumoase care,într-un fel,reuşeau să-i uşureze povara şederii acolo şi pe cea a amintirilor neplăcute ce-şi aveau rădăcina în această casă.În mod clar,Ramón nu i-ar fi permis să-şi vadă fratele,şi cu toate că o chemase înapoi atât de imperios,asta n-o putea înşela.El avea nevoie de ajutor,un ajutor temporar,până când Manolito avea să-şi revină din şocul pierderii ambilor părinți.
Ea se îmbrăcă să plece să-l găsească,decisă ca el să nu mai rămână singur şi pierdut,aşa cum a fost ea,hotărându-se în secret ca,în cazul în care ar avea şansa să-l scoată afară de aici,să-l ducă în Anglia.El putea să locuiască cu ea,să meargă la o şcoală engleză,să fie eliberat de câmpie şi de Ramón,eliberat de clanul Ortiga,şi de moştenirea Ortiga.

CAPITOLUL 3

Meriel a rămas cu Manuel până la ora cinci,stând de vorbă şi plimbându-se cu el prin grădini.Îl convinsese să renunțe la costumul negru şi la cravată pentru a îmbrăca o pereche de jeanşi şi o cămaşă uşoară,şi acest lucru nu a trecut neobservat de Carmen,dar ea nu a spus nimic niciunuia dintre ei.
Oricum,ea vorbise cu Ramón,pentru că el o chemă pe Meriel în camera lui de lucru,atunci când se ducea pentru a servi cina,încă îmbrăcată în fusta subțire înflorată şi bluza crem pe care le îmbrăcase mai devreme!
-Carmen e supărată şi jignită,începu el fără nici un preambul,imediat ce ea închise uşa încăperii în spatele ei.
-Sunt uimită şi îndurerată,spuse Meriel dramatic,făcând ochii mari de alarmă prefăcută şi aparent furioasă pe el.

-Nu ai putut aştepta ca ea să plece înainte de a-ți afişa influența în toate părțile? întrebă el răstit.Ce diferență era dacă mai aşteptai două zile?
-Toate diferențele din lume!se răsti ea,fără a mai fi amuzată.Ar putea de asemenea să mai ştie de cine depinde plecarea ei.
-De mine,îi reaminti Ramón în mod periculos.Eu voi hotărî când va pleca şi asta atunci când am să vreau.Între timp,ți-aş rămâne obligat dacă ai putea păstra un minimum de politețe cu limba ta ascuțită şi puțină amabilitate în comportarea ta.
-Tu,îi spuse ea,cu vocea ridicată,ai cerut întoarcerea mea la fermă.Conform telefonului tău şi lucrurilor pe care mi le-ai spus atunci,Manolito avea nevoie de mine.Bănuiesc că se plânge pentru că am reuşit să-l conving să-şi dea jos hainele negre,să se spele pe față şi să încerc să-l relaxez pentru a se simți cu adevărat ca un băiat,ca un copil.Cred că într-o anumită perioadă din viața ta ai fost şi tu copil? Sau nu-ți aduci aminte?
-Îmi amintesc,îi răspunse el aspru.Am fost aruncat în şa la cinci ani şi mi s-a poruncit să călăresc.Am fost învățat responsabilitățile şi sarcinile ce implicau siguranța moştenirii mele.La paisprezece ani,se aştepta de la mine să fiu în stare să călăresc toată ziua cu bărbații şi să petrec seara cu tatăl meu discutând problemele afacerilor familiei.Îmi amintesc!De la Manuel nu se aşteaptă nici unul din aceste lucruri,această responsabilitate este a mea,şi nu voi avea casa întoarsă cu fundul în sus,din cauza incapacității tale de a-ți ține gura în mod civilizat şi de a ține în capul tău părerile tale englezeşti despre ce este corect şi incorect!
-Ce parte din caracterul meu englezesc te aşteptai să o folosesc cu Manolito,
atunci când mi-ai ordonat să mă întorc acasă? întrebă ea,păstrând o voce ascuțită,pentru a ascunde bătaia accelerată a inimii ei,la imaginea tabloului amar pe care el îl descrisese.
-În primul rând,spuse el mai liniştit,tu ai o tandrețe,o tandrețe ce era străină în această familie.Dacă cineva a scos ceva din mine,aceasta ai fost tu.Tandrețea ta este ceea ce are Manuel nevoie,dacă o mai ai.Bănuiesc că o mai ai pe undeva,
pentru că,deşi nu te-am văzut de mult timp,Manuel te-a văzut şi a rămas ataşat de tine.Ai reuşit până să o şi înmoi pe mama ta în ultimii ani.Dă-i lui Manuel dragostea ta.Eu voi lupta pentru el,şi ar fi mai bine dacă noi doi nu ne-am lupta unul cu altul,pentru că,oricât de ciudat ți s-ar părea,Manuel ține la mine,şi el va fi rupt în două la orice semn de discordie dintre noi doi.Ea îl privi o secundă,
apoi se întoarse,simțindu-se pedepsită.Nu mai exista nici un fel de luptă în ea,şi ea îşi aduse aminte prea bine că el a fost întotdeauna corect într-un mod scrupulos.

-În regulă,îmi pare rău.Ea începu dintr-o dată să râdă,în timp ce ajunse la uşă.E ciudat,e a doua oară când îmi cer scuze.Bănuiesc că am primit obişnuința de a face ceea ce vreau şi oamenii să facă temenele în fața mea.În mod sigur,m-ai readus pe pământ şi m-ai făcut să realizez că pe cuprinsul lumii întregi eu sunt ceva foarte mic,nu chiar atât de importantă pe cât mă simt uneori.Ea îi simți mâinile pe umeri atunci când ajunse în dreptul uşii şi el o întoarse spre el.
-Da,domnişoară Curtis.Convorbirea dumneavoastră din Venezuela,domnişoară Curtis,o ironiza el încetişor.Ea se găsi dintr-o dată râzând cu un adevărat amuzament,privind în ochii ironici,zâmbitori.
-În regulă.Deci,ai auzit cum arată imaginea mea la servici.Îmi însuşesc punctul tău de vedere-toate punctele.El nu spuse nimic,doar continua să privească în jos spre fața ei,şi văzu zâmbetul murind pe buzele lui în timp ce ei pur şi simplu erau pierduți unul în ochii celuilalt.
-Meriel,spuse el puțin mai încet decât un murmur,vocea lui scăzând în timp ce-şi lăsa privirea să treacă peste fața ei,şi ea n-a rezistat atunci când a tras-o mai aproape,suficient de aproape,pentru a simți bătaia puternică a inimii lui.
-Eu...eu trebuie să merg la cină...Manolito vine acum...Şi vocea ei muri şi respirația i se adună în gât la expresia încordată şi sălbatică de pe fața lui.
Ramón!Nu!El o ignoră,ținând-o strâns lângă el şi grăbindu-se să îi acopere buzele cu ale lui,cu mâinile strânse pe spatele ei,cu gura aspră şi prădalnică.El ştia că ea se va opune şi de aceea a atacat,nelăsându-i nici o posibilitate să se mişte,până când ea oftă,un sunet doar ca o şoaptă,şi se rezemă de el.
Ea a reacționat întotdeauna la Ramón.Chiar şi când a fost copil,avea nevoie de aprobarea lui pentru toate lucrurile,şi mai târziu...Ea înlemni,amintirea venindu-i în ajutor,şi el era pregătit pentru asta,îndepărtându-se şi trecând încet vârful unui deget în jos pe fața ei.
-De ce -de ce ai făcut asta? Ea se zbătea ca cineva care se lupta să se trezească dintr-un vis adânc,cu corpul înțepenit şi transformat,dar mintea ei protestând în mod nebunesc.
-Voiam să văd dacă îți amintești.Ochii lui negri se fixară într-ai ei,susținându-i privirea cu uşurință.Îşi aminti,într-adevăr.El îi râdea în față,ea putea să vadă asta în spatele ochilor îngustați şi se simți rănită de adevăr şi mânie.
-Să nu îndrăzneşti să mai faci asta vreodată!izbucni ea,temperamentul ei şi umilința faptului că a răspuns la sărutul lui iritând-o.
-Dacă acesta e un ordin,eu nu execut ordine,eu le dau,îi spuse el,încetişor.Pe de altă parte,dacă îmi ceri o promisiune,atunci tu ştii că eu îmi păstrez promisiunile şi nu am de gând să fac o promisiune pe care să n-o pot ține,continuă el,şi îşi

trecu dosul degetelor peste obrajii ei încinşi.Aceasta este o promisiune pe care nu-mi doresc s-o ţin.
-Dacă îţi încerci din nou tacticile amoroase pe mine,voi pleca!îl ameninţă ea înfierbântată,dându-se înapoi ca arsă.Din câte îmi amintesc,niciodată nu ai dus lipsă de femei.Probabil consideri că ai nevoie de una nouă!
-Au fost o mulţime,aprobă el,râzând de roşeaţa de pe faţa ei; o mulţime de când ai părăsit ferma,atât de tânără şi dulce.M-ai fi vrut un băiat inocent-neexperimentat,stângaci?
-N-aş vrea să te am nici ambalat ca un cadou!vorbi ea tăios,deschizând brusc uşa.Şi data viitoare,nu uita: voi pleca!
-Dacă te las,o avertiză el cu o voce scăzută,încordată.E un drum lung până în Anglia.Ea nu se obosi să-i răspundă şi-şi mobiliza toate eforturile pentru a se purta rezonabil de civilizat la cină,mai ales atunci când Carmen a simţit nevoia să observe liniştită dar acră nepotrivirea hainelor obişnuite pe care le purta Manuel,ochii ei măsurând-o pe Meriel.
-Sper să se simtă bine,interveni Ramón,înainte ca Meriel să poată exploda.Un fapt care mă aduce la subiect.Mâine zbor la Caracas pentru afaceri,întâlnesc un inginer de la mine,îi voi lua pe Meriel şi pe Manuel cu mine.Am înţeles de la Manuel că sora lui nu e mulţumită de situaţia garderobei lui.În mod clar,are nevoie de haine,şi ar fi o ocazie bună să le cumpere.Avionul poate lua cu uşurinţă patru persoane şi bagajul tău,Carmen.Poţi veni cu noi şi după aceea să zbori în jos,pe coastă,spre casa ta.
Meriel nu ştia care era mai surprinsă.Carmen sau ea însăşi,în mod cert însă amândouă rămaseră tăcute,şi cu colţul ochiului îl văzu pe fratele ei încercând cu greu să-şi deghizeze uşurarea.
-Ei,dacă te poţi descurca fără mine...
-Putem.Ramón îi zâmbi cu căldură verişoarei sale.Ai fost o comoară,dar ştiu că Tia Barbara îţi duce dorul,nu mai e chiar atât de tânără.
-Nu.Mândria,datoria şi dezamăgirea se luptau pe faţa ei.Cred că ai dreptate,
Ramón.Trebuie să-ţi mărturisesc şi eu că e puţin cam pustiu aici,pe câmpii.
-Ai fost foarte curajoasă,o linişti Ramón,cu ochii perfect serioşi.
-Ei...eu,ei,mulţumesc.Carmen se împăuna,dar n-a putut rezista să nu facă un ultim atac împotriva lui Meriel.Sper că n-ai să te simţi prea singură aici,
Meriel.În cele din urmă,aici nu e Londra,şi-mi amintesc singurătatea şi nefericirea ta atunci când erai aici copil -şi chiar mai târziu.
-Da,am fost nefericită,aprobă Meriel.Niciodată nu am făcut parte din viaţa familiei Ortiga şi,în mod natural,nici nu-mi doream să fac,fiind mai mult

englezoaică decât spaniolă.Oricum,am un servici,şi nu voi rămâne aici definitiv.Mă aştept ca şeful meu să îmi ceară să mă întorc nu după mult timp.
Avem o relație de servici foarte strânsă.
-Meriel va fi prea ocupată ca să se simtă singură,mârâi Ramón nerăbdător,şi plecarea ei va fi amânată atât cât va trebui.
-Sper să ai dreptate,interveni Meriel dulce.Stewart e atât de obişnuit ca eu să fiu acolo ori de câte ori are nevoie de mine,s-a învățat rău.
Dacă buzele strânse ale lui Carmen însemnau că ea considera o slujbă ca fiind un mod nedemn de a-ți petrece viața,ori a sesizat aluziile voalate din remarcile lui Meriel,Meriel nu era sigură.Cu toate acestea,ştia că Ramón a prins toate aluziile şi încruntătura lui întunecată i-o dovedea.El se întoarse să stea de vorbă cu verişoara lui,eliminând-o pe Meriel cu o uşurință datorită practicii,el îi făcuse asta toată viața,şi în timp ce ei erau adânciți în -conversație,Manuel o trase de mânecă.
-Merry?N-ai să mă părăseşti,nu-i aşa? Ochii lui negri,plini de nerăbdare,tot atât de îndrăgiți ca şi cei ai lui Ramón priviră în sus în ochii ei,şi ea-i strânse mâna în secret.
-Nici într-un milion de ani,şopti ea.Uneori spun cele mai îngrozitoare minciuni, numai pentru a vedea cum reacționează oamenii.
El chicoti,veselia lui topindu-se repede atunci când Ramón privi glacial înspre ei şi Meriel îşi ridică,inocentă,ochii gri,când el îi aruncă o privire plină de suspiciune şi supărare,cu ochii îngustați.Nu era nimic nou.Ea privea fix la el, încercând să-şi mobilizeze neplăcerea şi supărarea,dar era incapabilă să facă altceva.Deşi el a stat de vorbă numai cu Carmen pentru tot restul cinei,ochii lui erau numai pe Meriel şi ea a fost fericită atunci când acest calvar s-a terminat,şi s-a aflat din nou în camera ei şi Manuel băgat în siguranță în pat,arătând unele semne de relaxare şi fericire.Cu toate acestea,în ea nu exista nici un pic de fericire şi mult timp se întoarse agitată în aşternuturile mătăsoase.Ziua păruse fără sfârşit şi ea a găsit fisuri în armura ei,în ceea ce-l privea pe Ramón.În mintea ei,deja se transforma din acel frate vitreg rece în ceva mult mai potent.A mai fost şi altă dată în această situație,dar atunci era o fată fără apărare,şi avusese nevoie de toți anii în care a stat departe,pentru a o ajuta să-şi întărească inima.Amintirile o invadau prin întuneric,amintiri pe care nu putea să le îndepărteze,deşi încercase.Viața aici i-a fost destul de grea,vacanțele ei în Venezuela,o datorie pe care trebuie s-o suporte,şi numai plimbările călare cu Ramón,tăria şi protecția lui i-au dat un fel de încredere,cu toate că el avea puțin timp pentru ea,atenția lui pentru ea intercalându-se cu îndatoririle şi cu munca

lui,şi cu femeile care veneau în mod frecvent la fermă,ca musafire ale lui.
Au fost necesari patru ani pentru a se schimba relația dintre ei şi,pentru ea, schimbarea a fost subtilă şi înspăimântătoare.Crescuse şi era mai mult ca oricând nesigură pe ea,nici copil şi nici femeie.Ea ştia că Ramón îi rămânea în gânduri mai mult ca înainte,şi vederea lui,atunci când a aterizat pentru vacanța mare de vară,i-a dat inimii ei un imbold suspect,iar sărutul rece pe care el îl lăsă invariabil pe obrazul ei era recompensa pe care o aşteptase în toate lunile cât fusese departe.Ea nu dorea să-l părăsească pe tatăl ei,dar excitația provocată de gândul de a-l vedea pe Ramón a provocat ceva ca un foc în interiorul ei.
Era mai înaltă la şaisprezece ani decât promitea să fie atunci când era copil,deja transformându-se într-o siluetă zveltă de femeie,cu formele uşor rotunjite,dar la bază nu exista nici o schimbare în viața ei.Ea sosise,a fost salutată cu răceală,a călărit cu Ramón atunci când el nu era prea ocupat,dar locul ei la ferma familiei Ortiga era deja stabilit şi sigur,era o persoană din afară,şi s-a simțit şi mai mult exclusă atunci când femeile frumoase pe care le cunoştea Ramón veneau acolo.
Atunci,ea nu-l mai vedea,şi orice amestec din partea ei primea o încruntătură urâtă din partea frumosului ei frate vitreg.În acele momente îşi dorea ca vacanța să ia sfârşit,dar a lăsat să-i curgă multe lacrimi amare,întotdeauna în secret,şi întotdeauna perfect controlată atunci când Ramón o ducea înapoi la pista de aterizare.Vacanța de Crăciun,atunci când avea şaisprezece ani pe jumătate în mintea ei era ca o nenorocire.Casa era plină de oaspeți,familia Ortiga în plină vigoare,toți dintre ei ignorând-o cu excepția unui văr îndepărtat de-al lui Ramón, ale cărui atenții o deranjau,mai ales pentru că atrăgeau ochii dezaprobatori ai lui Ramón în direcția ei.El părea s-o observe numai atunci când Ricard Ortiga era lângă ea,şi atunci el o privea cu un mesaj care-i spunea,în mod clar,că păşea pe un teren nepermis,numai gândindu-se să încurajeze o asemenea atenție.
Ea ieşi afară în curtea casei şi o traversă spre grajduri,şi de acolo,atrasă de muzica ce venea de la reşedințele câmpenilor băştinaşi,a zăbovit pentru a-i privi cum sărbătoresc fiesta în propriul lor fel,uitându-şi parțial propriul necaz,în timp ce-i privea dansând,şi ascultând chitanle,până când a uitat de cât timp era acolo.
Vocea aspră a lui Ramón i-a reamintit,cu mâna lui puternică şi poruncitoare pe brațul ei.
-Ce faci aici? o întrebă el,pentru a o face să-şi dea seama că e în spatele ei,şi o răsuci,pentru a-i vedea ochii grei şi mânioşi.
-Eu...eu mă uit la câmpeni,se bâlbâi ea,căutând repede în minte ce crimă a putut să comită fără să-şi dea seama.Îmi place să-i privesc dansând joropo,dansul lor popular şi să-i privesc îmbrăcați în felul acesta,în alb.

-Ei nu se afişează pentru curioşi!vorbi el aspru.Aceasta e o sărbătoare pentru ei şi Dumnezeu ştie că au primit câteva zile în care nu vor sta în şa.Ei se simt foarte bine fără trecătorii interesați.Lasă-i în pace!Dacă eşti în căutarea atenției bărbaților,atunci va trebui s-o faci cu Ricard.
El o trase înapoi aproape cu forța în timp ce vorbea,şi acum ea se oprise,privind în sus spre el cu o surpriză datorată şocului şi jignirii,lacrimile începând s-o inunde la tonul lui crud şi acuzațiile lui nedrepte; ea privise bărbații dansând de multe ori înainte,chiar alăturându-se lor atunci când femeile i-au arătat paşii.Ei erau prietenii ei,în felul lor liniştit şi politicos,şi ea le-a înțeles fețele dure dar pline de bunătate,cunoscând viața dură pe care o duceau.Niciodată înainte nu obiectase şi ea nu putea înțelege acest atac brusc şi violent.
Ea se îndepărtă şi fugi în grădină,căutând adăpostul de sub un arbore care fusese refugiul ei de multe ori atunci când fusese nefericită,aşezându-se în scaunul din grădină şi plângând încet şi cu amărăciune,pierdută în nenorocirea ei şi în mod cumplit de singură.
-Nu trebuie să te văd plângând,nu-i aşa? vocea adâncă a lui Ramón o înlemni.Ea bănuise că misiunea lui odată încheiată,el se va întoarce înapoi la oaspeții lui,la doamnele strălucitoare ce se adunau în jurul lui.Ea-şi întoarse fața cu capul aplecat,mişcându-se pe scaun pentru a se îndepărta,atunci când el s-a aşezat lângă ea.Plângi de multe ori,nu-i aşa,Meriel? o întrebă el încetişor.Cu toate acestea,niciodată în fața mea,niciodată în aşa fel încât să te pot întreba de ce plângi.Întotdeauna se întâmplă în secret,după care lacrimile se usucă,şi fața ta e perfectă înainte de a mă vedea din nou.
-N...Nu,reuşi ea să vorbească,luptându-se să-şi controleze lacrimile şi jignirea amară.M-ai supărat,asta e tot.M-ai supărat pentru că nu e corect.Plâng de multe ori atunci când sunt cu adevărat supărată şi tu ştii foarte bine că mergeam să-i privesc pe câmpuri de când eram o fetiță.Vorbesc şi cu soțiile lor.Fac asta de când spaniola mea a devenit fluentă.
-Ştiu asta-foarte bine,aşa cum spui tu,o asigură el profund.În acelaşi timp,însă,nu mă minți,nu te pricepi la asta.Eşti jignită,nu supărată.Va trebui să-ți dai seama că acum nu mai eşti un copil care poate veni şi pleca atunci când vrea.Câmpenii sunt bărbați.Nu toți dintre ei căsătoriți,şi tu ai devenit o fată foarte frumoasă, aproape o femeie.
-Am crescut? Ea-şi întoarse ochii scăldați în lacrimi înspre el şi fața lui aspră se înmuie.
-Nu ştii asta?o întrebă el într-un sunet ceva mai puternic decât şoaptă.Sunt doamne aici,la fermă,care nu au nici o îndoială că vei fi o frumusețe la

maturitate.Ele ştiu foarte bine pentru că sunt femei.Într-o zi,o vei şti şi tu,şi aceea va fi o zi de care ai să-ți amințeşti.
-Nu te înțeleg,Ramón,îi spuse ea tremurător,o tresărire neaşteptată trecând prin ea atunci când el se apropie mai mult,pe scaun.
-Probabil nu vrei să mă înțelegi,replică el încetişor,sau poate,asta se întâmplă deoarece încă te zbați să ieşi din copilărie şi să intri într-un nou gen de frumusețe.Eşti la jumătatea drumului dintre cele două.Eşti încântătoare-şi foarte vulnerabilă,adăugă el în mod serios.Nu te mai învârti singură pe lângă bărbații care au ochi în cap,ochi ce pot vedea frumusețea şi vulnerabilitatea ta.Pentru moment,îmi ajunge să mă descurc cu Ricard.Dacă trebuie să sparg un nas,aş prefera să-l sparg pe al lui.Bărbații sunt importanți pentru mine,el nu e.
Ea-l privi fix cu ochii larg deschişi,încurcați,fața ei pierzându-şi nuanța palidă şi strălucind de culoare.
-Din cauza aceasta tu-tu mă priveai fix atunci când-când...Credeam că eşti supărat pe mine pentru că sunt prietenoasă cu el,cu un Ortiga.
-*Pentru Dumnezeu*!Pentru o secundă,o mânie neagră îi trecu peste față,dar se controla la privirea ei rapidă,speriată,mâna lui atingându-i părul,răsfirându-i buclele printre degetele lui,privind căderea şuvițelor blonde pe umerii ei.Cred că va mai trece mult timp până când vei fi într-adevăr în stare să ai grijă de tine, micuțo,spuse el liniştit.Chiar şi gândurile tale aleargă în direcții care sunt în mod total inocente şi dulci.El se ridică dintr-o dată în picioare şi o trase şi pe ea.
Vino,vrei să dansezi?Ia-ți rochia pe care te-am văzut că o încercai în fața oglinzii,aseară,când am trecut pe lângă camera ta,cea lungă,albă.În curând va începe dansul la fermă,şi eu voi dansa cu tine.Până acum,te-am învățat totul,tot aşa de bine pot continua cu lecțiile.
-Ştiu să dansez,spuse ea cu un zâmbet mic şi chinuit,de la şcoală.Mergeam de multe ori la dans.
-Cu băieți? întrebă el cu un amuzament ironic,mâna lui atingându-i obrazul,în timp ce ea roşea,dorind să-şi ascundă fața.
-Da,spuse ea cu puțină sfidare.Normal că sunt băieți.
-Şi ei îți spun şi că eşti frumoasă?întrebă el moale,ridicându-i fața spre a lui, ochii lui privind intens roşeața ei uşoară.
-N-nu,suntem doar -doar prieteni.
-Ah!Atunci,ei încă sunt băieți,spuse el cu un zâmbet uşor batjocoritor.Într-o zi va fi cineva acolo,care nu va mai fi băiat.Înainte ca acea zi să vină,va trebui să scriu la această şcoală engleză şi să informez pe cine trebuie că sora mea vitregă nu are voie să iasă afară fără să fie escortată de doi profesori urâți.

-Oh!Ramón,să n-o faci!Ea bolborosi,crezând total în fața lui serioasă,dar râsul lui moale a făcut să-i înceteze spaima subită,şi el i-a luat mâna,trăgând-o după el înapoi spre casă.
-Încă nu sunt sigur de ceea ce am să fac,mărturisi el încetişor.Va trebui să aştepți şi să vezi.
-Te rog,Ramón,spuse ea cu spaimă reînnoită,nu vreau ca tu să intervii la şcoală.
Sunt în siguranță şi nu-mi place să atrag atenția asupra mea.E destul de rău aşa cum e.
-Ce e destul de rău,micuțo? o întrebă el în mod serios,oprindu-se şi privind în jos,spre ea,privirea lui ageră făcând-o iarăşi să roşească.
-Doar...doar...În general,murmură ea,plecându-şi privirea.
-Atunci,n-am să fac -lucrurile mai rău,promise el încet.Doar vom dansa şi tu poți să-mi arăți cât de bine ştii să faci asta.De asemenea,va folosi să-l iau pe Ricard de pe capul tău,şi să-l pun în locul în care trebuie să stea.
-Care e locul acela?întrebă ea dintr-o dată poznaşă şi el îi ridică mâna,
surprinzând-o atunci când i-a sărutat-o cu gentilețe.
-Nici un loc,o asigură el liniştit,şi nu pentru că el e un Ortiga,ci pentru că tu eşti -Meriel.El a întrecut măsura.Vino.Dacă vorbele lui au pus-o în încurcătură şi au făcut-o să se simtă confuză,comportamentul lui de mai târziu a zăpăcit-o total.
S-a schimbat în rochia albă.Era o rochie de vis,se gândea ea,în timp ce stătea în picioare şi se privea.Erau straturi de sifon cu mânecile bufante şi cumințI,
decolteul rotund şi simplu,şi părul ei auriu strălucea în lumini atunci când se îndrepta spre sală,atrasă de sunetul muzicii.Afară,ea ezită,simțindu-se nesigură,
şi brusc,din nou nedorită,dar înainte de a se putea retrage,uşa s-a deschis,şi Ramón stătea acolo,în costum negru,părul lui negru strălucitor în lumină,şi o prinse de mână.
-Aha!exclamă el cu un triumf ironic în voce.Te-am prins!Erai gata să fugi,încă o dată fiind sigură că eşti fără valoare.
-Eu...eu voiam să...
-Fugi!termină el sigur.Vino,vom dansa.Ascunde-ți temerile.Aminteşte-ți cine eşti.
-Nu ştiu cine sunt,spuse ea cu tristețe şi cu vocea moale,în timp ce el o conduse în încăperea luminată,unde fiecare ochi părea să se întoarcă spre ei,tremurul nervos aducând brațele lui Ramón în jurul ei,pentru a o purta în ritmul dansului fără nici un preambul.
-O amnezie încântătoare,care va dispărea total într-o bună zi,o asigură el.
Deja de acum,arăți frumoasă şi proaspătă ca un trandafir de dimineață.

De cealaltă parte,Ricard arată ca o nuanță slabă de verde.Niciodată înainte nu mi-am dat seama cât de urât e.Ciudat!Meriel chicoti şi el privi în jos spre ea cu un zâmbet,mâinile lui strângându-se pe mijlocul ei.
-Îl vei evita,micuțo?o întrebă el liniştit şi ea încuviință din cap bucuroasă, simțindu-se într-un mod fericit în siguranță în brațele lui puternice,bucuria ei devenind vizibilă atunci când el o complimentă pentru felul în care dansa şi pentru rochia albă care părea atât de banală pe lângă toaletele celorlalte femei de acolo.
-Celelalte au rochii într-adevăr frumoase,îi reaminti ea,puțin jenată atunci când ochii lui începură să cerceteze deschis doamnele în chestiune,privirea lui zăbovind peste umerii lor goi şi peste decolteurile care ei îi păreau de-a dreptul şocante.
-Ai vrea să arăți aşa?o întrebă el,privirea lui întorcându-se înapoi spre a ei,şi ea scutură din cap,ascunzându-şi privirea,sub genele groase,pentru a evita ochii lui pătrunzători.
-Îmi pare bine că nu vrei pentru că,altfel,nu numai că aş fi scris la şcoală,dar m-aş fi dus personal să-ți controlez garderoba.
-Tu-tu ştii că eu n-aş...Începu ea,îngrijorată de izbucnirea lui de mânie,şi el izbucni brusc în râs,trăgând-o spre el şi învârtind-o tot mai repede.
-Eşti foarte nerăbdătoare să mă ții departe de Anglia,spuse el ironic.Te temi că voi continua să te terorizez şi în propria ta lume?
-Nu!Nu mă terorizezi.Ei,nu prea des,şi atunci,ai aproape întotdeauna dreptate.Şi nici nu încerc să te țin departe de Anglia,deseori îmi doresc să fii acolo,adăugă ea îndrăzneață.
-De ce? întrebă el cu o voce liniştită,dar hotărâtă.
-Uneori,uneori,mi-e...mi-e dor de tine,spuse ea încetişor,aplecându-şi capul pentru a-i evita ochii ageri,întunecați.
-E normal-afirmă el calm.În cele din urmă sunt fratele tău vitreg,şi am avut o puternică influență asupra vieții tale din trecut.El n-a mai spus nimic în plus,şi ea se întrebă,nenorocită,dacă l-a supărat cu confesiunea ei,dar se părea că nu, deoarece el continua să o țină în brațe cu o gentilețe ce i se părea minunată,şi vocea lui suna moale în urechea ei.
-Nu te teme,o îndemnă el liniştit.Într-o zi,nu va fi nici o problemă să fii lăsată singură.
-Vrei să spui că voi deveni o domnişoară?întrebă ea brusc,cu o mânie răutăcioasă,şi el se trase înapoi pentru a o privi.
-Trebuie să sperăm că nu,răspunse el serios,cu toate că ochii lui negri străluceau

de râs.Tu eşti acum -aproape perfectă.Privirea lui arzătoare trecu peste silueta zveltă,şi ea roşi puternic, dorind să-şi fi ținut gura, nereuşind să îşi oprească tremurul,încă mult timp cât el dansă cu ea,cea mai bună parte din seară spre supărarea evidentă a doamnelor prezente şi dezgustul fățiş al lui Ricard.A fost cea mai frumoasă noapte din viața ei,dar fericirea ei n-a durat.A doua zi,a fost trimisă la locul ei,Ramón ignorând-o din nou,şi lucrurile au revenit la normal,dar ea s-a ținut departe de vărul lui,şi a fost bucuroasă să-i vadă pe toți plecând,chiar dacă asta însemna că Ramón ieşea pe câmpie de dimineață până seara.

Cu toate acestea,nu era protejată de familia Ortiga,în acelaşi timp nu era nici scutită de nefericirile pe care ei le aduceau în viața ei. O schimbare în orarul vacanțelor şcolare, datorată renovării şcolii,a făcut ca următoarea aniversare a zilei ei de naştere să pice când era la fermă.Înainte,tatăl ei o scotea la cină, primea daruri mici de la prietenii ei de la şcoală,şi unul foarte scump de la mama ei,niciodată nimic de la Ramón,nimic ca să-i arate că el îşi aminteşte că ea trăieşte sau nu,aşa încât ea se temea de următoarea aniversare,cea de şaptesprezece ani.Ea a venit la micul dejun în acea zi,deosebit de tulburată,deja înfierbântată,imaginându-şi jena,deoarece era sigură că nimeni nu-şi va aminti şi ştia că nici mai târziu ei nu-şi vor aminti sau nici nu vor şti de dezamăgirea ei.Cu toate acestea,o aşteptau cadouri,aranjate în jurul farfuriei de către Rosita,şi mama ei a făcut efortul de a se trezi devreme,cu Manuel bolborosind excitat în jurul ei.Era o brățară de argint de la tatăl ei,un pachet de la şcoală,cu obişnuitele daruri amuzante,care o făceau să râdă,o minunată mantie indiană de la mama ei,şi o cutie muzicală de la Manuel,ce avea atunci cinci ani.

-Mama şi cu mine am cumpărat-o demult în Caracas,mărturisi el cu mândrie.Am ținut-o împachetată în sertarul meu,şi n-am scos-o niciodată,el îi aruncă o privire nerăbdătoare cu ochii negri,ei,nu prea de multe ori.

-Oh,dragul meu,e minunată!Ea se aplecă pentru a-l îmbrățişa şi ochii ei îi întâlniră pe ai lui Ramón,care stătea în picioare,rezemat de uşă.El nu spunea nimic,nici măcar nu-i ura ”La mulți ani”şi ochii ei se ascunseră de el de necaz.

Ea nu aşteptase un dar de la tatăl ei vitreg,deseori se gândea că Francisco Ortiga nu reuşea să-şi dea seama cine e,ochii lui cădeau pe ea numai pentru a se umple de o surpriză vagă,dar Ramón era altfel,şi el nici măcar nu a felicitat-o.

Ea încercă să se transpună în starea lui Manuel,aşezându-l pe genunchii ei şi lăsându-l să deschidă micile cadouri de la şcoală,râzând împreună cu el la amuzantele lucruri pe care prietenii ei şi le dădeau unul altuia dintotdeauna,încercând să uite că Ramón era acolo.El a aşteptat până când Manuel a sărit pe podea,şi atunci s-a mişcat,scoțând din spatele lui o crenguță de

trandafiri galbeni perfect aranjată,traversând camera şi punându-i-o în mână.
-Multe realizări fericite.Aşa se spune în Anglia?
-Da,sunt minunați.Mulțumesc Ramón.El privi în jos,în ochii ei pentru un timp lung,până când fața ei se înfierbântă,şi atunci el zâmbi,cu un zâmbet leneş,lung:
-Ei sunt numai felicitarea.Nu sunt darul tău,pentru că acesta nu poate fi adus pe masă şi pus lângă farfuria ta.Vino.El îi luă mâna gentil,ridicând-o în picioare, făcându-i semn lui Manuel cel agitat să se îndepărteze,cu o privire severă care-l avertiza să nu-i urmeze,şi Meriel traversă camera lângă el,cu mâna ei ținută ferm,cu inima bătându-i sălbatic.Ramón o conduse în spatele casei,îndemnând-o atunci când ezita,cu fața lui destul de serioasă atunci când ajunseră la curtea pietruită de lângă grajduri.Acolo era un mânz,cu ochi mari şi timizi,negru ca lignitul strălucind în soarele de dimineață.
-Darul tău.El arătă mânzul şi-i dădu drumul,dar ea îngheță cu ochii la pata aceea întunecată,înlemnită de neîncredere.
-Pentru mine?Ea se întoarse spre el,cu ochii ei cenuşii la fel de mari şi larg deschişi ca şi cei ai mânzului,şi atunci el izbucni în râs,luându-i din nou mâna şi împingând-o înspre minunata creatură.
-N-am putut rezista.Îmi amintea de tine,cu picioarele lungi şi timidă,fină şi minunată.Din păcate,el e negru,nu sunt cai galbeni,deşi am căutat un an întreg.Ei se îndreptară spre mânz şi ea-l atinse în mod drăgăstos şi ruşinată,şi apoi,într-o izbucnire de afecțiune şi mulțumire,se întoarse şi-şi aruncă brațele în jurul mijlocului lui Ramón,îmbrățişându-l strâns,uitând de maniera lui distantă.
-Oh,Ramón!Mulțumesc,mulțumesc!Pentru o fracțiune de secundă,el îngheță şi inima ei tremură de îngrijorarea faptului că ea trecuse peste limitele permise, arătând o emoție ce era inacceptabilă,şi atunci brațele lui s-au strâns în jurul ei, îmbrățişând-o aproape de el,în curtea tăcută şi luminată de soare,înconjurați de linişte.O nouă spaimă crescu în gâtul ei atunci când el îi ridică uşor bărbia, privind adânc în ochii ei mari şi temători,propriii lui ochi fiind întunecați şi strălucitori.
-Eu...Îmi pare rău,şopti ea.Mă port într-un mod prostesc.Ea încercă să se îndepărteze din brațele calde şi cuprinzătoare,dar el o ținea încă aproape,cu ochii pe moliciunea buzelor ei,atunci când ea privi în ochii lui.
-Nu eşti singură,spuse el moale.Există ceva prostesc în amândoi,ce doar aşteaptă să lasă afară.El părea să fie hipnotizat de gura ei şi de roşeața uşoară care-i inunda obrajii,şi încet,capul lui se aplecă spre al el,până când aproape îl atinse buzele cu ale lui,respirația lui caldă atingându- obrazul.Trebuie să fiu foarte atent cum mă port cu tine,murmură el cu voce serioasă,vorbind ca şi cum mintea

lui era complet în altă parte.Eşti foarte-fragilă.O dorință copleşitoare de a-şi închide ochii o făcu să-şi lase să cadă încet genele negre,aşa încât atunci când buzele lui,în cele din urmă,le-au atins pe ale ei,era ca într-o stare ciudată de transă,respirația ei încetinind până ce deveni superficială.Buzele lui se plimbară încet spre colțul delicat al gurii ei,zăbovind acolo pentru o secundă,şi apoi mişcându-se pentru a se duce în cealaltă parte,pentru a rămâne acolo,pline de tandrețe.Apoi dintr-o dată,el râse şi,cu gentilețe,o îndepărtă.

-Am să-l duc înapoi,în țarc,şi îl vom privi cum aleargă,spuse el fără pic de emoție în voce.Trebuie să fie antrenat.În timp ce eşti în Anglia,am să mă ocup de el,după ce va fi suficient de mare,şi într-o zi,te vom privi cum călăreşti un cal pur sânge peste câmpie.

-Dacă sunt aici,spuse ea încetişor,rezemându-se de gard,şi urmărind mânzul dând din copite,şi învârtindu-se în cerc în iarbă,de plăcere.Astăzi am şaptesprezece ani.Când voi avea optsprezece,voi termina şcoala şi atunci nu mă voi întoarce.

-Ce vrei să spui?El se întoarse dur spre ea,ca şi cum ea l-ar fi sfidat în mod deliberat.Aceasta este casa ta!

-Nu chiar.Ea privi în sus spre el,apoi îşi îndepărtă privirea de la mânia întunecată a ochilor lui,tristă pentru că îl supărase,dar ştiind că el va cerceta până când va afla adevărul.Pot să fac tot ce doresc atunci când voi avea optsprezece ani,şi m-am hotărât să nu merg la Universitate.Vreau să intru direct în servici,şi tatăl meu îl cunoaşte pe proprietarul unui lanț mare de reviste.E un bărbat în vârstă,dar tatăl meu a fost coleg de şcoală cu fiul lui.Fiul lui e mort acum,dar ei au corespondat întotdeauna,şi atunci când i-am spus tatălui meu ce am hotărât,mi-a obținut o întrevedere cu domnul Mackensie.Pot începe să lucrez cu ei după următoarea vacanță de vară la întoarcerea în Anglia.Voi lucra în domeniul reclamei,la departamentul vânzări.

-Tu? Ramón izbucni în râs,mâinile lui încercuindu-i mijlocul subțire.Tu eşti prea ruşinoasă ca să ceri mai mult ceai atunci când eşti la masă!exclamă el.Cum te aştepți să vinzi reclamă? Acest gen de muncă este foarte dur şi competitiv.

-Ştiu.Ea era jignită de râsul lui şi buzele ei tremurară.Va trebui să lucrez din greu şi să fiu practică.Va trebui să fiu mai mult ca cei din familia Ortiga,încheie ea,sfidătoare.

-Dar îmi place de tine aşa cum eşti,spuse el încetişor strângând brațele în jurul ei.Îmi place să am o soră vitregă timidă şi gentilă,care mă priveşte cu ochi mari şi nerăbdători.Nu vreau o comerciantă modernă şi impresionantă învârtindu-se prin fermă ca să-mi spună cum să-mi rezolv afacerile.

El trebuie să fi glumit,deşi părea perfect serios şi ea zâmbi într-o doară,nesigură.
-Dar ai uitat ce-am spus,Ramón!spuse ea moale.Nu voi veni aici.Voi lucra în Anglia şi voi veni în vizită de foarte puține ori.El o privi fix,apoi dintr-o dată o ridică în sus,de mijloc,ținând-o deasupra lui şi privind-o,în față.Ea putea să vadă că era suficient de mânios pentru a o arunca peste gard,în câmp,şi nici cel puțin nu putea să-i atingă umerii.O ridicase prea sus;
-Îți vei cere scuze şi vei refuza slujba aceasta ridicolă,se răsti el,cu ochii negri strălucind.
-Trebuie să-mi câştig existența,bâlbâi ea cu o voce înspăimântată.
-Promite-mi!El o ridică şi mai sus,şi ea încuviință din cap,plină de spaimă,până când el o puse din nou pe pământ,continuând să arate furios.
-Hai să nu mai avem genul ăsta de idei ridicole,rosti el,luând-o de umăr şi întorcând-o înspre casă; vei locui aici,la fermă,atunci când vei termina şcoala!
-Nu pot!Eu-eu nu pot,Ramón!Ea trebuia să insiste chiar dacă era înspăimântată de mânia lui.Dacă voi locui aici tot timpul,nu-l voi mai vedea niciodată pe tatăl meu!El se opri pentru o clipă şi privi în jos spre ea,ca şi cum acest gând era complet nou pentru el,dar apoi,se întoarse din nou cu fața spre casă şi grădină.
-Te va vizita el aici.În mod aparent,acesta părea sfârşitul discuției.
-Cum s-o facă? El nu e bogat ca tine.Cu greu ar putea să vină o singură dată.
-Atunci îl vei vizita tu pe el,şi eu voi plăti pentru asta.Şi acum taci din gură,am auzit destul!Picioarele ei tremurătoare se împleticeau şi ar fi căzut cât era de lungă,dar brațul lui o prinse şi o susținu.
-Ah!Ți-e atât de frică încât picioarele tale nu mai pot merge.Aminteşte-ți de asta data viitoare când vei mai avea idei atât de iritant de aiurite.
-Nu sunt...!începu ea,dar brațul lui se strânse,şi o trase mai aproape,într-o îmbrățişare liniştitoare.
-Întotdeauna a existat sâmburele ăsta de sfidare în tine,murmură el.Să sperăm că nu va creşte şi nu va înflori,pentru că,altfel,noi doi ne vom ciocni rău de tot.
Mâna lui liberă îi mângâia gâtul în timp ce o privea,degetul lui mare mişcându-se într-un fel de alinare profundă pe conturul bărbiei ei,şi dintr-o dată îmbrățişarea lui nu mai era liniştitoare.O excitație înspăimântătoare o străbătu, trecându-i prin toți nervii,şi-şi lăsă genele în jos cu nervozitate.
Fața ei se inundă de culoare,iar ochii ei gri deveniseră sălbatici şi strălucitori în timp ce privi timid în sus din nou şi el zâmbi,cu zâmbetul lui încet şi prelung.
-Minunat!spuse el încetişor.Aproape perfect.Ai un singur defect.El se opri şi ea îi cercetă fața cu ochi nerăbdători,aşteptând cu respirația tăiată şi neregulată,în timp ce el adăugă cu ironie intenționată: eşti englezoaică.

-Asta nu e un defect,şopti ea,simțindu-se ciudat de slabă şi prăpădită.
-Poate e un defect pentru mine,spuse el moale,conducând-o spre casă, cuprinzând-o încă cu brațul.Ea-şi ridică ochii pentru a vedea mânia şi şocul de pe fața donei Barbara care stătea în pragul uşii flancată de o Carmen dezaprobatoare şi de o femeie strălucitor de frumoasă pe care n-o mai văzuse înainte.Mătuşa lui Ramón arăta ca un căpitan de gardă cu o escortă de doi soldați şi ea înlemni cu o supărare greu reținută la vederea brațului lui Ramón în jurul surorii lui vitrege.
-Ai sosit devreme,Tia Barbara,observă Ramón,în mod clar surprins s-o vadă.
-Am rămas peste noapte la Caracas şi am plecat de acolo cu primul zbor,replică mătuşa lui,făcând un efort imens pentru a rămâne politicoasă dar fără a reuşi prea mult.Am sunat înainte pentru maşină,dar în mod clar,nu mi-ai primit mesajul.Din fericire,l-a primit cineva,pentru că pungaşul aceia de Silva ne-a întâlnit pe pista de aterizare,şi iată-ne aici.Şi se pare că la timp,spunea tonul ei,în timp ce o privea cu o neplăcere rău ascunsă pe Meriel.
-Este ziua de naştere a lui Meriel,spuse Ramón,la întâmplare,l-am cumpărat un mânz negru.Am fost să-l vedem.Ochii lui erau pe femeia de lângă mătuşa lui şi interesul lui clar alungă dezaprobarea de pe fața doamnei Barbara.
-Am adus-o pe señorita Sandoval să stea cu noi în timpul week-end-ului.Cei din familia ei sunt vechi prieteni.Sunt sigură că ai auzit de tatăl ei,Ramón? E în afacerile cu minele.
-Ah,da,ne-am cunoscut,dar n-am ştiut că are o fiică atât de atrăgătoare.Servitorul dumneavoastră,señorita Sandoval.El se înclină,în mod grațios,încântător,mult prea evident interesat,şi Meriel intră repede în casă,îşi adună darurile şi-l luă pe Manuel de mână.Ei plecau atunci când Ramón îşi introducea vizitatorii în incinta fermei.
-Ce minunat să vezi o asemenea afecțiune între copii,observă dona Barbara cu o voce otrăvită în mod dulceag.În mod clar între ei este un mare ataşament,chiar dacă,în mod ciudat,sunt atât de diferiți.
-Dar ai uitat,Tia Barbara,spuse Ramón batjocoritor,cu ochii lui pe fața înroşită a lui Meriel,Meriel este englezoaică -o englezoaică plină de mândrie.Nu seamănă deloc cu noi.Asta a jignit-o rău şi acolo nu era timp pentru replică.Ramón şi-a petrecut fiecare minut liber cu señorita Sandoval,care a devenit repede Consuelo şi au stat împreună mult timp.Jignirea s-a înfipt adânc în ea şi de Crăciun,ea nu s-a mai întors,scuzându-se față de mama ei că tatăl ei nu se simte bine şi că are nevoie de ea,dar în vacanța mare de vară,după ultimele ei zile de şcoală,s-a întors în Venezuela.Avea optsprezece ani şi era foarte vulnerabilă,admirația din

copilărie şi respectul pentru Ramón înflorind într-o dragoste timidă şi înspăimântătoare care a crescut în timpul anului în care au fost separaţi.Aproape izbucnise în lacrimi de durere atunci când a găsit pe dona Barbara instalată hotărât pentru una dintre şederile ei prelungite,avându-le pe Carmen şi pe frumoasa Consuelo Sandoval cu ea.Nu avea nevoie de nici un fel de imaginaţie pentru a-şi da seama că,în cele douăsprezece luni,relaţia dintre Ramón şi frumoasa fată venezueleană înflorise.
Meriel îndurase cina în compania lor,în mod dureros conştientă de corpul ei încă prea slab pe lângă voluptoasa Consuelo.Rochia de un roz întunecat pe care tatăl ei i-o cumpărase era prea îndrăzneaţă pentru ea,cu umerii goi şi cu un corsaj strâmt,dar părea copilărească pe lângă toaletele mamei ei şi ale oaspeţilor.
După cină,au trecut în salon,convorbirea lor excluzând-o pe ea aşa cum ei întotdeauna făcuseră,şi a evadat în aerul nopţii parfumat,de flori,plimbându-se de-a lungul verandei joase aproape până în capătul celălalt,departe de vederea lor,dorindu-şi din toată inima să-şi fi călcat promisiunea şi să nu se fi întors niciodată.Ea nu-l auzise pe Ramón ieşind până când mâna lui nu i-a atins umărul,făcând-o să tresară vinovată.
-Eşti nervoasă ca o pisică,observă el încetişor.Ai un secret vinovat?
-N..nu.Ea-şi întoarse faţa,dar el o întoarse înapoi spre el,privind în jos spre ea în lumina lunii.
-Îmi pare rău că n-am putut sta de vorbă cu tine,se scuză el.Am fost foarte ocupat.Cu Consuelo Sandoval,se gândea ea nenorocită,dar reuşi să zâmbească.
-Nu are importanţă,am venit aici,după cum vezi.
El continuă s-o privească şi apoi îi luă mâna,trecându-i-o peste braţul lui.
-Vino să te uiţi la mânzul tău.Nu mai e mic şi totodată e timpul să aibă un nume.
-E întuneric! Ea încercă să-şi retragă mâna,înspăimântată de bătăile inimii ei,dar el pur şi simplu mări strânsoarea.
-Peste câmpie este o lună ca o lanternă,observă el sec,şi ştiu unde va fi.În fiecare seară la ora asta îi dau ceva.El aşteptă lângă gard.El scoase cealaltă mână din buzunarul hainei de seară,deschizând palma şi răsucind câteva cuburi de zahăr.
El va fi acolo,lacom pentru dulciurile lui,şi noi o să-l putem vedea foarte clar.
I-a venit greu să se entuziasmeze de cal,deşi o încântase cu nările lui de catifea şi ochii negri,umezi,şi,după ce şi-a luat tratăţia,s-a îndepărtat.Dar Ramón părea mulţumit să zăbovească,cu piciorul pe bara de jos a gardului,în timp ce priveau calul întorcându-se în umbre.
-La Crăciun nu ai venit,spuse el liniştit,cu faţa puternică şi aspră în lumina lunii în timp ce privea în ţarc.

-Nu.Ea nu oferi nici o scuză,ştiind că mama ei trebuie să fi explicat.
-Credeam că poate n-ai să te mai întorci,observă el cu aceeaşi voce liniştită.
-Ți-am promis...Începu ea şi el se întoarse cu spatele la gard,privind în jos spre ea,cu trăsăturile în umbra,în timp ce lumina lunii îi lumina ei întreaga față.
-Acesta este singurul motiv pentru care eşti aici?
-Da.Ea privi în jos,genele umbrindu-i obrazul.Nimeni nu mi-a dus lipsa.
-E ceva neobişnuit să aud o vorbă rea de pe buzele tale,îi spuse el.
Încetişor.Manuel ți-a dus lipsa,ți-a dus lipsa la Crăciun.Şi mama ta trebuie să fi fost nefericită.
-Nu prea cred,se aventură ea,dar îmi pare rău pentru Manolito.
-Şi mie mi-ai lipsit.El întinse mâna şi-i ridică fața şi,deşi în lumina lunii era destul de greu,ea putu să vadă intensitatea strălucitoare a ochior lui.Rămăsese fără cuvinte,gura devenindu-i dintr-o dată uscată şi pielea fierbinte.
Nici el nu spusese nimic mai mult,dar mâna lui se mişcă pe fața ei moale şi încetişor,trasându-i contururile,forma sprâncenelor negre,luând în mâini strălucirea palidă a obrajilor ei.Ea era fermecată,o durere ascuțită crescând în ea în timp ce toropeala îi inunda membrele,şi,atunci când el o trase spre el,ea se apropie cu o încuviințare slabă.
Încă el nu spunea nimic,mâinile lui mângâindu-i părul,explorându-i scoica urechilor,coborând în jos pe gâtul subțire şi peste umerii goi; cu ochii urmărind mişcările mâinilor până când ea începu să geamă cu un dor necunoscut,şi brațele lui se încolăciră în jurul ei.
-Un trandafir palid şi frumos,strălucind în lumina lunii.
Vocea lui era îngroşată şi adâncă şi se mişcă până ajunse să se rezeme de gard,ținând-o strâns lipită de el,înainte de a-i lua buzele cu un suspin adânc.
În ea era un răspuns arzător şi tânjitor şi brațele lui se strânseră imediat ce simți asta,buzele lui cerşindu-le pe ale ei,pentru a se deschide şi a-i permite să intre în umezeala dulce a gurii ei.Atunci când el îşi înălță capul,respirația ei era un suspin înspăimântat în gât şi el îşi trecu buzele pe umerii ei,şi de-a lungul gâtului alb şi zvelt,închizându-i ochii cu sărutări uşoare,mâinile lui mângâindu-i tandru ceafa.
-Ți-e frică de mine,Meriel? o întrebă el,respirând sacadat.
-Nu...nu.Scoase cu greu cuvintele,capul căzându-i pe spate în timp ce gura lui îi mângâia pielea.
-Totuşi,sunt periculos,o avertiză el cu o voce scăzută,cu respirația îngreunată.Mă uit la tine şi în mine există o foame ca cea a tigrului de afară de pe câmpiile luminate de lună.

-Nu-mi pasă!Ea-şi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi el îşi îngropa faţa în părul ei.
-Asta e ceea ce vrei? întrebă el cu o voce forţată,încordat din toţi muşchii,ca un animal gata să sară pentru viaţă.Asta...şi asta? Buzele lui îi căutau bărbia şi se mişcau în mod necruţător în jos înspre golul neclar de la baza gâtului ei.
-Da!Oh,da!Ea era fericită în mod sălbatic,chiar dacă minţise,pentru că,de fapt,se temea.Îi era teamă de puterea trupului lui,de intensitatea săruturilor lui,de asprimea îngroşată,străină,din vocea lui,şi de sentimentul că,la fel ca şi tigrul,o va devora.Dar corpul ei tremurător se agăţă de el şi săruturile lui o readuseră la viaţa fierbinte,plină de cântec.
-Eşti un copil,de abia de optsprezece ani,şi eu am aproape douăzeci şi nouă de ani,o avertiză el,părând incapabil să-şi oprească buzele din a o săruta,şi mâinile din a trasa formele moi ale corpului ei.
-Nu sunt un copil!se plânse ea,surprinsă dintr-o dată de o nouă teamă.Ştiu ce vreau!
-Anul trecut,voiai o carieră,un comerţ dificil,o slujbă în care trebuie să vorbeşti mult în domeniul presei,îi reaminti el.Anul acesta mă vrei pe mine? El se dădu înapoi şi o privi în ochi,văzându-i lacrimile ce-i străluceau,pe gene.Ea scutură din cap,plină de frustrare,încercând să se apropie din nou de el,dar el o ţinu depărtată,privind fix la ea,în lumina lunii,cu ochii negri,strălucitori.
-Pe tine te-am vrut dintotdeauna,şopti ea sacadat,parcă implorându-l să înţeleagă.Anul trecut,nu am ştiut...nu am putut să-ţi explic...Dar înăuntrul meu, am ştiut dintotdeauna că...
-La fel am ştiut şi eu,îi spuse el,respirând adânc.Am ştiut dintotdeauna că,într-o bună zi,vei fi o capcană periculoasă,şi că eu voi păşi în ea în mod prostesc şi dornic.O trase înapoi spre el,mulând-o după formele aspre ale corpului lui, nelăsându-i nici o îndoială cu privire la dorinţa lui,sărutând-o până când ea începu să-i rostească numele lipită de buzele lui,cu respiraţia lor ca una singură.
Corpul ei era şocat de asaltul lui brusc împotriva ei,dar nu se putea îndepărta,o nouă terifiantă plăcere ridicându-se în ea la forţa lui,forţă la care nu se gândise niciodată înainte,şi el părea să ştie la ce se gândeşte.
-N-ai mai fost niciodată ţinută în felul acesta,murmură el cu voce groasă,buzele lui căutându-i faţa.Eşti şocată de dorinţa mea.Ea voia să nege,dar,în orice caz,nu putea s-o facă pentru că pe umerii ei goi era gura lui,şi rochia fu îndepărtată în timp ce el mângâia ridicătura mătăsoasă a sânilor ei cu sărutări ce ardeau.
-Te doresc,Meriel,spuse el,cu gura lipită de pielea ei.Buzele lui erau fierbinţi pe gâtul ei,apoi pe gura ei,şi mâinile lui îi căutau corpul,ţinând-o lipită de puterea

înspăimântătoare a coapselor lui..Sunt flămând de mult,mult timp.O privire aţâţătoare din partea ta,şi apoi dispari,şi de fiecare dată când revii,eşti mai frumoasă.El îşi înclină capul şi o privi în lumina lunii,ochii lui alergând fierbinţi peste umerii ei,privind agitaţia înnebunitoare a sânilor ei,acum doar parţial ascunşi.Atât de foarte frumoasă,spuse el răguşit.Atât de-perfectă!
Cuvintele lui o înfiorară chiar mai mult şi-şi strânse braţele mai tare în jurul gâtului lui,moliciunea ei lăsându-se dornică şi nerăbdătoare peste el,corpul ei invitând şi oferindu-se liber,cu spaimele ei îngheţate de puterea excitantă a bărbatului care o îmbrăţişa strâns.
-Nu vreau să fii flămând,suspină ea,lipită de buzele lui.Vreau să fiu a ta-acum.
Întotdeauna am fost a ta,Ramón!Vocea ei păru să-l scoată din frenezia pasiunii pe care o avea în strânsoarea lui,şi gemu cu voce tare,îndepărtând-o de el,şi trăgând puternic aer în plămâni,ca şi cum s-ar fi luptat pentru viaţă.
-Întoarce-te înapoi în casă,Meriel,spuse el cu voce tremurătoare,întorcându-se şi rezemându-se de gard,punându-şi braţele pe bara de sus,cu capul aplecat înainte.
-Ramón!Ea dorea să întindă mâna şi să-l atingă,dar nu îndrăznea.Se temea de atâtea lucruri,de respingere,de dispreţul pentru faptul că îi acceptase pasiunea,
dar cel mai mult,se temea de acea pasiune care putea s-o mătură cu valurile ei,ca pe o scoică mică,într-o mare furioasă.
-Întoarce-te,Meriel,repetă el.Du-te la culcare,te rog-ne vedem mâine.
Ea se întoarse cu picioarele tremurătoare,înţelegând pe jumătate retragerea lui subită şi pe jumătate înspăimântată să-l întâlnească a doua zi -şi avea să aibă dreptate să se teamă.A doua zi de dimineaţă,ea-şi luă micul dejun singură şi devreme,încă tremurânmd şi înfricoşată,şi teama ei nu scăzu la vederea lui Ramón,îmbrăcat pentru călărie,atunci când intră cu paşi mari în sufragerie.
-Ramón!Consuelo apăru ca un demon minunat,dar Ramón îi aruncă cu greu o privire.
-O iau pe Meriel la călărit,spuse el cu o voce încordată.Trebuie să vorbesc cu ea în particular.Ne vedem mai târziu,Consuelo.El o privi pe Meriel cu buzele strânse.Îmbracă-te pentru călărit,îi ordonă el.Orice avea să-i spună nu era ceva bun.Privirile lui îi arătau asta foarte clar.Au călărit înspre adăportul de la râu şi atunci când au fost suficient de departe,trase hăţurile şi apucă şi hăţurile ei.
-Te absolv de promisiune,spuse el liniştit,cu o voce plată.
-Eu-eu nu înţeleg.Ea-l privea cu ochii mari,şi el îi întâlni privirea directă.
-Ba da,Meriel,te-am forţat să-mi promiţi că te vei întoarce în Venezuela pentru totdeauna,te-ai întors.Acum îţi dau înapoi promisiunea.Eşti liberă.
Ea se zgâia la el cu ochii cenuşii larg deschişi,o răceală invadându-i pielea,şi

spuse,în mod acuzator:
-Nu mă vrei!Aseară ai spus...
-Bineînțeles că te vreau!se răsti el,nerăbdător.Nu aş fi om dacă nu te-aş vrea.Dar este o situație imposibilă,ridicolă şi periculoasă.În primul rând,eşti un copil,în al doilea rând,eşti sora mea vitregă.
-Nu sunt un copil,îl întrerupse ea cu sălbăticie.Şi nu sunt rudă cu tine,nu mai mult decât señorita Sandoval!
-Eşti un copil se răsti el cu asprime,cu o voce încordată,ce o făcu să devină palidă ca un mort,Consuelo este o femeie,şi nu se oferă imediat,după câteva sărutări.Semăn atât de mult cu un animal mascul,cum e tigrul,încât o bună parte din plăcere se află în vânătoare.Tu nu ai nevoie să fii vânată,tu ai fost gata să cazi în brațele mele şi în patul meu,de vreme ce eşti doar cu puțin mai mult decât un copil.Deci încă eşti un copil!Care crezi că ar fi fost rezultatul dacă te-aş fi acceptat aseară,aşa cum te-ai oferit,de-a gata? îți voi spune eu.Curând,foarte curând,m-aş fi plictisit de tot!Ea-l privea înlemnită,într-o stare de şoc care o țintui pe loc.El fusese rece cu ea,distant,dezinteresat,dar niciodată n-a fost atât de crud cum era acum.Ochii lui negri se îngustară,atunci când o văzu total înlemnită.El aştepta un comentariu,dar ea era incapabilă să vorbească.
-Eşti englezoaică,Meriel,continuă el cu o voce dură,atunci când îi deveni clar că ea nu va rosti nici o vorbă.Eşti englezoaică în felul tău de a fi,în obiceiuri şi în inimă.Venezuela nu e un loc pentru tine,n-a fost niciodată.Va fi mai bine pentru tine în Anglia,cu tatăl tău,cu semenii tăi.
O lovi ca şfichiul unui bici,şi ea se clinti din cauza cruzimii şocului,dar,pentru că era obişnuită cu respingerea,şi foarte bine obişnuită să fie considerată o străină pe acest pământ,şi la fermă,nu răspunse nimic.Se întoarse şi călări tăcută înapoi, spre fermă,şi Ramón n-a urmat-o.În timpul zilei,el plecă la mine,şi ea nu-l mai revăzu.

CAPITOLUL 4

Era trecut de miezul nopții când sunetul țipetelor lui Manuel o trezi pe Meriel.
Fusese adâncită într-un somn adânc,şi țipetele care străbăteau casa liniştită erau violente şi şocante,făcând-o să-şi îmbrace grăbită halatul,şi să alerge din camera ei.Ramón,încă îmbrăcat,se îndrepta de asemenea într-acolo şi se întâlniră în pragul uşii camerei lui Manuel când Meriel deschise uşa şi intră,palidă la față,în întuneric.
-Pentru numele lui Dumnezeu!De ce nu este aprinsă nici o lumină aici? Întrebă ea,căutând întrerupătorul,mâna ei atingându-se de a lui Ramón,care îl găsi

primul.
-Cred-Carmen,murmură el,clipind în lumina ce brusc invada camera,şi întorcându-şi îngrijorat ochii înspre patul unde Manuel stătea îngenuncheat pe perne,acum treaz şi suspinând înspăimântat.
-Shhhh.A fost doar un vis.Meriel îngenunche lângă el şi-l luă în braţe, legănându-l lipit de ea,cu faţa la pieptul ei.Acum te-ai trezit şi sunt aici,şi la fel şi Ramón.A fost doar un vis.Pentru un timp,el hohoti tare şi fără reţinere,şi ea îl lăsă,legănându-se cu el,înainte şi înapoi,într-un ritm liniştitor,cu braţele strânse în jurul corpului tremurător în timp ce Ramón privea neajutorat.
-Mi-e dor de ei,Merry,şopti Manuel lipit de ea,după ce plânsul violent,în sfârşit, se uşurase.Întotdeauna voi fi singur.
-Nu.Ea îi ridică faţa şi îi şterse lacrimile,privind în ochii lui.O dată am crezut şi eu asta,când eram mult mai mare decât tine,dar n-a fost adevărat.Viaţa e foarte excitantă şi sunt mulţi oameni care te vor iubi şi care vor avea grijă de tine întotdeauna.
-Asta s-a întâmplat cu tine,Merry? pufni el,privind în sus spre ea,cu ochi negri,nefericiţi.
-Bineînţeles,Manolito.Ea îi zâmbi şi-l strânse mai aproape.Nimic nu ţine o veşnicie,oricât de tare te-ar durea în acel moment.Când eram foarte tânără,nu credeam asta,dar greşeam.A existat cineva care să mă iubească şi acum sunt foarte fericită că te am şi pe tine.
-Nu vei pleca,Merry.
-Nu.Voi fi aici,atâta timp cât vei avea nevoie de mine.
-Bine.El se băgă din nou în pat.Asta înseamnă pentru totdeauna,aşa încât pot să mă culc,acum că mi-ai promis.Vorbea de parcă ar fi Ramón,şi pentru un scurt moment simţi cum inima i se strânge,atunci când îşi ridică ochii,ca şi cum i s-ar fi ordonat să întâlnească privirea întunecată a fratelui ei vitreg.
-La ce te aşteptai?o întrebă el,cu o ridicare din umeri.E un Ortiga.Nu te îngrijora,după ce-şi va reveni la normal,fără nici o îndoială că te va absolvi de promisiunea ta şi-ţi va permite să te întorci la -fericirea ta.Ea se holbă la el cu ochii mânioşi,luptându-se cu fluxul de durere,şi el se întoarse spre uşă,făcându-i semn să-l urmeze,lăsând lumina aprinsă şi pe Manuel acum adormit,în liniştea camerei lui.
-Acesta a fost unul rău,spuse el cu o voce îngrijorată.Am crezut că poate răul trecuse.
-L-ai văzut de fiecare dată atunci când avea astfel de coşmaruri? El încuviinţă întunecat şi ea simţi o izbucnire de mânie.Ce mult îi păsa lui Carmen,care

nici cel puțin -nu şi-a făcut apariția.
-Eu îmi iau ceva fierbinte de băut.Vrei şi tu? întrebă ea dintr-o dată şi el zâmbi obosit,întorcându-se cu ea spre bucătărie.
-Cred că mi-ar prinde bine.Îşi privi ceasul de la mână.Am uitat cât e de târziu.
Probabil n-o să plecăm prea devreme dimineață.În loc de asta,vom rămâne peste noapte la Caracas.
-Mulțumesc pentru faptul că mă consulți şi pe mine,murmură ea în mod sarcastic,clipind la lumina din bucătăria modernă,strălucitoare.Asta înseamnă că va trebui să împachetez nişte lucruri pentru mine şi Manolito.Şi totuşi,mai înseamnă şi că vom avea mai mult timp pentru cumpărături.Se ocupă de încălzirea laptelui şi aduse ceşti din dulapul înalt,în timp ce Ramón se cocoța pe un colț al mesei,fără să spună nimic.
-Îți dai seama,rosti ea,în sfârşit,în tăcerea încordată,că motivul probabil pentru care i-au revenit coşmarurile este ideea zborului de mâine!
-Ştiu asta,spuse el liniştit.Oricum,este necesar.
-Cred că putea să mai aştepte,sugeră ea obraznic,cu ochii fulgerând.Peste câteva săptămâni ar fi fost cu totul altfel pentru el.
-Atunci când ai învățat să călăreşti şi cădeai cu o frecvență enervantă,încercând să te urci pe cal,îi reaminti el,te-am pus imediat înapoi în şa.Nu-ți aminteşti de ce?
-Da,oftă ea,aprobându-l,ca de obicei.
-O teamă poate numai să crească,declară el,şi e mai rău să-ți imaginezi decât să-i faci față.Manuel trebuie să meargă cu avionul.Altfel,va sta aici ca o persoană părăsită într-un ocean de ierburi înalte.Călătoriile durează prea mult fără avion şi într-o zi va conduce ferma şi toate afacerile familiei.Le va conduce singur,dacă nu mă voi căsători.Nu este momentul pentru călătorii obositoare cu maşina.
Ea încuviință din cap.Nu voia să se gândească la clipa în care Ramón se va căsători.Aproape şapte ani încercase să şi-l alunge din minte,dar într-o singură zi vechea vrajă,vechea dorință au început să sape în ea şi era prinsă bine în capcană.Nu putea să-l părăsească pe Manolito şi rămânerea ei acolo îi va slăbi hotărârea de a-l trata pe Ramón ca pe un străin rece,nepăsător.

Zborul la Caracas din ziua următoare a fost,în cele din urmă,lipsit de senzații.Ramón a pilotat avionul şi Meriel a stat în spate,cu Manuel,degetele lui strângându-le puternic pe ale ei,lăsând-o pe Carmen să stea lângă Ramón.Treptat,strânsoarea puternică a slăbit şi l-a văzut pe fratele ei privind tot mai mult pe fereastră,interesul lui crescând odată cu scăderea fricii,şi încă o

dată,ea se înclină în fața superiorității lui Ramón şi a bunului lui simț.
Astăzi,ea era cea care se simțea părăsită,prinsă în capcană de nevoia lui Manuel şi de promisiunea pe care i-o făcuse.Era ciudat că,deşi fusese tot timpul scoasă afară şi abandonată,ceea ce i se cerea ei acum era dragoste.Manolito era cel care dorea ca ea să rămână acolo pentru totdeauna,iar tatăl ei era cel care nu se recăsătorise,deşi avea doar ceva mai mult de patruzeci de ani,şi care iubea orice moment petrecut cu ea,şi apoi era Stewart Mackensie,care voia să se căsătorească cu ea.Ochii ei trecură peste Ramón,care stătea în fața ei,pilotând avionul uşor,cu aceeaşi competență pe care o arăta în tot ce făcea,şi-şi dădu seama cu un sentiment pătrunzător şi maladiv; că se încânta în secret în a-l privi,la fel de atrasă acum de el,cum fusese întotdeauna,dorința ei fiind acum mult mai dureroasă decât cea a unei femei mature.
Ea se forță să-şi îndepărteze ochii şi privi peste câmpie.Oare cum era dona Barbara acum-după aproape şapte ani? Ea a fost întotdeauna dreaptă şi înțepată, într-un mod intransigent,în mod cumplit de încăpățânată,în privirile ei superioare.Oare se înmuiase?Meriel se îndoia de asta,deoarece Carmen devenise mult mai tăcută,cu trecerea anilor.
Şi ce se întâmplase cu Consuelo Sandoval? Ea nu avusese nici o îndoială,atunci când Ramón o respinsese,că el intenționa să se căsătorească cu fata venezueleană şi că dorința lui pentru ea a fost doar o clipă de nebunie provocată de lumina lunii.Şi totuşi,el îi spusese că au fost o mulțime de femei în viața lui în timpul în care ea fusese plecată.Mâinile i se încleştară şi-şi lăsă toate gândurile atrase de el,dându-şi prea bine seama că nu dorea să-şi imagineze nici o femeie în brațele lui,primindu-i cu plăcere săruturile.Îi era frică,aceeaşi frică pe care o simțise mereu pe acest pământ.Avea nevoie să se agațe de anii petrecuți în Anglia şi de independența ei pentru a se întări în hotărârea de a-l evita pe Ramón,şi într-un fel,de a-l scoate pe Manolito de aici.Şi acel moment s-ar putea să nu vină prea curând.

În timp ce mergeau cu maşina de-a lungul bulevardului Avenida Libertador înspre hotelul Caracas Hilton,Meriel descoperi că în ciuda nenumăratelor griji şi a nenorocirii imense,un fel de excitație creşte în ea.Pentru restul acelei zile şi o mare parte din a doua zi,avea să fie în Caracas,în oraşul prosper şi dinamic,ce înălța spiritele,cu străzile lui largi şi splendide,pline de venezueleni nestăpâniți şi turişti din întreaga lume.Carmen plecase,plină de aversiune şi aruncând în spate multe priviri neliniştite dar,cu toate acestea plecase şi imediat ce se aşezaseră în maşina pe care o închinase Ramón,Meriel văzu cum starea de spirit a lui

Manolito se îmbunătățea în noua situație,cu ochii mari cât farfuriile în timp ce-şi răsucea capul dintr-o parte în alta,încercând să vadă totul dintr-o dată, întrebările şi comentariile curgând din el în şuvoaie fără sfârşit.
Până şi Ramón era un venezuelean adevărat astăzi,cu expresia lui amuzată în timp ce-l asculta pe Manuel,cu ochii uşor ironici atunci când îi căzură pe Meriel,şi încă o dată ea se găsi prinsă în fluxul sentimentelor care o inundau de câte ori era aproape de fratele ei vitreg.
-Cât de repede putem merge la cumpărături?întrebă ea cu respirația întretăiată,ca şi cea a lui Manuel,amândoi nerăbdători să ştie şi amândoi nerăbdători să vadă ochii aceia negri cu cât mai puțină răceală în ei.Ea avea nevoie de tot ajutorul pe care îl putea primi.
-După ce ne instalăm,dacă te simți în stare,vorbi el cu uşurință.În după-amiaza aceasta,am o întâlnire pe care n-o pot amâna,de vreme ce este motivul acestei vizite,dar mai târziu,sau mâine,pot să vă duc oriunde vreți!
-Nu!Ea simți cum se roşeşte brusc când ochii lui părăsiră o clipă şoseaua aglomerată şi aruncară o privire mirată la refuzul ei scurt.Eu-eu voiam să spun că nu trebuie să te deranjezi.Lasă-l pe Manolito cu mine,şi apoi vei fi liber să-ți rezolvi problemele fără nervozitate.
-Cât de drăguț,spuse el moale.Am aranjat să mă întâlnesc cu vizitatorul meu în apartamentul pe care l-am rezervat la hotel.Tu sugerezi ca după aceea să zac pe o canapeluță cu picioarele în sus,în timp ce tu te lupți cu traficul acestei metropole agitate?
-De ce nu? Sunt sigură că munceşti prea mult.Tu -poate vei dormi puțin.Aseară arătai cu adevărat obosit.
-Nu ştiu dacă trebuie să fiu atins de bunătatea ta sau profund suspicios,spuse el, izbucnind într-un râs liniştit.Nu-mi poate trece prin cap ce şmecherie pui la cale. Cred că deja am acoperit toate exigențele în direcția asta,văzând genul de persoană plină de voință ce ai devenit,dar chiar şi aşa,nu cunoşti Caracasul,şi mi-ar părea rău să vă pierd pe amândoi.
-Locuiesc într-unul dintre cele mai mari şi mai aglomerate oraşe ale lumii, ripostă Meriel.În orice caz,pot să iau un taxi oricând vreau şi îmi închipui că şoferii de taxi cunosc oraşul.El încuviință din cap,încă gânditor şi amuzat.
-Foarte bine,am să-ți urmez sfatul.După întâlnire,mă voi odihni.Sper doar că diseară nu vei adormi în brațele mele,atunci când vom lua cina.E plăcut să dansezi aici,adăugă el,în timp ce băga maşina în parcarea hotelului,Vom face cât se poate de multe cât vom sta aici.
-Oh,nu cred...Începu Meriel speriată,gândul de a fi în brațele lui Ramón,sub

orice motiv,neplăcându-i prea mult.
-Nu e nevoie să crezi,o asigură el ferm.Partea asta cu crezutul am rezolvat-o eu. Eu am fost de acord cu sugestia ta,sper că şi tu vei fi de acord cu planurile mele.
-Eu voi avea voie să mă uit la televizor în camera mea,ca de obicei,Ramón? interveni Manuel,agitat.În mod normal asta fac atunci când vin aici şi tu iei cina sau dansezi.
-Natural,fiecare cu plăcerile lui,îl asigură Ramón,în mod rezonabil.Crezi că vei fi în stare? Pari să fii destinat unei după-amieze de cumpărături.
-Mă voi simți bine!Nu voi fi obosit.Mi-ai promis,Ramón!
-Da,şi promisiunile trebuiesc ținute,răspunse Ramón,ochii lui aruncându-i lui Meriel o privire de adevărat şmecher.
Încă răsucea asta în mintea ei,în mod îngrijorător,atunci când ceva mai târziu îşi croia drum prin mulțime,ținându-l strâns pe Manuel de mână,cu geanta plină de banii pe care o forțase Ramón să-i ia,calm,dar insistent.Şi ea îi făcuse o promisiune lui Manolito.Şi era la fel de incapabilă să-şi calce promisiunea,cum era şi Ramón.El o antrenase prea bine pentru asta.De asemenea,ea a fost şocată în sinea ei să afle că Ramón şi Manuel aveau o viață împreună despre care ea nu ştia nimic.Ei veneau la Caracas împreună,aşa se părea.Ea nu se gândise niciodată la asta,nu se gândise niciodată că ei doi ar putea avea ceva în comun,că Ramón ar avea timpul sau înclinația să tragă după el un copil la oraş.El o protejase pe ea pentru că fusese singură şi străină,dar se părea că,în cele din urmă,în ciuda gândurilor ei opuse,Ramón îl trata pe Manuel ca pe fratele lui,şi avea grijă de el,era îngăduitor cu el.
Gândurile i-au ieşit din minte în timp ce-l ducea pe Manuel din magazin în magazin modernizându-i garderoba şi dichisindu-l plină de bucurie,într-un fel care i-ar fi adus excomunicarea din partea donei Barbara şi a lui Carmen.Un tânăr ca toți tinerii.Ea i-a spus asta atunci când,în sfârşit,terminaseră,şi Manuel rânji larg,încântat de cumpărături şi încă plin de energie.De asemenea,în drum,
şi-a cumpărat şi ei o toaletă pentru seară.Hainele ei nu erau potrivite pentru nici o cină cu dans la acest hotel de lux unde cele mai faimoase actrițe ale lumii îşi întrețineau oaspeții în super-clubul de pe acoperiş,şi Ramón nu făcuse nici o referire în legătură cu hotelul la care urmau să stea,atunci când au părăsit ferma.În mod destul de curios,să cheltuiască din banii lui n-a deranjat-o ci ar fi fost mult mai deranjată dacă ar fi fost obligată să apară lângă el prost îmbrăcată.
Se făcuse târziu şi ea aruncă o privire ceasului de la mână.
-Exact timpul necesar ca să mai facem un lucru,înainte de a-l întâlni pe Ramón pentru ceai,spuse ea,intrând iute într-un magazin din apropiere şi arătându-i lui

Manuel jeanşii coloraţi şi tricourile din vitrină.Mai luăm un rând pentru călătorie?
-Da,dacă îţi face plăcere,Merry.Manuel îşi scoase cravata şi se pregăti încă o dată pentru a încerca haine,ochii lui fiind amuzaţi atunci când o priviră.
-Da -ei.Nu era încântată de felul în care-i sărea inima în piept atunci când vedea asemănarea dintre Manuel şi Ramón.Când s-au întors la hotel cu un taxi,având cumpărăturile aşezate pe scaunul de lângă şofer,ei au avut un minut în care să se observe unul pe altul cum arătau.Au păstrat pe ei ultima achiziţie,Manuel cerând în cele din urmă să se termine cu îmbrăcatul şi dezbrăcatul,şi Meriel,pentru că se simţea într-o stare dubioasă de sfidare,o dorinţă perversă să-l provoace pe Ramón să răbufnească împotriva ei.Manuel era un tânăr modern din cap până în picioare,cu jeanşi strâmţi albaştri şi un tricou galben strălucitor ce contrasta puternic cu părul lui negru,tenişi noi în picioare,dar cel destinat să provoace şocul era tricoul.”Expert”.Cuvântul era scris peste piept şi Meriel se prăpădi de râs gândindu-se ce faţă ar face Carmen dacă l-ar vedea vreodată îmbrăcat aşa.Şi Manuel a început să râdă deschis când a privit-o.
În jeanşii roşii,la fel de strâmţi,încălţată cu adidaşi roşu cu alb,arăta pentru prima dată în viaţa ei drăcească şi puţin neruşinată,cuvântul de zece centimetri,de pe partea din faţă a tricoului ei reţinând ochiul şi atrăgând atenţia asupra sânilor ridicaţi,rotunzi.”Ajutor!” Ieşea în evidenţă,un negru intens pe fond alb,şi nu putea fi ignorat.
-Cred că de ajutor o să avem nevoie,atunci când Ramón o să vadă lucrurile astea,o avertiză Manuel,dar ea nu era dispusă să se lase intimidată.
-Prostii!îl vom întâlni la ceai,aşa cum am aranjat,doar că vom întârzia vreo două minute.
-Cred că probabil faci o greşeală,Meriel,îi spuse Manuel devenind puţin neliniştit,dar ea îi zâmbi larg,sora lui mult iubită,şi el zâmbi cu acel zâmbet leneş al lui Ramón,cu care putea să-i sfâşie inima,şi nu mai spuse nimic.
Cu toate acestea,se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să-i asculte sfatul,atunci când se înfiinţară la uşa salonului de ceai,puţin cam minunat,din hotel,şi au fost opriţi acolo de un chelner ferm dar foarte politicos.
-Îmi pare rău,domnişoară,dar este necesar ca tânărul să fie îmbrăcat puţin mai adecvat pentru a lua ceaiul aici şi,de asemenea,în mod regretabil,se aşteaptă ca doamnele să poarte fustă sau rochie,sau cam aşa ceva.
-Dar noi stăm aici!
-A!Foarte bine!Atunci voi vedea dacă este pregătită comanda dumneavoastră,în timp ce vă schimbaţi pentru ceai.Zâmbetul era veritabil,dar hotărât.

-Nu voi face aşa ceva!Noua ei personalitate dinamică ieşi la suprafaţă şi Meriel îl dădu la o parte pentru a intra.Luăm ceaiul cu cineva,şi deja am întârziat cinci minute!
-Domnişoară,îmi pare rău,dar...
-Ei sunt cu mine,Marcelo,în ciuda bizarei lor apariţii.Ramón,îmbrăcat elegant,în pantaloni lejeri gri şi cămaşă gri de mătase,iar cravata lui de mătase crem întruchipa perfecţiunea,veni încet înspre ei şi o luă pe Meriel de braţ.Pe fratele meu ţi-l aminteşti în mod sigur,cât despre soţia mea,mă tem că e englezoaică.
Englezilor le place să se zbenguie şi am sentimentul că ceea ce se întâmplă îmi este adresat mie.La ora aceasta,în salonul de ceai sunt oaspeţi puţini.Iartă-le apariţia neadecvată de data aceasta.
-Señor Ortiga,înţeleg,eu n-am ştiut că dumneavoastră...e în regulă,señora Ortiga,scuzele mele.Meriel fu condusă cu eleganţă şi,într-un mod încântător,ce arăta ca şi cum ar fi fost escortată la masa ei ca o regină,dar strânsoarea de fier de pe braţul ei îi spunea că Ramón nu era amuzat în mod special.Scenele nu-i stăteau în fire.Nu-i stăteau nici ei în fire,şi se întreba ce o apucase.
-De asemenea,englezii obişnuiesc să se supraaprecieze,adăugă Ramón întunecat, în timp ce chelnerul se îndepărta.Ei ignoră obiceiurile celorlalţi şi sunt încântaţi să atragă atenţia asupra lor,care nu este un mod tocmai plăcut de a face afaceri.
Ochii lui căzură pe tricoul ei,zăbovind pe ridicarea şi coborârea rapidă a sânilor ei şi pe cuvântul scris în faţă.
-Sunt surprins în mod plăcut că nu ai cumpărat şi o pălărie drăguţă pe care să scrie în faţă: „Sărută-mă repede”.În mod clar,eşti într-o ţinută căreia îi lipseşte ceva.Manuel îşi înăbuşi un hohot de râs şi-şi bău ceaiul cu o demnitate solemnă pe care Meriel îşi dorea s-o poată copia.Era atât de ruşinată şi roşie la faţă,cum nu mai fusese niciodată atunci când Ramón o chema la ordine.
-De ce -de ce i-ai spus acestui om că sunt soţia ta? întrebă ea cu voce joasă,
Manuel încercând din greu să arate ca şi cum ar fi fost total surd.
-Cum altfel crezi că aş fi putut să vă aduc înăuntru şi să vă salvez pe voi amândoi şi pe chelner de situaţia jenantă pe care ai creat-o? întrebă el glacial.
-Nu avea nici un motiv să ne refuze intrarea!începu ea înfierbântată,dar el o făcu să tacă cu ochii reci plini de o mustrare tăioasă.
-Regulile nu sunt ale lui.El este pur şi simplu chelnerul.Regulile sunt făcute pentru confortul şi liniştea minţii celorlalţi oaspeţi.Mă îndoiesc foarte tare că cineva s-ar putea gândi să apară într-un salon public în bichini,dar probabil există oameni cu mici discriminări.Regulile sunt făcute pentru a fi respectatre

aşa cum sunt.E foarte neplăcut să pui într-o situaţie jenantă o persoană care-şi face,pur şi simplu,meseria,dar probabil tu nu ştii asta.
Ea tremura acum plină de nervi şi poşeta ei căzu pe podea,împrăştiind conţinutul aproape de masă,şi ea se aplecă repede pentru a-l aduna,neîndemânatică în nerăbdarea ei.Se aplecă şi Ramón repede,mâinile lui puternice şi agile adunând trusa de machiaj,banii şi ochelarii de soare,care se împrăştiaseră pe podea.
-Dacă-mi spui de ce fel de ajutor ai nevoie,voi încerca să te ajut,îi propuse el liniştit,în aşa fel încât să nu-l audă Manuel.Mesajul e pentru mine,nu-i aşa?
Ea se îndreptă repede şi,în clipa următoare,atunci când riscă să îi arunce o privire,el îşi bea ceaiul calm,fără nici o expresie pe faţa lui,dar citindu-i adânc în ochi o presupunere gânditoare.
-Ai cumpărat ceva pentru tine?o întrebă el drăguţ după ce au ajuns în sfârşit înapoi în luxul apartamentului pe care îl închiriase şi Manuel dispăru în camera lui pentru,a începe să despacheteze noile haine.
-Da,am cumpărat o rochie pentru seara asta,căci de vreme ce nu ţi s-a părut necesar să-mi spui că vom lua cina într-un loc splendid,nu mi-am adus nimic potrivit.
-Foarte bine.El se rezemă de uşa de la dormitorul ei,în timp ce ea se îndepărtă cu paşi mari de el.A fost un lucru înţelept.Oricum,sper ca rochia să nu fie brodată cu cuvinte provocatoare.Ea nu răspunse şi el intră în cameră neinvitat,în timp ce se întoarse mânioasă,pentru a-i cere să plece.
-Mica scenă pe care ai făcut-o a fost pentru mine,nu e aşa,Meriel? întrebă el liniştit,stând în picioare lângă ea.Trebuia să fiu pus la punct într-o manieră sfidătoare şi copilărească?
-Nu.Ea-şi aplecă privirea,genele acoperindu-i obrajii înroşiţi.Pur şi simplu nu m-am gândit.A fost într-adevăr prostesc,dar atunci când chelnerul a spus că nu putem intra eu...
-Tu ai simţit încă o dată în viaţă că eşti exclusă -dar de data aceasta,siguranţa ta nou aflată şi atitudinea unei comerciante cu cap tare,au ieşit la suprafaţă în mod automat!Ea privea fix la el,aproape înfricoşată de isteţimea lui în a-i recunoaşte starea de spirit pe care o avusese atunci când s-a confruntat cu chelnerul,şi el zâmbi uşor.
-Vezi? Te cunosc.Te cunosc mai bine decât oricine de pe lumea asta.Ea ridică o mână şi începu să traseze cuvintele scrise peste sânii ei cu un deget arătător.Un mesaj intrigant.Ce instinct adânc şi ascuns te-a făcut să alegi acest anume cuvânt,mă întreb?Aproape incapabilă să respire atunci când degetul atinse ridicătura sânilor şi se mişcă de-a lungul rotunjimilor,înspre centrul puternic

încordat,se trase înapoi cu un icnet de alarmă,şi el zâmbi moale,ochii lui îngustându-se,dându-şi seama de ce se întâmplase.
-Pe spate este un alt mesaj? întrebă el încet.Mărturisesc că am neglijat să mă uit,de vreme ce fața este atât de acaparantă.El o prinse de umeri,şi o întoarse cu uşurință,pentru că ea nu mai avea nici un pic de rezistență în corp şi ea ştia asta.
Sunt dezamăgit,spuse el cu o voce uşoară,trăgând-o spre el,cu respirația lui caldă pe fața ei,în timp ce-şi înclina capul pentru a-i şopti: sperasem că acolo e un alt mesaj pentru mine: „Te vreau,Ramón",pentru că mă vrei,nu-i aşa,Meriel?
-Nu!Revenindu-şi,se eliberă,dar nu putu să-l privească în față şi-i auzi râsul uşor în timp ce ieşea din cameră.
-Nu ai fost niciodată în stare,nici să minți,şi nici să-ți ascunzi sentimentele,spuse el plin de amuzament.Îmi vei spune vorbele acestea fără ajutorul unui mesaj scris,înainte de a pleca din țara mea.El închise uşa încet şi ea-şi scoase tricoul şi-l aruncă pe jos.A fost chemată la ordine şi pedepsită în cel mai crud mod pe care el l-a găsit,şi teama ei crescu atunci când realiză din nou că el aproape era în stare să-i citească sufletul.Mai târziu,se îmbrăcă pentru cină,într-o stare gânditoare,încercând să fie aşa cum devenise,şi nu aşa cum fusese întotdeauna pe acest pământ.Nu avea nici un rost să evite problema,ascunzându-se de adevăr:încă era îndrăgostită de Ramón,mult mai îndrăgostită de el decât fusese la optsprezece ani.Tot ce au făcut aceşti şase ani a fost să-i mărească sensurile, s-o facă mai conştientă de existența lui,şi putea să-şi spună ei însăşi orice poveste dorea,brodând fiecare incident cu răceală şi cruzime,aceasta schimba prea puțin lucrurile.Să se lupte cu el era în mod clar o pierdere de timp.El va învinge întotdeauna şi încrederea ei nou găsită slăbea de câte ori el o privea.
Exista un singur mod de a-l dezarma să fie sora lui vitregă,să se bazeze pe protecția lui ce nu se putea uita şi pe dorința lui continuă de a o ajuta.
Ea-l cunoştea tot atât de bine precum o cunoştea şi el.El putea s-o cheme la ordine,s-o dispreţuiască,s-o jignească,dar,dacă oricine altcineva încerca acelaşi tratament,el va sări în apărarea ei ca jaguarul din câmpii.El a protejat-o de accident,a eliminat-o pe Carmen la cererea ei,s-a înclinat atunci când ea a cerut să se reînnoiască garderoba lui Manuel.Totuşi,era fratele ei vitreg şi ea i s-a încredințat în aşa fel încât întotdeauna să fie sub protecția lui pentru că ea a fost un mic satelit de pe orbita puternică a familiei Ortiga.Ea putea fi nedorită, exclusă,dar era reală şi nu făcută pentru a fi insultată,jignită sau ignorată de orice persoană îndepărtată ce nu le atingea viețile; numai ei aveau dreptul s-o excludă şi poziția ei era un factor determinat.Făcu un retuş final părului ei neted şi mătăsos,aur curat în lumina lămpii,bretonul greu căzând într-o parte.Rochia

pe care o cumpărase nu era chiar fermecătoare,dar i se potrivea,o făcea să se simtă bine,organdiul alb plutind peste o fustă de satin de un verde pal,cu corsajul strâmt şi jos,o spumă albă ca de basm.Folosi un ruj deschis la culoare,sperând ca rochia s-o ajute să joace jocul pe care îl planificase,un joc ce avea să-l țină pe Ramón la depărtare de un braț,până când putea să-l dezarmeze şi,în final,să se întoarcă înapoi la Londra şi la viața ei aranjată.
-Arăți minunat,Merry!Manuel era plin de admirație atunci când a venit să-i ureze noapte bună şi-l găsi citind cocoțat în pat,cu telecomanda la îndemână.
-Minunat!vocea lui Ramón repetă lauda ca un ecou şi ea se întoarse,pentru a-l găsi stând în pragul uşii şi privind-o.
-Ei,mulțumesc.Ea le zâmbi la amândoi strălucitoare.E plăcut să ai o familie atât de apreciativă.
-Semeni foarte mult cu o mireasă,murmură Ramón,în timp ce se îndrepta spre lift,şi ea forță un zâmbet răutăcios pe buzele tremurătoare.
-Să sperăm că chelnerul de la salonul de ceai e de servici la etaj în seara asta.El va fi gata să-ți creadă povestea dacă îți va vedea toaletă de mireasă.El nu mai spuse nimic şi ea spera că nu risca prea mult.Inima ei bătea la fel de tare atunci când îşi dădu seama că,de fapt,coborau şi nu urcau,dar Ramón îi alungă întrebările.
-Doar un moment.Aşteaptă-mă aici.El intră cu paşi mari în foaier şi ieşi din vederea ei,lăsând-o lângă lift,în timp ce se îndrepta înspre arcada cu magazine scumpe care aprovizionau oaspeții bogați ai hotelului,dar numai după ce au fost din nou în lift,de data asta urcând,el îi arătă o cutiuță Cartier şi scoase un lănțişor subțire de aur cu un opal minunat atârnând ca o picătură de ploaie ce a fost legată la timp de centrul ei.
-Unii spun că opalul este o piatră ce aduce ghinion,remarcă el moale,dar pe pielea ta e o picătură mică din lumina lunii.
I-1 puse în jurul gâtului,lăsând opalul să cadă în umbra dintre sânii ei.
-E...e minunat.Trebuie să fi costat o avere.Ramón...de ce ai...?
-Eşti îmbrăcată cu gust.Eu înfrumusețez gustul,spuse el în mod ironic, adăugând cu voce joasă,cu toate că,dacă ai purta dintr-o dată o pălărie pe care scrie „sărută-mă repede”,aş fi fericit să mă angajez s-o fac.El stătea în fața ei,cu mâinile de o parte şi de alta a ei,rezemate de panoul liftului,ținând-o bine în capcană.
-Mă bucur să văd că te simți bine,spuse ea,reuşind să zâmbească,încercând înnebunită să joace rolul de soră.Ştiu întotdeauna când te simți bine,şi asta atunci când mă tachinezi.

-Asta e ceea ce fac? întrebă el,privind strâmb,în jos spre ea.
Masa lor era lângă ringul de dans,dar într-un colț intim şi ea a fost de-a dreptul mulțumită.Nu dorea spectatori interesați care s-o vadă jucându-şi rolul de surioară.Şi l-a jucat,până când s-a simțit extenuată.Un subiect era urmat de altul şi,în timp ce priveau ringul de dans,ea continua să sporovăiască fericită,în legătură cu orice îi trecea prin cap,cu ochii strălucitori,cu buzele zâmbind încontinuu,până când rezultatul o amenință s-o aducă pe pragul unei prăbuşiri psihice totale.Şi Ramón a acompaniat-o în jocul ei,alunecând în rolul pe care îl jucase ani de zile,dar de data asta,fără încruntaturi,numai farmec şi spirit.A fost recunoscătoare pentru răgazul brusc,mai târziu,când el s-a ridicat în picioare şi a invitat-o la dans,cel puțin acolo putea să tacă din gură şi să-şi țină respirația,
pentru a se gândi la alte subiecte de conversație.Pielea îi era roşie de efort,
muşchii faciali erau strâns încordați de nevoia de a zâmbi tot timpul şi,în întunericul ringului de dans,el o luă în brațe,mişcându-se în ritmul încet al muzicii.
-În sfârşit,linişte,murmură el,cu râsul în voce.Acum pot să mă odihnesc,după vorbăria instovitoare,provocată de jocul tău.
-Nu e nici un joc!Ea privi în sus,forțându-şi gura obosită să zâmbească din nou.
Dar el scutură din cap exagerat şi-i puse capul strălucitor înapoi pe umărul lui,ținând-o lipită de el.
-Te rog,Meriel!murmură el amuzat.M-ai obosit.Nu pot ține pasul cu abilitatea ta de a juca teatru.Nu pot să îți înțeleg scopul,în timp ce joci nebuneşte rolul surioarei mele fără apărare.
-Sunt sora ta!rosti ea.Ei,sora ta vitregă.El îi ridică fața şi privi în jos spre ea cu ochii negri,ochi în care nu se putea citi nimic,înainte de a-i împinge capul,cu gentilețe,înapoi pe umărul lui.
-Eşti o frumoasă,înspăimântată,zveltă-prostuță,declară el rituos.Odihneşte-te,
înainte de a exagera şi de a te sparge într-o mie de bucăți strălucitoare.Ai generat suficientă energie şi strălucire,pentru a lumina întregul Caracas.
Ce rost avea? Cu un suspin,rămase unde era,simțind un fel de confort,lipsită de speranță,atunci când mâna lui începu să-i maseze muşchii încordați ai gâtului.
-Copil prostuț,comentă el încetişor.Ai câştigat nişte forme interesante,puțină încredere în tine dar,în general,eşti încă aceeaşi,prostuță.
Era prea obosită pentru a se mai certa.Cu Ramón era posibil să înveți o mulțime de lucruri despre viață într-o singură zi.Avusese o nouă idee şi el o lichidă după ce-i permise să se obosească şi să se poarte ca o redusă mintal.Chiar în acest moment,nu mai avea nici o idee -poate mâine...

Ea căscă obosită şi îl văzu cum rânjeşte,atunci când îşi ridică privirea.
-Cred că ar fi mai bine să mergi la culcare,ca o fetiță cuminte,ca fetița din rolul pe care-l joci,observă el,conducând-o jos de pe ring.Voi veni să te văd în siguranță în camera ta şi după aceea am să mă întorc,pentru a mă alătura doamnelor mature.Erau o mulțime acolo,care l-au privit toată seara,şi el a făcut exact ce spusese,coborî înapoi,dar ea era prea obosită pentru a-i păsa.Lăsă rochia să-i cadă pe podea,îşi scoase machiajul şi căzu în pat.

CAPITOLUL 5

Dimineața următoare,Meriel s-a trezit la atingerea unei mâini reci pe umărul ei, simțindu-se iritată că e deranjată când încă era atât de obosită.Pentru un moment,a fost dezorientată,crezându-se înapoi,în apartamentul ei din Londra, sigură că nu sunase ceasul,şi din cauza aceea i se părea o mare libertate din partea cuiva s-o scoată din lumea viselor,plină de plăceri.
Oricum,realiză unde se află,plină de jenă,atunci când deschise ochii şi, întorcându-şi fața într-o parte,se găsi privind în ochii negri,amuzați,ai fratelui ei vitreg.
-O!Se răsuci pe spate şi sări în sus,apoi,aşezându-se înapoi în aşternuturi cu aceeaşi viteză,atunci când îşi dădu seama că singura ei îmbrăcăminte părea să fie pandativul strălucitor de opal ce încă atârna cald şi frumos între sânii ei.
-Ay,ay,ay!murmură el încetişor,zâmbetul crescându-i pe față.Acum ştiu cum trebuie purtat opalul.El se întinse şi ridică piatra prețioasă,degetele lui atingându-i uşor carnea,în timp ce ea stătea cu cearceafurile strânse în jurul ei, doar cu umerii goi drept țintă pentru ochii lui zâmbitori.Încă e cald,murmură el,privindu-i fața roşie şi agitată.Cred cu adevărat că a primit o strălucire în plus de la tine.Îl învârti pe lănțişor,îl legănă departe de gâtul ei,şi apoi îl duse încet înapoi la locul lui,privindu-l cum alunecă pe pielea ei încinsă şi cum se opreşte în adâncitura secretă.
-Plecăm în curând,spuse el dintr-o dată încordat şi fără nici un zâmbet pe față. Mai am încă multe lucruri de făcut.Mi-ai spus să ți-l las ție pe Manuel,şi asta am să fac.Ridică-te şi fă-ți datoria.
-În regulă,mă voi ridica imediat ce ai să ieşi.Mulțumesc pentru că m-ai trezit.Nu era chiar sigură ce anume ştersese zâmbetul din ochii lui,dar nu exista nici o îndoială că starea de bună dispoziție dispăruse,ca şi cum nici n-ar fi fost.
-Mi-a luat puțin efort,declară el țeapăn.Te-am mai trezit şi altă dată în viața ta,de obicei pentru a te invita să călăreşti cu mine peste câmpie,asta înainte ca ziua mea să devină prea ocupată.Astăzi te invit să-ți ie partea ta de responsabilitate

în legătură cu fratele tău. El se ridică în picioare şi luă de pe podea rochia minunată,de unde o lăsase ea cu o seară înainte.Privi rochia o secundă,în mod clar cu mintea în altă parte,apoi întoarse ochii strălucitori spre ea,înainte de a arunca rochia pe pat şi de a se îndrepta spre uşă.
-Micul dejun în zece minute,o anunță el,fără s-o lungeşti prea mult!
Ea se ridică imediat ce uşa se închise,încă roşie şi confuză,după atingerea insistentă a mâinii lui pe pielea ei,încă plină de anxietatea pe care a fost în stare întotdeauna să i-o producă,de câte ori părea să treacă de la o personalitate la alta.Ea ştia,cu o inimă grea,că era la fel de lipsită de apărare în fața lui cum fusese întotdeauna,şi nu avea nici o îndoială de ce.El a însemnat întotdeauna prea mult pentru ea.Chiar şi când era un copil,ea aştepta cu nerăbdare reacțiile lui Ramón,şi acum îl iubea într-un mod dureros,cu o amorțeală fără sens cu care trebuia să se lupte.
-Credeam că vom sta toată ziua.Meriel făcu această remarcă atunci când se aşeză pentru micul dejun ce li se servi în apartamentul lor.Masa era pe terasă şi ea putea privi în afară peste oraş,înspre munții albaştri,cețoşi.Deveni conştientă că Ramón nu-i răspunse şi Manuel interveni iute atunci când ea-i aruncă o privire lui Ramón şi îl văzu concentrat asupra unor hârtii din mâna lui,fără a acorda nici o atenție nici unuia dintre ei.
-Avem probleme la una dintre mine,spuse el,serios,Ramón ne duce înapoi şi după aceea plecă acolo ca să le rezolve.Într-un fel,vorbăria lui o lovi dureros.
”Avem probleme la una dintre mine”.Minele Ortiga.Manuel era deja pornit pe calea de a deveni moştenitorul Ortiga şi învăța atitudinea Ortiga.
-Te-ai trezit foarte târziu,Meriel,explică el cu grijă,în timp ce ea rămase într-o tăcere tristă.Am întârziat micul dejun pentru tine şi acum e aproape timpul să plecăm.
-Îmi pare rău,murmură ea absentă.Meriel,şi nu Merry,cum îi spunea dintotdeauna.În acest caz,cine mai avea nevoie de ea aici? Mult timp,ea se întâlnise cu Manolito în Anglia,nu pe pământul lui natal,şi acum descoperea nu numai că se înțelegea bine cu Ramón,dar,de asemenea,era şi înlocuitorul lui oficial,atunci când Ramón nu se deranja să răspundă.
-Probabil eşti dezamăgită,ştiu,Meriel,dar sunt sigur că se va putea să vii şi în altă zi.Deja era prea mult,şi ea-i aruncă o privire îngrozită pentru a-şi da seama,spre uşurarea ei,că era privită de ochii nerăbdători ai dragului ei Manolito,şi nu de ochii Ortiga,imperioşi,de care se îngrozise ani întregi.
-Ai grijă!Ea-şi îngustă ochii şi ridică un deget pentru a-l avertiza.Începi să vorbeşti ca o ființă trufaşă.

-Încerc să-l copiez pe Ramón,se confesă el,cu fața împodobită de zâmbete.
-”Un scop foarte dubios,remarcă Ramón liniştit.El nu-şi ridică privirea,dar în mod clar era conştient de ceea ce se întâmpla în jurul lui,şi de fapt,el pur şi simplu nu catadicsise să se deranjeze să-i răspundă,atunci când ea vorbise.
Tot aşa de puțin a vorbit şi în timpul zborului înapoi,şi în maşina pe care a adus-o Luis Silva pentru a-i întâlni,iar Meriel stătu în spate cu Manolito,luptându-se cu demonii trecutului ei,încercând să-şi păstreze ochii ocupați când cu Manolito, când cu întinderile mari ale câmpiilor.
-Este o convorbire telefonică pentru dumneavoastră,señorita Meriel,chiar acum, se năpusti Rosita,imediat ce intrară în clădirea răcoroasă.Este un señor Mackensie din Anglia,şi el va suna imediat,pentru că am reuşit să-i explic că se poate vedea maşina apropiindu-se.Era încântată de abilitatea ei de a susține o conversație în engleză şi luă cumpărăturile cu un zâmbet satisfăcător,Manuel povestind cu ea excitat şi încercând să țină pasul cu paşii ei mici şi repezi.
-Mackensie ştie numărul de telefon de aici? întrebă Ramón tăios,imediat ce ei ieşiră.
-Da,în fond e şeful meu.
-Dar ai plecat.Ce motiv are pentru a-ți întrerupe plecarea,telefonându-ți? El stătea în picioare,dominând-o,ca şi cum ea ar face parte dintr-o conspirație,şi în el nu exista nici un pic de indulgență.
-Îmi imaginez că Mackensie Press nu este pe cale să se desființeze pentru că eu nu sunt acolo răspunse ea cu supărare crescândă,înțepată de tonul lui acuzator.
Îmi închipui că este pur şi simplu o convorbire personală,el îmi este şi prieten, ştii asta.Deseori suntem împreună.Sunetul ascuțit al telefonului o salvă din a enumera alte argumente şi se îndreptă să răspundă.
-Meriel? Deci te-ai întors!Era atât de bine să-i audă vocea caldă,liniştită.
-Da,tocmai am intrat.Cu colțul ochiului îl putea vedea pe Ramón,încă nemişcat şi,în mod deschis,ascultând convorbirea,fără nici o îndoială gândindu-se că Stewart avea de gând s-o cheme înapoi.
-Pari iritată.Totul e în regulă?
-Da,dragul meu.Sunt foarte bine.Ea observă cum Ramón deveni țeapăn de supărare şi ştiu că,pentru prima dată în viața ei,descoperise aur.Lasă să se îngrijoreze în legătură cu plecarea ei.Lasă-l să se îngrijoreze în legătură cu relația dintre ea şi Stewart,ce ar putea s-o facă să plece înapoi oricând.
-Aha!Ai audiență!remarcă Stewart isteț.În mod normal,nu primesc genul ăsta de încurajări.De data asta,o trec cu vederea,dar nu-ți forța norocul,pentru că altfel, imediat voi veni acolo cu un inel pentru tine.

-Ştii,eşti într-adevăr un bărbat minunat,spuse ea încetişor.Ştii ce vreau fără să ți-o spun.Totuşi,nu sunt încă gata pentru un inel.Se întrebă cum sunau ultimele ei cuvinte pentru Ramón şi,în mod evident,n-au sunat chiar plăcut,pentru că se îndreptă cu paşi mari înspre camera lui şi închise repede uşa.
-Acum se poate vorbi,spuse ea cu uşurare.Ce mai e nou?
-Nimic,draga mea fată.Stewart începu să râdă.Doar mă întrebam dacă pot să te ajut cu ceva.
-Tocmai ai făcut-o!spuse Meriel din toată inima.Au mai stat de vorbă puțin apoi ea se îndreptă spre camera ei,moralul ridicat pe care-l primise cu telefonul lui Stewart scurgându-se din ea,chiar înainte de a ajunge la uşă.Mai bine să aibă încruntările lui Ramón decât această comportare uşuratică,nou primită,mai bine asaltul amuzant împotriva liniştii ei sufleteşti şi a independenței ei.Nu avea nici o îndoială în legătură cu ceea ce intenționa el să facă.Încercă s-o readucă la aceeaşi stare în care fusese atunci când venise în Venezuela,cu mult timp în urmă,modelând-o într-o ființă cu o personalitate slabă şi circumspectă,care ar putea lua cunoştință de dominația Ortiga mult mai uşor.O durea şi o înspăimânta,pentru că nu putea să se joace cu Ramón.
El era deja în spatele ei,cu servieta în mână,şi o încruntătură feroce pe față.
-Nu te-am auzit bătând la uşă!spuse ea țeapănă,întorcându-se imediat.
-De vreme ce nici n-am făcut-o,nu e nimic surprinzător!se răsti el.Voiam să-ți spun că plec şi că din această cauză vei rămâne într-o poziție cu anumite responsabilități.Poate voi fi plecat mai multe zile sau poate voi fi în stare să rezolv problema imediat-nu ştiu asta.Chiar dacă voi întârzia,mă aştept să te găsesc aici atunci când mă întorc.Poate că e o decizie bizară sau oricum, meschină,dar Manuel este în grija ta.Nu-l abandona!
-Ştii foarte bine că n-am s-o fac!se răsti ea mânioasă.
-Poate că nu,o aprobă el,dar ştiu că,atunci când eşti sunată din Anglia,eşti incapabilă să ignori acest fapt.Ştiam acest lucru de când erai un copil.Nu te-ai schimbat prea mult.
-Nu-l voi părăsi pe Manolito şi,dacă ți-aduci aminte,am venit imediat ce mi-ai cerut s-o fac!spuse ea înfierbântată,mânia crescând în ea la comentariile lui.Ar fi în stare să rămână toată viața dacă el i-ar cere asta.El a fost cel care i-a spus să se întoarcă la semenii ei şi acum,cu abilitatea lui obişnuită de a vedea lucrurile numai din punctul lui de vedere,o acuză de un ataşament obsesiv de Anglia,în detrimentul lui Manuel.
-Da,ai venit,aprobă el liniştit,dar cu aversiune clară.Acum înțeleg de ce eşti atât de pornită.Şi Inez era foarte încântată de señor Mackensie.De vreme ce de

puține ori era încântată de ceva,chiar de propriii ei copii,trebuie ca omul acesta să aibă o puternică forță de atracție.De aceea,adu-ți aminte,datoria ta este aici!
El ieşi cu paşi mari,lăsând-o furioasă şi nenorocită.Cuvintele lui de rămas-bun au fost,ca de obicei,cuvinte ce trebuiau să-i reamintească de datoria ei şi,de asemenea,se părea,o amenințare voalată,nerostită.

Îi era mai uşor să se descurce şi să fie ea însăşi atunci când el era plecat şi nu mai sărea în sus,în mod neplăcut,din orice.Se bucură de ziua petrecută împreună cu Manuel,la fel de mult cum se bucurase cu o zi înainte mergând cu el la cumpărături.Ataşamentul lui pentru ea era adevărat şi se simțeau foarte bine unul în compania celuilalt,ora culcării venind cu o repeziciune regretabilă odată ce noaptea adâncă,albastră,din câmpie căzu peste fermă.Întotdeauna i s-a părut ciudat să doarmă aici,atunci când Ramón era plecat,şi-şi dădu seama că se răsucea în pat fără odihnă deoarece şi acum simțea acelaşi lucru.Îşi aducea aminte că,fiind copil,se simțea vulnerabilă şi singură atunci când Ramón nu era în casă,sau nu dădea telefon,şi atunci când era plecat pentru afaceri,ea-i aştepta întoarcerea cu inima la gură,numai pentru că salutările ei copilăreşti de bun-venit să fie primite,de cele mai multe ori,cu o încuviințare distantă.Nu chiar întotdeauna,adăugă onestitatea din ea.Au fost momente când simțea că pluteşte,
ochii ei încântați privind adânc în întunecimea caldă a ochilor lui,şi ea se agăța de acele zile ca de un lanț de aur strălucitor.

De-a lungul primelor zile din Anglia,atunci când a părăsit Venezuela pentru prima dată,şi-a frământat creierii pentru a înțelege pasiunea neaşteptată şi arzătoare pe care i-o arătase în noaptea luminată de lună,răsucind fiecare gest,
fiecare frază în mintea ei,pentru a găsi o explicație,dar nu putea găsi nici una,decât cea pe care o dăduse chiar el.El o dorise dintr-o dată şi,mai târziu,îşi revenise în simțuri,cu răceală şi în mod hotărât.Dacă stătea să se gândească bine,viața ei de acum şi felul în care era tratată erau exact cele care fuseseră şi înainte,atunci când crescuse la fermă.Ea se aşteptase de la ea să se poarte calmă şi calculată,conştientă de datoria ei şi capabilă să accepte răceala ca fiind o parte din viața ei de zi cu zi.Exceptând tendința lui de a-i intra pe sub piele într-un mod foarte masculin,nimic nu se schimbase şi trebuiau să existe nişte explicații pentru hărțuirea ei sexuală.Ramón,de foarte puține ori,făcea lucruri fără să ştie ce vrea.A doua zi de dimineață s-a trezit devreme,simțindu-se,în mod curios,
mulțumită şi odihnită,dar relaxarea minții ei suferi un şoc puternic atunci când intră în sufragerie şi-l găsi pe Ramón deja acolo,arătând de parcă n-ar fi

părăsit niciodată ferma.
-Când te-ai întors? Ea se aşeză şi încuviință din cap cu plăcere atunci când servitoarea îi aduse cafeaua,apoi îşi întoarse privirea intensă spre Ramón.
-Aseară,răspunse el liniştit,sau,mai bine zis,în dimineața aceasta devreme.
-În mod sigur nu te-am auzit!
-Asta sună ca o acuzație,deşi nu prea sunt sigur de ce anume sunt acuzat,spuse el cu sprâncenele ridicate.Toți dormeați.Am trecut şi pe la tine şi pe la Manuel.
-Nu am nevoie să fiu verificată ca un prizonier de pe listă!vorbi ea tăios, nesimțindu-se prea bine să se gândească cum o privise Ramón în timp ce dormea.
-Voiam să văd dacă totul e în regulă,asta e tot.În mod normal,îmi verific comorile atunci când sunt plecat.Obişnuiam să-ți verific siguranța atunci când erai un copil.În fiecare seară,adăugă el cu emfază.Nu ştiai asta,nu-i aşa?
-Acum nu mai sunt un copil!afirmă ea plat,lăsând ca enervarea să deghizeze faptul că obrajii ei deveneau tot mai roşii.
-E adevărat,fu el de acord,privind-o cu ochii intenşi îngustați,dar eşti mai alunecoasă şi chiar şi acum ai nevoie de un ochi atent care să te supravegheze.
Nu se putea concentra la ce să mai spună,dar ziua nu începuse în modul promițător de care se bucurase.Sentimentul ei de mulțumire dispăruse acum complet şi înlătură micul dejun,dintr-o dată nemaisimțind foame,în timp ce el continua s-o privească în tăcere pentru câteva secunde în plus,cu ochii pe genele ei coborâte şi obrajii îmbujorați.
-M-am gândit mult la situația în care suntem,spuse el în cele din urmă spărgând liniştea.Concluzia clară este că ai să rămâi aici,unde Manuel poate fi cu tine tot timpul.Ar fi mai bine dacă ai demisiona din postul tău din Anglia şi pur şi simplu ai rămâne aici,acasă.
-Trebuia să aud ceva rău,murmură ea încet,o amorțire rece începând să i se scurgă prin corp.Nu cred că am înțeles prea bine ce ai spus.
-Îmi imaginez că da,afirmă el cu răceală,dar am să repet.După cum ştim amândoi,Manuel are nevoie de tine.De aceea,este o problemă foarte simplă.
Rămâi aici-pentru totdeauna.Nu ai absolut nici o nevoie să munceşti.Mi-ai aruncat în față avuția de multe ori,de ce n-o foloseşti?Tot ce vrei poate fi al tău.
Manuel va fi fericit şi lucrurile vor reintra pe făgaşul lor normal.
-Se pare că aici am două alternative,începu Meriel cu grijă.Pot să râd isteric,sau pot să-mi ies din fire.De acum încolo,voi încerca să rămân calmă şi să mă comport în maniera rezonabilă a celor din familia Ortiga-cu răceală şi logic-cunoşti genul,încheie ea în mod sarcastic.Ea-şi reținu firea cu uşurință,dar nu

avea de gând să-l lase să vadă cum sugestia lui neavenită a jignit-o şi a înfricoşat-o.În primul rând,să-l luăm pe Manuel.Nu este atât de devastat după cum m-ai silit să cred.Sunt sigură că te poți descurca cu el,fără nici un fel de ajutor din partea mea,deşi voi rămâne cât pot de mult.În al doilea rând,eu nu lucrez pur şi simplu pentru bani,care înseamnă pentru mine mai puțin decât îți poți tu imagina.Lucrez pentru că vreau.Am o carieră,un mod de viață şi aceasta nu include şi casa aceasta,țara aceasta,sau pe tine!
-Locul tău este aici!Mânia îi invada față şi el se ridică în picioare,pentru a o domina.Manuel are nevoie de tine şi vei rămâne!
-Nu are nevoie de mine!E perfect normal!Ce e rău trece şi ai grijă să-ți ții neamurile departe de el,şi va fi el însuşi din nou în câteva zile.Durerea va muri încet,dar va muri.
-Asta e ceea ce-ai aflat,Meriel? o întrebă el cu o mânie surdă.Suferința ta a murit? N-ai avut în tine,în toți aceşti ani de absență,dorul pentru câmpie,pentru casa în care ai trăit,sau pentru mine?
-Nu!Am crescut cu o lovitură puternică!Să rămân aici nu înseamnă viață,nu pentru mine!
-Şi nu-ți pasă de Manuel?
-Ştii al naibii de bine că-mi pasă de el,dar pe tine,Ramón -te urăsc!Ea țipase, jignită de cuvintele lui,gândurile invadând-o cu durere,şi se ridică în picioare, pentru a-l înfrunta.Urăsc locul acesta,țara aceasta şi aerul pe care sunt obligată să-l respir aici!Niciodată nu voi lua în considerare să rămân definitiv în Venezuela.Ideea aceasta mă face să mă gândesc la un coşmar.
-Am de gând să te opresc aici!se răsti el aspru.Dacă nu eşti de acord să fii rezonabilă,atunci voi telefona personal în Anglia şi voi rezolva demisia ta!
-Oh!Meriel încetă să mai țipe,triumful inundându-i fața.Există câteva lucruri şi câțiva oameni care sunt mult prea departe de atingerea ta,în ciuda averii şi puterii numelui Ortiga,şi eu sunt unul dintre ei.Stewart Mackensie va primi demisia de la mine şi nu de la altcineva.Poți suna în Anglia chiar acum şi primul lucru pe care-l va face va fi să sune imediat,pentru a vorbi cu mine.El nu este numai şeful meu,Ramón,el mă iubeşte,şi într-o zi,mă voi căsători cu el!
-Nu cred!spuse el cu o amenințare uşoară,întinzându-se şi apucând-o strâns de mijloc.Tu aparții acestui loc şi acesta este locul unde vei sta.
-Voi sta pentru restul săptămânii şi după aceea voi pleca,declară ea cu răceală.
Am fost pregătită să rămân atât cât ar fi avut nevoie Manuel,dar acum situația este diferită.Odată am fost prizonieră în casa aceasta,dar nu am să mă strecor încetişor înapoi,în aceeaşi situație.Poate că ai controlul absolut asupra averii

Ortiga,asupra familiei şi,temporar,asupra lui Manuel,dar nu ai controlul şi asupra mea!Am fost o proastă să vin înapoi,dar nu voi mai face niciodată această greşeală.Un zgomot uşor din pragul uşii le atrase atenția şi amândoi se întoarseră,prinşi de acelaşi regret,văzându-l pe Manuel,cu fața albă şi încordată, în timp ce-i privea cu o durere profundă în ochi.El auzise totul,sau,cel puțin, auzise destul pentru a fi suficient de clar în mintea lui că Meriel va pleca şi că exista o duşmănie între cei doi oameni pe care îi iubea cel mai mult pe lume.
-Manolito!plânsul nefericit al lui Meriel îl bloca după ce se întoarse să plece şi el se opri ridicându-şi încet ochii negri înspre fața ei.
Manolito,îmi pare rău.Ea se îndreptă spre el şi îngenunche pe podea,privind în sus,spre el.Dragule,nu am vrut să fii rănit din nou,dar nu pot să rămân aici.
Trebuie să mă eliberezi de promisiunea mea,altfel nu va fi altceva decât nefericire.
-Ştiu.El se întinse şi-i atinse părul cu gentilețe.Nu am vrut să ascult,Merry,dar poate e mai bine aşa.Acum ştiu.Nu mi-am dat seama că...
-Vino cu mine,Manolito!spuse ea cu o grabă în voce.Voi avea grijă de tine şi ție îți place Anglia.Poți merge acolo la şcoală şi să te întâlneşti cu alți copii,în loc să ai un preparator.Nu vei mai fi singur.Ne vom simți bine.Vino cu mine!
El privi de-a lungul camerei înspre Ramón care nu scotea nici o vorbă,nu intervenise şi nu o întrerupse pe Meriel atunci când izbucni cu ideea ei.Pentru o secundă,ea îi privi pe cei doi şi Ramón nu făcu nici o mişcare pentru a-l influența pe băiat în nici o direcție.În acel minut,ea ştiu cu siguranță că,dacă Manuel dorea să plece cu ea,atunci Ramón ar fi acceptat asta imediat,atitudinea lui punând-o pe Meriel în încurcătură.Ea ar fi înțeles o izbucnire,se aşteptase la ea.În loc de asta,el îl lăsă pe copil să decidă.
-Nu pot părăsi Venezuela şi nu-l pot părăsi pe Ramón.În vocea lui Manuel era toată hotărârea pe care o auzise în întreaga ei viață de la cei din neamul Ortiga.
Nu sunt singur,Meriel exceptând faptul că,uneori,mă simt singur fără tine.Tu te simți singură aici pentru că urăşti locul dar eu îl iubesc cel mai mult pe lumea asta.Am văzut unde trăieşti şi înțeleg,îți dau promisiunea înapoi.Eu...eu îmi doresc doar ca...tu să nu-l urăşti şi pe Ramón.
El se întoarse şi se îndreptă spre camera lui iar Meriel rămase acolo unde era.
Încă îngenuncheată pe podea,cu capul înclinat de durere şi înfrângere.El a însemnat întotdeauna atât de mult pentru ea,dragostea lui a fost atât de adevărată atunci când se părea că şi viața ei nu exista nici o altă fericire.Amintirea bebeluşului cu ochi negri,a copilului vesel şi ferică care abia începea să umble,şi tânărul frate serios care putea dintr-o dată să se transforme într-un pungaş,îi

umplea mintea şi ştiu că mânia şi izbucnirea ei în faţa lui Ramón închiseseră un capitol din viata ei.Într-un mod ferm,şi că ea rămăsese singură din cauza aceasta.
-Ce ai să faci acum? Ramón era lângă ea şi spre surpriza ei nu mai era supărat O ajută să se ridice în picioare şi rămase privind-o cu pleoapele lăsate.
-Mă voi întoarce în Anglia.Se simţea atât de slăbită,de parcă n-ar fi dormit deloc.Singurul sentiment pe care-l putea recunoaşte era înfrângerea,deşi mai existau şi altele.Cuvintele ei dure îi pătrunseră în minte,şi ea de fapt nu-l ura pe Ramón,ea îl iubea,şi indiferenţa lui la această dragoste o făcu să devină rece şi pierdută.
-Vei pleca în curând? Hotărârea lui de a o reţine se părea că dispăruse şi ea putea înţelege asta foarte bine.Acum,că Manolito îi cunoştea sentimentele,el nu va mai crede că ea rămâne din propria ei voinţă.Era fără speranţă,aşa cum fusese întotdeauna.
-Aş putea...probabil mâine.Acum lucrurile nu vor mai fi niciodată aceleaşi.
-Tu eşti cea care ai ţinut predica împăcării,îi reaminti el liniştit.Atunci,de fapt,tu nu crezi în asta? Crezi că nu va mai fi înţelegere între tine şi Manuel,între noi doi?
-Unele lucruri nu se înţeleg niciodată,spuse ea,liniştită.Nu aştept niciodată miracolul.Ea se îndepărtă şi el o lăsă să plece,fără a încerca nici să-i vorbească şi nici s-o urmeze,în timp ce ea se întoarse în camera ei,dincolo de lacrimi,
simţindu-se amorţită de ultima ei nenorocire.Vina pe care o simţea era aproape insuportabilă.Ar fi fost mult mai bine dacă nu s-ar fi întors niciodată.Manuel
şi-ar fi revenit foarte uşor pentru că îl iubea pe Ramón şi îşi iubea căminul.Şi Carmen ar fi putut fi expediată,după cum Meriel ştia asta în adâncul ei.
Dragostea lui Ramón pentru fratele lui ar fi permis puţine abateri în ceea ce o priveşte pe Carmen sau pe oricine altcineva şi el era cel care conducea familia,ca un fel de prinţ al trecutului,averea şi autoritatea lui ţinând în şah rude care erau chiar de două ori mai în vârstă decât el.Venirea ei n-a făcut altceva decât că i-a sfâşiat inima ei şi lui Manuel şi prăpastia dintre ea şi Ramón era acum mai adâncă şi mai largă decât fusese vreodată.De o jumătate de oră,se plimba agitată prin camera ei,încercând să găsească o cale de ieşire din încurcătura asta,dar nu reuşi să găsească nimic ce ar fi putut să fie de ajutor.Numai plecarea ei,cât mai curând,în Anglia,ar fi ajutat într-un fel,şi,în cele din urmă,îşi şterse faţa şi se duse să-l caute pe Manuel.El,în orice caz,nu trebuia lăsat să sufere de unul singur.N-a primit nici un răspuns la bătaia ei în uşă şi şi-a imaginat că de acum trebuie să fie pe undeva cu Ramón.Oricum,pentru a fi sigură,ea deschise uşa cu

atenție,îngrijorată că e posibil să plângă pe ascuns,de teama ca ea s-ar putea să ştie.El nu era acolo,şi ochii ei străbătură camera bine-cunoscută,cu regret.Nu va mai sta niciodată aici de vorbă cu Manolito,nu va mai veni niciodată în grabă,la chemarea lui,atunci când va avea nevoie de ea.
El scrisese şi ea cercetă patul cu privirea,un zâmbet pe jumătate,plin de tristețe, apărând pe fața ei atunci când îi recunoscu scrisul de mână,copilăresc,şi coala mare de hârtie ce făcea parte dintr-un caiet liniat pe care-l cumpărase în Caracas.
„Dragă Merry".Vederea propriului ei nume o înlemni,dar în timp ce citea repede,fața-i deveni palidă şi se întoarse spre uşă,plină de panică,cu un singur gând în cap,să-l găsească pe Ramón.El era în camera lui de lucru,cu o grimasă pe față,şi arătând scos din circulație,dar ea nu avea timp nici pentru frică,nici pentru îngrijorare.Toate temerile ei erau pentru Manuel.
-A fugit!Ramón!A fugit din fermă!Ea împinse scrisoarea în mâna lui şi apoi se întoarse spre uşă,dar el a fost lângă ea,înainte de a apuca să facă doi paşi.
-Stai!Mâna lui era fermă şi o opri lângă el până când citiră amândoi scrisoarea.
„Nu pot suporta să te văd plecând şi nu mai vreau să aud cum te cerți cu Ramón. M-am hotărât să plec departe pentru un timp,cât vei fi plecată.Atunci când voi fi mare,te voi găsi din nou şi vom fi fericiți".
Ramón privi pentru o secundă fața ei albă şi apoi îi dădu drumul.
-Tu vei aştepta aici,spuse el hotărât.Nu vreau să te duci în jurul fermei pentru a căuta un băiețel.Îl cunosc,şi cred că voi fi în stare să-l găsesc repede.
El a plecat şi pentru prima dată s-a supus ordinului concis.N-a făcut nici o mişcare pentru a părăsi camera de lucru,pentru că i se părea că aici,unde fusese Ramón,exista un fel de confort şi speranță.Tăria lui era încă aici,în această încăpere,şi în acel moment,avea nevoie cel mai mult de acea tărie.Fereastra era deschisă şi ea privi afară,rezemându-se de pervaz şi încercând să calculeze în minte cât timp trecuse de când Manuel părăsise sufrageria,şi cât timp îi luase pentru a scrie acel bilet.Nu putea fi prea departe şi Ramón ar trebui să-l găsească în curând -numai dacă nu cumva luase un cal!Fiind sigură că acest gând îi trecuse prin minte şi lui Ramón,ea rămase acolo pentru o secundă,dar nevoia de a face ceva şi spaima crescândă,de vreme ce Ramón întârzia să se întoarcă,şi certitudinea în mintea ei că Manuel a fost rănit mult mai tare,realizând dușmănia ei cu Ramón,în cele din urmă o făcură pe Meriel să se îndrepte spre uşa din față.
Nu era nici un servitor prin apropiere şi ştia că şi ei trebuie să fi fost trimişi în căutarea lui Manuel.Ea era singura persoană inactivă aici şi se părea că întotdeauna era vina ei.Nu era necesar să țipe şi să se răstească la Ramón.Dacă

el nu însemna atât de mult pentru ea,amuzamentul ei ar fi fost suficient,dar ea nu va fi niciodată în stare să-l amenințe altfel decât cu emoții profunde.Ea fusese cea care provocase totul şi stătea acolo fără nici un folos.
Din câmpie veni un sunet care reuşea întotdeauna să îi ridice părul pe ceafă,de vreme ce îl auzise atunci când fusese copil,şi Ramón îi explicase,cu scopul de a-şi întări avertismentele.Ea ascultă şi sunetul se auzi din nou destul de clar,răgetul prelung şi puternic al jaguarului -tigrul.Sunase precum chemarea unei pisici domestice monstruoase,dar toate cuvintele de avertizare pe care Ramón le-a repetat la infinit îi veniseră în minte.Ea nu văzuse niciodată tigrul,pentru că ucigaşul de pe câmpie evita cu mare grijă riscurile.Pentru dimensiunile lui,cel mai puternic animal feroce ce exista se mişca în linişte în copaci,căzând peste prada lui,după ce o urmărea într-o tăcere de moarte.
Râul!Afară,în savana deschisă,nu exista nici un loc unde să te ascunzi.Ea-şi aminti cât de uşor a văzut-o Ramón,cu mult timp în urmă,când ea era un copil.Dacă Manuel ar fi luat un cal,el ar fi ştiut foarte bine că ori Ramón,ori unul dintre câmpeni,călăreții îndemânatici care lucrau pe domeniu,îi vor lua urma şi-l vor ajunge cu uşurință.Dar râul oferea acoperire.Pe mile întregi se întorcea şi revenea,copacii fiind o ascunzătoare bună chiar şi pentru cineva mai mare decât un copil.Dintr-o dată deveni sigură că asta era ceea ce făcuse Manuel şi coborî treptele din fața casei,înspre maşina care ştia că trebuie să fie parcată lateral.
Era acolo,prăfuită şi lovită şi în mod ciudat de confortabilă prin familiaritatea ei.Fără a se gândi la altceva decât la Manuel,ea sări în maşină şi găsi cheile acolo unde erau ținute întotdeauna,în compartimentul pentru mânuşi.
O porni imediat,zgomotos,murdară dar plină de încredere şi pentru prima dată îl binecuvânta pe Ramón pentru hotărârea lui de a păstra lucrurile aşa cum voia.Cu maşina aceasta,râul era mai aproape,urmele înspre râu mai uşor de văzut,putând să observe ierburile care erau străbătute de poteci făcute de emigrarea neclintită a vitelor,de ani de zile.Ieşi din curte recunoscând starea proastă de nervi în care se afla,atunci când era aproape gata să se lovească de poartă,şi auzi un strigăt slab care ajunse la ea peste zgomotul motorului,dar era prea concentrată în misiunea ei pentru a îi da atenție.Ea intră pe drumul principal care ducea către cel mai apropiat oraş şi după câțiva metri o luă pe drumul prost şi apoi se concentra pentru a ține maşina pe drumul săltăreț,plin de denivelări,întotdeauna avusese în cap o imagine a acestor terenuri cu ierburi,într-un fel aşa cum le văzuse atunci când era un copil.Cu toate că ea călărise pe aici cu Ramón,văzuse bărbații mutând turmele şi privise cu încântare îndemânarea şi frumusețea lor în şa,totuşi^ pentru ea râul rămăsese acelaşi,ca în acea zi de demult,când auzise de

existența tigrului.Râul era dincolo de granițe,o forță plină de viață pentru ierburi,dar un loc al groazei.Atât de mult îi inoculase Ramón această groază în ea,încât îi rămăsese chiar şi acum.Ştia,de asemenea,şi de ce bărbații din câmpie se refereau la jaguar ca şi cum ar fi fost unul singur -tigrul -ca şi cum ar fi fost o creatură supranaturală care nu moare niciodată.Băga spaima în toți şi,cu toate că era vânat,dacă omora vite,de puține ori reuşeau să-l prindă şi trebuiau să-şi ia vitele în propriile lor mâini,atunci când erau fată în fată cu abilitatea şi calmul pisicii din câmpie.

Era în faţa ei,înainte de a-şi da seama de asta,albia largă a râului,aproape uscată acum,dar cu maluri adânci şi cu o adâncime care îți spunea foarte clar că inundațiile îl vor umple în toată lungimea,nu peste mult timp.Câțiva metri conduse încet,de-a lungul malului,dar în maşină sarcina ei devenea fără speranță.Manuel n-ar fi ieşit la vedere s-o salute,dacă intenția lui era să se ascundă,şi fiind atentă la marginea denivelată pe care maşina mergea în mod periculos,aproape să se prăbuşească în albia râului.În acelaşi timp,din această cauză,căutarea atentă printre copaci devenea imposibilă.Nu-I va găsi niciodată în felul acesta.Ea opri motorul şi aşteptă pentru un minut,dar nu era nici un sunet care să-i spună că mai era cineva acolo afară de ea.Se auzea zumzetul insectelor,zgomotul slab al apelor şi liniştea imensă a câmpiilor.Ieşi afară şi rămase în picioare lângă maşină,cu urechile atente la orice zgomot care ar putea fi Manuel,cercetând cu ochii îngustați de-a lungul râului,aproape de ea.Îi era imposibil să-şi dea seama dacă era cineva acolo sau nu şi ştia că,dacă prefera să rămână tăcută,nu-l va găsi niciodată.

-Manolito!Ea strigase doar o singură dată,pentru că sunetul propriei voci,în acea linişte,era într-un fel şocant şi înspăimântător şi,deşi îşi spunea că acesta era pur şi simplu un râu ca oricare altul,ştia perfect de bine că nu era aşa.Chiar şi atunci,merse în tăcere de-a lungul malului,sperând că Manuel poate s-o vadă şi că va ieşi din ascunzătoarea sa,dar după un timp îi deveni clar că el nu avea de gând să facă aşa ceva,şi atunci îşi dădu seama că el ar putea să fie în orice loc de pe lungimea râului,l-ar fi luat o grămadă de timp să-l găsească şi venirea ei aici,de una singură,era o nebunie pe care Ramón nu avea să ezite să i-o scoată în evidență.Cu un suspin începu să se retragă,mulțumită că maşina era destul de aproape,amorțeala începând s-o chinuie şi atunci auzi un sunet.Era un sunet slab,aproape ca şi cum o persoană care încerca să se ascundă,a făcut o mişcare nechibzuită şi a scos un sunet neaşteptat,de supărare.Era ceva între un mormăit încet de exasperare şi un oftat Ea se opri,la câțiva metri de maşină,şi privi în jur,ascultând atentă,dar ceea ce a văzut nu era fața fratelui ei,nu erau ochii lui

negri,rugători.Privi în sus în copaci şi văzu lucrul pe care nu-l văzuse niciodată,blana bogată,galben-roşcată,marcată cu pete negre,ochii prelungi, atenți,pe jumătate închişi şi gura feroce,deschisă,arătându-şi colții fără zgomot, în timp ce se confrunta cu marea spaimă a copilăriei ei,tigrul,ucigaşul din câmpii,privind-o cu ochi haini,cu corpul întins într-o nepăsare înşelătoare de-a lungul unei crengi,cu coada groasă atârnând în jos,cu vârful răsucindu-se uşor.
Meriel ştia că orice mişcare va fi ultima mişcare pe care va mai putea s-o facă.Cu colțul ochiului putea să vadă maşina,atât de aproape,dar de neatins.Să rămână aşa cum stătea acum,înghețată în imobilitate,nu era un mod de a-şi păstra siguranța mult timp,dar ştia că,dacă avea să alerge înspre maşină,ar fi sfârşitul ei.În tăcere,începu să se roage,şocată să-şi dea seama că rugăciunile ei nu erau îndreptate spre Creator,ci înspre Ramón.El nu va şti niciodată cât de mult l-a iubit şi,cu toate că-i va părea rău,viața lui va continua.Manolito va fi şocat,fără să-şi mai poată reveni din aceasta,şi ea provocase totul prin incapacitatea ei de a se supune lui Ramón.Era hipnotizată de răul din ochii animalului ce o vâna,ştiind că,şi dacă el s-ar fi întors să alerge spre râu,ea va rămâne tot incapabilă să se mişte.El nu va aştepta la infinit.
Împuşcătura,atunci când veni,îi amplifică spaima,şi zgomotul cailor ce veneau în galop îi pătrunse cu greu mintea.Ea văzu pisica imensă sărind,întorcându-se şi făcând salturi pe pământ,dar nu alerga înspre ea,ci înspre adăpostul malului suspendat şi spre siguranța copacilor de lângă râu.Ea rămase aşa cum fusese, paralizată de frică,şi chiar sunetul vocii lui Ramón şi vederea bărbaților care erau cu el şi care îşi năpustiră caii în urmărirea ucigaşului n-au reuşit să o aducă înapoi în prezent.
-Meriel!Alarma din vocea lui Ramón i-a atras atenția şi ea întoarse ochii ficşi spre el,numele lui fiind rostit fără zgomot de buzele ei,în timp ce căzu pe pământ,la picioarele lui.Atunci când îşi reveni,maşina era în mişcare,Ramón la volan,cu o mână susținând-o pe ea,cum stătea rezemată de el.Gânduri ciudate, dezarticulate,i se aprindeau în minte: el îşi lăsase calul,adusese o armă,o găsise.Ea-şi dădu seama că-şi murmură gândurile cu voce tare,atunci când el îi răspunse.
-Bărbații îmi vor aduce calul înapoi.Nu sunt sigur că vor prinde jaguarul dar, probabil,o vor face.Ştiam că nu pot să-l nimeresc,distanța era prea mare.Singura mea speranță era să-l opresc să sară.Nu puteam ajunge la tine la timp.Putea să te atace cu mult înainte de a fi suficient de aproape.
-Ramón!îmi -îmi pare rău!Ea simți primul şuvoi de lacrimi şi ei o trase mai aproape,lăsându-şi capul,pentru un moment,peste al ei.

-Nici o problemă.Eşti în siguranţă.O să discutăm despre ultima ta crimă după ce te simţi mai bine.Acum eşti aici şi în siguranţă.Hush Meriel.
El părea profund afectat şi ea plânse în tăcere,lipită de el,până când furtuna lacrimilor a trecut,incapabilă să se ridice.
-Manuel!
-E la fermă.Pentru prima dată,mânia îi pătrunse în voce.Nici o clipă n-a fost altundeva.E prea deştept pentru a traversa câmpia să meargă la râu singur; genul ăsta de acte de capete înfierbântate le lasă în seama surorii lui.Pentru Dumnezeu, dacă dulapul acela ar fi fost fără rafturi,aş fi tentat să fac ceea ce a făcut mama ta.Jocul lui aproape că te-a costat viata.
-Sunt sigură că n-a vrut!Nu i-a trecut prin cap că aş fi putut face ceva atât de prostesc!
-Nu.El o strânse tare lângă el şi oftă cu disperare.Numai eu,se pare,că-ţi cunosc abilitatea în mod prostesc şi voluntar.Ai trecut printr-o spaimă mare şi ai mai adăugat câteva fire albe în capul meu.Să nu mai faci niciodată ceva fără să mă întrebi.Am promisiunea ta,Muriel?
-Da.Era o promisiune uşor de ţinut,pentru că ea urma să plece departe de câmpii, departe de Venezuela şi ea nu va mai cunoaşte niciodată confortul şi liniştea braţelor lui Ramón.Ea lăsă să-i curgă lacrimile din nou,dar,de data aceasta,nu mai era frica cea care le provoca,ci era dragostea care era acum tot atât de fără speranţă,cum fusese întotdeauna.

CAPITOLUL 6

Încă incapabilă să meargă fără a fi susţinută,Meriel a fost purtată în fermă aproape pe sus şi se duseră drept în camera de lucru.Manuel era acolo,şezând ţeapăn pe marginea unui scaun,ca şi cum i s-ar fi spus să stea acolo şi să nu mişte un singur muşchi.La vederea lui Meriel,faţa lui palidă se lumină de uşurare şi el se ridică în picioare pentru a alerga spre ea,dar comanda scurtă a lui Ramón îl opri instantaneu.
-Rămâi la locul tău!Manuel se aşeză în poziţia iniţială,faţa devenindu-i tot mai palidă,atunci când văzu starea în care se afla Meriel şi mânia lui Ramón.
-Îţi vei petrece timpul aici pentru a vedea şocul şi chinul de pe faţa surorii tale, spuse Ramón aspru.Jocul tău prostesc aproape a costat-o viaţa.De acum înainte, îţi vei aduce aminte că,atunci când ai o intenţie,trebuie să fie corectă!Era limpede de văzut că era furios şi Manuel nu răspunse,ochii lui erau pe faţa lui Meriel,pe zgârieturile provocate de căderea pe pământul aspru de pe malul râului,şi la tremurul mâinilor ei.

-Ea a citit biletul tău şi a acţionat din dragoste pentru tine!continuă Ramón mânios,în timp ce se plimba cu paşi mari prin cabinet şi turna coniac într-un pahar,ducându-l spre canapeluța pe care stătea Meriel,şi ținându-l la buzele ei.În timp ce tu stăteai la căldurică,Meriel se confrunta cu tigrul.
-Merry!Manuel sări în sus în ciuda ochilor mânioşi ai lui Ramón şi alergă spre sora lui,îngenunchind şi îngropându-şi fața în poala ei.N-am să mai fac niciodată aşa ceva.Voiam să rămâi,să fii prietenă cu Ramón.Eu nu am crezut...
-E în regulă.Ea-i mângâie părul negru cu mâini tremurătoare.Numai să nu mai faci niciodată aşa ceva.Mi-a fost atât de frică pentru tine.
-Acum poți să pleci în camera ta şi vei avea bunătatea să rămâi acolo!interveni Ramón cu o voce dură.Am vrut s-o vezi,ca să-ți dai seama că toți suntem responsabili pentru acțiunile noastre.Din fericire,nu eşti obligat să trăieşti cu gândul că egoismul tău a fost cauza morții surorii tale.
Manuel ieşi fără nici un cuvânt şi Meriel îl privi pe Ramón,neajutorată.
-Crezi că sunt dur?o întrebă el.Are în fața lui o viață plină de responsabilități.
Din nefericire,nici el şi nici eu nu ne putem permite luxul de a ne gândi numai la noi.
-Este numai un copil,Ramón,spuse ea liniştită şi el încuviință din cap,venind să stea lângă ea şi ajutând-o să mai bea coniac.
-Ştiu.Oricum,va fi obligat să facă față unor lucruri în viață,lucruri cu care m-am luptat şi eu,deşi nu-mi doresc să i se întâmple asta.Nu poate învăța suficient de repede că cea mai mare datorie pe care o are este datoria față de cei care au grijă de el.Ea rămase tăcută.De fapt,nu putea decât să-l aprobe.Chiar dacă nu-i era rudă în nici un fel,Ramón şi-a îndeplinit datoria în tot ce era necesar,în ceea ce o privea,într-un mod demn de încredere.Nu era vina lui că ea îl iubea şi dintr-o dată se simți plină de o imensă afecțiune care se alătură dragostei ei.
-Amândoi suntem un fel de pacoste pentru tine,şopti ea tremurător,reuşind să zâmbească atunci când el o privi repede şi în mod întrebător.Şi e chiar destul de caraghios,nici unul dintre noi nu vrea să fie.Ea nu putea schimba emoția de pe fața ei şi nici să oprească mâna care se ridicase pentru a-i atinge fața cu timiditatea şi încântarea pe care le avusese şi atunci când era un copil,şi-l atinse îndrăzneață.
-Sunt câteva cruci pe care le duc cu plăcere,murmură el,răspunzându-i cu un zâmbet uşor.De asemenea,se spune că ulciorul nu merge de multe ori la apă,aşa încât întâlnirea ta cu moartea,de la râu,poate fi numit un capitol încheiat.
El privi adânc în ochii ei pentru un moment şi apoi îi luă mâna,i-o ținu lipită de fața lui bronzată,apoi o întoarse spre buzele lui.

-Acum trebuie să stai în pat un timp.O voi chema pe Rosita să te ajute.Iar pentru mine,cred că ar fi o idee bună să termin sticla de whisky şi să-mi înec surprizele pentru tot restul zilei.Oricum,continuă el,ridicându-se în picioare şi ajutând-o şi pe ea,am prea mutte lucruri de făcut,aşa încât voi încerca să-mi revin şi să-mi uşurez mintea lucrând.El sună clopoţelul şi apoi o ajută să meargă la uşă atunci când auziră paşii repezi ai Rositei pe coridor şi ciocănitul ei scurt în uşa camerei de lucru.
-Încearcă să dormi,o sfătui el,până la cină te vei simţi mai bine.În cameră a fost ajutată de Rosita care se exprima aprobator dând din cap,la vederea vechiturilor ei favorite,ajutând-o pe Meriel să îmbrace un furou şi să intre în pat,după ce i-a spălat zgârieturile.În câteva minute,Meriel adormi,încă simţind buzele lui Ramón pe mâna ei,încă având cuvintele lui în minte.

Era târziu după-masă când se trezi la un sunet uşor,făcut de cineva care era în camera ei,şi deschizând ochii,îl văzu pe Manuel stând nerăbdător pe pat lângă ea.
-Nu am vrut să te trezesc,Merry,spuse el încetişor,voiam să văd dacă ţi-e bine.
-Bineînţeles că sunt bine.Ea se întinse şi-i ciufuli părul.Acum,încearcă să uiţi totul.După cum s-a terminat,nu s-a întâmplat nimic,cu excepţia faptului că am avut o spaimă imensă.Cel puţin,pot spune că am văzut tigrul.Mă aştept să mă simt mândră de treaba asta,după ce am să ies din şoc.
-Ramón n-are să mă ierte niciodată,se confensă Manuel cu ochii trişti,cu faţa tragică,şi ea începu să râdă,veselia făcând să-i dispară spaima.
-Ba da,are s-o facă.Totul s-a terminat,şi tu te înţelegi foarte bine cu el.Se întâmplă doar că noi suntem o responsabilitate mare pentru el.
-Cred că n-ai mai fi atât de sigură de iertarea lui,dacă l-ai fi văzut,spuse el îngrijorat.Te-am văzut când ieşeai afară pe poartă.Deja mă găsise.
-Şi mai exact,unde erai? întrebă ea,intrigată de clovneriile lui copilăreşti, neaşteptate.
-Eram în căsuţa lui Jose.E prietenul meu şi de multe ori m-am ascuns acolo înainte,de atunci mă găsea Ramón.
-Ah!Deci nu eşti chiar aşa de bun cum mi-am imaginat? întrebă ea,crescându-i amuzamentul.Te-a mai găsit şi înainte?
-Da,din când în când mai fac şi prostii,se confensă el serios,dar asta a fost cea mai mare prostie pe care am făcut-o şi,atunci când te-a văzut plecând,se părea că ştie unde mergi.Am crezut că înnebuneşte şi am fost mulţumit să mă duc în

camera de lucru şi să aştept nemişcat,aşa cum mi-a ordonat.Dacă nu te-ar fi găsit,m-ar fi omorât.
-Ce persoană dramatică eşti,râse ea.
Sunt foarte sigură că Ramón nu te-ar fi omorât.
-Nu miza pe asta!Vocea lui Ramón,din pragul uşii,îi făcu pe amândoi să tresară vinovați.Gândul ăsta îmi trece chiar şi acum prin cap.Începe să devină periculos pentru tine ca din nou să nu-mi asculți ordinele,Manuel!El stătea în picioare cu o încruntătură amenințătoare pe față,cu o tavă în mână,care,în mod clar,era pentru Meriel,şi alte cuvinte nu mai erau necesare.Manuel traversă camera cu paşi repezi şi într-o clipă auziră cum se închidea uşa după el.
-Era doar îngrijorat în legătură cu mine,începu Meriel cu un ton împăciuitor,dar el o privi cu exasperare în timp ce se apropie de pat şi se aşeză lângă ea,punând tava pe noptieră.
-E într-adevăr foarte dibace în a-şi pregăti scuzele,a avut multe posibilități să practice asta,spuse el sec.Crede-mă,e în stare să imagineze scuze care ție nu ți-ar trece niciodată prin cap.L-aş lăsa să-şi şteargă urmele,dacă aş fi în locul tău.Ți-am adus puțină supă,adăugă el.Ridică-te şi mănânc-o acum.
-Mulțumesc.Am s-o mănânc imediat.Era doar în combinezon,şi nu putea să se ridice cât timp Ramón era acolo.
El ridică din sprâncenele negre,plin de exasperare,şi pur şi simplu se aplecă peste pat,îşi puse mâinile sub brațele ei,şi o ridică în sus în pat,aranjând pernele în spatele ei şi punându-i tava,cu un gest sigur,în poală.
-Acum!îi ordonă el scurt.În timp ce mănânci supa,am să stau de vorbă cu tine şi nu vom avea nici o discuție în contradictoriu.Se uită la ea cu o expresie plină de hotărâre,pentru a discuta serios şi,după câteva secunde,reuşi chiar să uite că de o parte şi de alta a fundei subțiri a bretelelor,umerii ei erau goi şi că partea de sus din dantelă avea o tăietură joasă,totul fiind în mod provocator de puțin.
-Acum,pur şi simplu nu mai poți pleca mâine,spuse el fără nici un preambul, ridicându-şi mâna pentru a cere tăcere,atunci când ea a vrut să vorbească.Nu am să-ți spun că Manuel va avea un atac dacă pleci aşa de curând,adăugă el,şi asta poate pentru că ți-ai dat seama că nu e chiar îngeraşul lipsit de apărare,cum erai tu la vârsta lui.El este un Ortiga.În venele lui,aleargă acelaşi sânge care aleargă şi în venele mele,şi ultimul lucru care ne e caracteristic este lipsa de apărare.Mă gândeam numai la tine.Nu eşti într-o stare prea bună pentru a zbura la Caracas,şi pentru a sta singură la Londra.De aceea,vei sta mai mult!
-Nu-ți dai seama,bănuiesc,cât de dominator eşti,constată ea încet,cu ochii descurajați,fixați pe tavă,neştiind prea bine cum să ia această decizie

fermă.Dorea să stea cu el,dar era o idee periculoasă,şi ea ştia asta prea bine.Mai bine să fie la mii de mile depărtare de el.Chiar şi acum,respirația îi era dificilă,şi nu avea nimic de-a face cu şocul de azi-dimineață.
Bineînțeles că-mi dau seama!răspunse el în mod arogant.Nu văd nici o nevoie să fiu altfel decât cum sunt.Înlemnită de atitudinea lui,ea-şi ridică ochii surprinşi, larg deschişi,înspre fața lui,şi-l văzu privind-o amuzat.El luă tava şi o duse înapoi pe masă,buzele lui strâmbându-se la expresia ei.
-Crezi că,aşa cum face fratele meu,voi căuta şi eu scuze pentru comportarea mea!Nu pot.Scuzele nu sună bine în gura mea şi întotdeauna ştiu sigur că ştiu cel mai bine.
-De ce...Ea deschise gura să răspundă la vorbele lui şi el începu să râdă plin de încântare,un chicotit lung,jos,de plăcere.
-Cu toate acestea,pot cere iertare,se confensă el,ochii lui întunecați încălzindu-i fața.Îmi pare rău că n-am putut rezista azi dimineață tentației de a te provoca să-ți ieşi din sărite.Mi se pare fascinant să-ți privesc ochii cum se schimbă de la argintiu la cenuşiu întunecat,să-i văd cum se măresc,pentru a ține pasul cu mânia ta.E o plăcere să te văd-ştiind întotdeauna că vei ceda.Îmi place să înving.
-Fii atent,Ramón!începu ea înfierbântată,fără a mai avea nici un sentiment de slăbiciune,nici din partea spaimei ei,nici din cauza apropierii lui.
-Sunt,mărturisi el încetişor.Am fost atent în ultimele zece minute şi aş putea să rămân aici şi să privesc pentru zile întregi.Ochii lui negri se mişcară peste umerii ei albi,peste gâtul subțire unde pulsul bătea nebuneşte în acelaşi ritm cu inima ei,peste ridicătura minunată a sânilor,unde marginea de dantelă nu făcea altceva decât că se adăuga tentației.
-Încă porți opalul,comentă el moale.
-Am uitat să -să...El scutură din cap,forțând-o să-l privească în ochi,izbucnind un foc în profunzimea lor secretă.
-N-ai uitat nimic,murmură el,privirea lui mişcându-se înspre adâncitura în care zăcea piatra şi apoi înapoi,la fața ei.Încă simți atingerea mea pe pielea ta şi opalul este cald,o amintire.Ochii lui începură să se mişte peste trăsăturile ei,fără să mai zâmbească în felul lor glumeț,dar posesiv şi arzător,şi Meriel rămăsese ca un şoricel,ca şi cum ar fi hipnotizată de aceşti ochi strălucitori,aşa cum,de fapt,fusese toată viața.
-Te-am mângâiat odată,înainte,continuă el cu o voce joasă,dar atunci era în lumina lunii şi erai frumoasă,drăguță şi dornică fără cuvinte,aşa cum eşti şi acum.Voia să-i spună că nu era,că nu mai avea optsprezece ani şi că nu mai era vulnerabilă,dar limba i se lipi de cerul gurii,buzele erau uscate şi cuvintele

rămăseseră în spatele lor.El intrase în camera ei,în felul lui serios,şi acesta era o persoană diferită,senzuală şi aţâţătoare,ochii lui silind,ca întreaga lui comportare dominatoare să-i pătrundă în minte.Ea-şi umezi buzele cu vârful limbii şi ochii lui urmăriră mişcarea cu aviditate,trecând cu vârful degetului peste acelaşi loc de-a lungul buzei ei.
-Ramón!Eu -eu...
-Shh!Mâinile lui începură să-i exploreze trăsăturile,ca un orb,trasându-i obrajii, curba fină a frunţii,linia delicată a bărbiei şi zvelteţea gâtului.Pe buzele lui era un zâmbet ciudat,un zâmbet pe jumătate,în timp ce ochii lui urmăreau mişcările încete,seducătoare şi atunci când văzu ridicarea şi coborârea rapidă a sânilor ei.
El ridică opalul,aşa cum mai făcuse,ţinându-l într-o mână,şi cu cealaltă mână mângâindu-i umărul,pe sub funda bretelei pentru a o îndepărta,dar de data aceasta el nu mai lăsă piatra preţioasă să cadă înapoi la locul ei,ci o puse între ridicăturile sânilor ei cu o mişcare înceată şi deliberată,degetele lui zăbovind pe căldura pielii ei înainte de a se răsfira peste curba sânului ei,revendicându-l posesiv.
-Nu!Ramón!Ea răsti cuvintele,dar mâna lui rămase caldă,cu o posesiune tandră, în timp ce ochii i se ridicară spre ai ei.
-De ce spui nu,când asta înseamnă da? întrebă el încetişor.Pielea ta se topeşte la atingerea mea,ochii tăi îmi oferă tot ce mi-am dorit vreodată.Acum,pur şi simplu,vreau să te ating,să te privesc,să ştiu că eşti aici,caldă şi plină de dorinţă sub mâinile mele,şi să ştiu că nu zaci moartă şi sfărâmată lângă râu.
Mâinile lui se mişcară pentru a îndepărta dantela,lăsând fundele să cadă peste pielea fină a braţelor ei,şi ochii lui se mişcau peste ea în timp ce stătea ca vrăjită,incapabilă să-l oprească să-i privească sânii.
-Ştii la ce m-am gândit în dimineaţa aceasta,atunci când te-am văzut înlemnită şi îngrozită,cu ochii pe jaguar?întrebă el cu voce adâncă.Chiar înainte de a-l vedea, am înţeles motivul înlemnirii şi spaimei tale,şi teroarea a trecut şi prin mine.
M-am gândit:va muri.Fata aceea minunată va fi fără viaţă,corpul acela zvelt va fi trântit în praf de strânsoarea unui ucigaş şi eu n-am avut-o niciodată,nu i-am văzut niciodată frumuseţea goală în braţele mele,nu m-am trezit niciodată pentru a vedea capul ei pe perna mea.Tu şi eu,continuă el cu voce groasă,suntem destinaţi să fim iubiţi de mai mulţi ani decât pot să-mi amintesc.Eşti pregătită pentru mine şi te vreau,nu-ţi voi permite să pleci.
-Eu-eu nu voi rămâne aici ca să devin-să devin...Cuvintele nu voiau să treacă dincolo de buzele ei,şi nu avea nici un rost să nege cuvintele lui.Îl dorea cu un dor adânc,însingurat,care doar crescuse cu trecerea timpului.

-Să devii ce?murmură el,buzele lui trecând aţâţător peste vârfurile sânilor ei.
Amanta mea? El îşi înalţă capul şi o privi cu un zâmbet ciudat,strâmb.Crezi că asta am vrut să-ţi cer? Crezi că asta este ceea ce am de gând?
El o ridică spre el,cu degetele împletite în părul ei,cu ochii arzând de dorinţă.
-Îţi închipui că am nevoie doar de o tovarăşă de pat? O jucărie dezarticulată în mâinile mele? zâmbi el,vechea lui aroganţă revenindu-i.Dacă voiam,ai fi venit la mine,dar nu asta este ceea ce vreau.Mi-ai spus de atâtea ori că eşti o străină,că eşti pur şi simplu tolerată în această casă,pe acest pământ.Nu vei mai fi o străină, dacă într-adevăr crezi că asta ai fost.Numele tău va fi Ortiga,numele meu.Vei fi mama copiilor mei,vei fi cea care va sta în siguranţă lângă mine,atunci când suntem asediaţi de-neamurile mele abominabile.Zâmbetul lui se intensifică atunci când îi reaminti propriile ei cuvinte.Vei fi soţia mea.Nu am de gând să stau aici şi să aştept până când te căsătoreşti cu acest-cu acest englez,sau orice o fi el.Tu îmi aparţii şi te revendic.
Pentru o secundă,ea îl privi fix,înlemnită şi zăpăcită.S-ar fi aşteptat ca el să spună orice,dar nu asta.Ea pierduse atâtea vise şi speranţe atunci când el îi ceruse să plece,cu aproape şapte ani în urmă.În acelaşi timp,felul în care vorbea o înfricoşa.El nu îi ceruse să se căsătorească cu el,nu-i declarase dragoste,el îşi anunţa dorinţa şi intenţiile şi se aştepta ca ea să se supună.O străbătu un fior rece şi el o trase mai aproape.
-Ţi-e frică,micuţo? o întrebă el,moale.Pielea ta arde şi obrajii tăi sunt roşii ca un trandafir.Spune că eşti de acord şi te voi lăsa să te odihneşti.
-Eu-eu nu sunt de acord,spuse ea slab.Stewart vrea să se căsătorească cu mine pentru că mă iubeşte.Tu-tu nu mă iubeşti.Tu eşti rece şi...
-Sunt? şopti el în părul ei.Tu crezi că el te vrea la fel de mult pe cât te vreau eu? Orice fel de cuvinte ar folosi,pentru a-şi înfăşură dorinţa,între voi nu există ceea ce există între noi doi,sau nu eşti chiar atât de inocentă precum ştiu eu.
-Tu nu ştii că eu-că noi...Începu ea,încercând să îl îndepărteze,dar el o strânse mai tare,permiţându-i să se elibereze doar atât cât să-i poată vedea faţa.
-Te-ai culcat cu el? întrebă el,cu ochii plini de amuzament.
-Nu,dar-dar...
-Şi totuşi,o asigură el încetişor,nu trebuie decât să încui uşa şi să te strâng în braţe;nu-mi vei rezista mai mult decât mi-ai rezistat atunci când aveai optsprezece ani şi erai în braţele mele,în lumina lunii.De când te-ai întors,ai trecut de la mânie la jocuri şi la sfidare,dar,cu toate acestea,ochii tăi mi-au oferit tot ce voiam.
-Eu-eu nu mă voi căsători cu tine E inimaginabil!Tu faci asta pentru că...

-Pentru că te vreau,şi am de gând să te am,şi nu voi mai aştepta deloc!afirmă el cu o supărare crescândă la retragerea ei şi ea putea vedea cum supărarea începe să-i întunece fața.
El o ridică în sus,ca pe o păpuşă fără nici un pic de rezistență,şi îi puse bretelele la loc acoperind-o,şi apoi privind-o cu ochi hotărâți.
-Destul cu discuția asta contradictorie.Te vei căsători cu mine imediat ce voi termina de aranjat asta şi problema e încheiată! El se ridică în picioare şi privi în jos spre ea,expresia lui îmbunându-se dintr-o dată la vederea ochilor ei larg deschişi de frică.Spune-mi,Meriel,o întrebă el încet.Ai suferit vreodată de vreun rău făcut de mâinile mele? Căsătoria cu mine te înspăimântă atât de tare încât vei refuza să fii ceea ce ştii că îți doreşti?
-Eu nu vreau să fiu...Începu ea,dar el îi ridică fața în mod arogant,şi o privi cu sprâncenele ridicate.
-Minciunile nu sunt ceva obişnuit pentru buzele tale,Meriel,afirmă el.Deşi buzele tale spun un lucru,ochii tăi spun exact contrariul,şi sunt un expert în a citi nevoia în aceşti ochi cenuşii; de când ne ştim,nu mi-ai spus niciodată în față ce ai nevoie,întotdeauna a trebuit să aflu asta într-un mod foarte dificil.Aşa că discuția e încheiată.El ieşi,fără a-i mai da nici o şansă să vorbească,chiar dacă ar fi fost în stare.Era uluită,înspăimântată şi era chiar incapabilă să se mai gândească cu claritate.Ea visase asta cu atât de mult timp în urmă,în acea noapte luminată de lună,se visase soția lui Ramón Ortiga,iubită şi necesară în viața lui.
Acum,doar în câteva minute,el o anunțase că va fi ceea ce dorea atât de mult,dar era prea târziu,visele ei au fost prea zdrobite,încrederea ei aproape complet distrusă,şi ea se va teme întotdeauna de el,nu în mod fizic,dar cu spaima unei persoane care nu ştie cu certitudine care este locul ei în inima celui pe care îl iubeşte.El n-a iubit-o,exceptând o afecțiune oarecare în trecut.Poate era mai bine să se căsătorească cu Stewart şi să fie o soție bună şi afectuoasă,fără încântarea brațelor lui Ramón,dar în siguranță.Ea ştia că nu putea face nici asta.Îl refuzase pe Stewart de atâtea ori şi acum ştia de ce.Ea ar fi vrut să nu mai iasă din camera ei,şi numai neliniştea de pe fața Rositei au făcut-o ca,în cele din urmă,să se îmbrace pentru cină şi să coboare pentru a face față ochilor negri ai lui Ramón.Se bucură atunci când văzu că Manuel era deja acolo,căci,în mod clar, fusese iertat şi i se permisese să-şi părăsească restricțiile din cameră.
-Arăți foarte palidă,Merry,spuse Manuel îngrijorat.Sper că acum vei rămâne puțin mai mult.Eu-eu voiam să spun,adăugă el atunci când Ramón îi aruncă o privire plină de supărare,că nu pari într-o stare în care să poți pleca aşa departe, ei,nu încă.

-Îngrijorarea ta îți face cinste,spuse Ramón sec,oricum ea nu va pleca deloc,aşa încât,linişteşte-ți temerile.
-Ramón!Țipătul ascuțit al lui Meriel îi făcu pe amândoi să-şi întoarcă ochii spre ea,şi Manuel arăta foarte îndurerat.
-Vă rog!N-am vrut să provoc o altă ceartă,voiam doar...
-Oricum,n-ai provocat nici o ceartă,îl asigură Ramón,adresându-i un zâmbet rapid.Este doar faptul că,probabil,Meriel n-a vrut încă să-ți spună că va rămâne, de aceea eu n-am să mai spun nimic.El privi peste masă şi apoi la Manuel.Vrei să mergi,te rog,şi să-i mai ceri Rositei nişte unt?
-Sigur!Manuel plecă de la masa cu o mare promptitudine,fericit să scape pentru o clipă,şi Ramón se întoarse înspre Meriel.Am sunat la Londra,spuse el într-o doară,imediat ce uşa se închise în spatele lui Manuel.Am vorbit cu Mackensie şi i-am spus că demisionezi.Poți s-o confirmi în scris.
În orice altă situație,şi-ar fi ieşit din sărite.Ar fi ieşit ca o furtună din cameră,dar acum,ea simți doar regret şi o renunțare plină de nefericire că,de acum încolo,nu va mai exista aici un viitor pentru ea,fără dragostea lui Ramón.Ea oftă,mai mult obosită decât supărată.
-Oh,Ramón!Ea-l privi nenorocită.De ce faci asta? Ştii că mă va suna şi că voi spune exact contrariul.Nu voi rămâne aici.Sunt surprinsă că încă n-a sunat.
-A sunat.Ramón se lăsă pe spate în scaunul lui,zâmbindu-i,ca şi cum de fapt ea tocmai acceptase să se căsătorească cu el.El nu lua în considerare nici una dintre dorințele ei sau refuzul ei.A sunat aproape imediat şi am putut să-i spun că nu te simți bine şi că dormi.
-Nu dormeam!
-Ba da,o asigură el ferm.Am sunat atunci când erai în patul tău,şi în mod sigur erai adormită şi atunci când a sunat el înapoi.Atunci când ți-am adus supa, întreaga poveste era deja terminată.Azi dimineață,când jaguarul aproape te omorâse,a fost suficientă o singură privire asupra ta,ca să mă convingă de faptul că acest non-sens a durat destul.
-Ştii că am să-l sun şi că am să-i spun ca nu e adevărat.Nu poți continua să pretinzi că sunt bolnavă.
-Sună acum,sugeră el,încă stând lăsat lejer pe spate şi privind-o cu un zâmbet. Am de gând să mă căsătoresc cu tine,nu să te țin prizonieră.Poți folosi telefonul.
Ea ar fi făcut-o dacă nu s-ar fi simțit atât de obosită şi dacă Manuel nu s-ar fi întors în acel moment,dar,mai ales,pentru că toți auziseră,lovindu-se de ferestre şi acoperiş,primele picături de ploaie care anunțau sezonul umed,picături ce creşteau în viteză şi duduiau pe acoperiş ca o mie de tobe.

Odată cu asta veni şi primul bubuit de tunet îndepărtat,şi Meriel înţepeni în scaunul ei,cu ochii îngrijoraţi pe fereastră şi la cerul întunecat.
-Au sosit ploile!strigă Manuel,de fapt excitat şi fericit,întorcându-se srpe ea cu ochi strălucitori.Cred că va fi o furtună.
-În acest anotimp,e prea devreme,spuse Ramón repede,cu ochii pe Meriel şi, oricât de subtil a fost,Manuel nu se lăsă înşelat.
-Ţi-e frică de furtuni,Merry? întreba el uimit.Mie îmi plac,sunt atât de minunate, de gălăgioase,de sălbatice!
-Asta cred că e destul,spuse Ramón liniştit,ridicându-se şi trăgând perdelele,în timp ce ochii holbaţi ai lui Meriel refuzau s-o asculte şi să privească în altă parte.Şi da,Meriel se teme de furtuni.Oricum,adăugă el liniştit,ea nu se teme de tigru atunci când fratele ei e în preajmă,aşa încât nu-ţi lua un aer de superioritate.
-N-aş face asta!protestă Manuel.Nu cu Merry.În orice caz,adăugă el cu un rânjet larg,nu mă pot pune cu ea atunci când mă strâng cizmele,aceasta e expresia,nu-i aşa,Merry? adăugă el serios.
-E avantajos.Deseori,în zilele noastre,asta prinde bine!spuse Meriel strâmb.
-Nu înţeleg ce înseamnă ,,prinde bine”,începu Manuel,dar Ramón interveni.
-Dar înţelegi ora culcării,îmi închipui? întrebă el moale.Şi acestea fiind zise, terminaţi masa şi treci la culcare.

Ştiind foarte bine că afirmaţia lui Ramón că era prea devreme pentru furtuni în acest anotimp a fost destinată numai pentru a o calma pe ea,după cină şi Meriel plecase direct în camera ei.Îi ieşise complet din minte gândul de a telefona în Anglia şi rămase până târziu în picioare,în camera ei,trăgând cu ochiul pe după perdele,în noapte.Furtunile acestea au înspăimântat-o întotdeauna;de fapt, înspăimântată era,poate,un adevăr spus doar pe jumătate.Furtunile coborau de pe munţii înalţi şi se întindeau peste câmpiile uscate cu o ferocitate sălbatică,mari şi splendide,dar o umpleau de teroare.Înaintea lor venea ploaia,torenţială şi necruţătoare,aşa cum era cea de acum,şi într-adevăr,era rară o astfel de ploaie fără bubuitul tunetului şi furcile arzătoare de lumină,după lungul sezon uscat.Întotdeauna i-a fost frică,dar,în seara aceasta,nervii ei erau la limită şi se urcă în pat,mulţumită că primul tunet care aducea furtuna încă nu se auzise.Ploaia cădea în torente,dar nu acesta era sunetul de care se temea şi,în cele din urmă adormi,istovită de cea mai zdrobitoare zi din viaţa ei,încă ciulindu-şi urechile pentru pericolul furtunii,mintea ei refuzând să se gândească la planul lui Ramón pentru viaţa ei.

A doua zi dimineața,totul se redusese până la o închipuire şi Meriel plecă la micul dejun cu siguranța că va fi în stare să lămurească lucrurile foarte curând.
N-a fost pregătită pentru a-l vedea pe Ramón,care încă zăbovea la masă,
ignorând orice treabă ar fi avut de făcut.
-Îmi imaginam că trebuie să fi plecat deja,murmură ea în timp ce el îi ținea scaunul,plin de curtoazie.Manuel nu este aici!
-Nu încă,răspunse el cu uşurință,aşezându-se la locul lui şi lăsându-se pe şapte s-o privească,cu un amuzament mascat şi având în spatele ochilor fantoma uşoară a tachinării.Avem câteva minute singuri.Serveşte micul dejun şi,după aceea,am ceva să-ți arăt.
-Ce? întrebă ea cu nelinişte crescândă.Acum,că stătea acolo în fața lui,încrederea ei nu mai era chiar atât de puternică,mai ales când el continuă s-o privească în felul acesta,cu ochii amuzați,îngustați.
-Mai târziu,nu fi nerăbdătoare,o sfătui el,adăugând aproape ca o idee care-i veni în minte: Ai telefonat în Anglia?
-Nu.Ştii că n-am făcut-o!
-Ah,da,furtuna în cele din urmă,n-a mai venit,nu e aşa? Am aşteptat să văd dacă e cazul să te îngrozeşti,dar în cele din urmă,a fost doar ploaie.Poate va veni mai târziu în anul acesta.
-Bun.Las-o să mai aştepte câteva zile şi atunci n-am să mai fiu aici.Voi fi înapoi în Anglia,unde furtunile sunt mai rezonabile.Spre consternarea ei,el râse plin de încântare şi se întinse pentru a-i lua mâna.
-Dacă-ți place să joci tare,fă aşa,îi oferi el,moale.Voi continua cu aranjamentele pentru căsătorie,în secret,dacă doreşti,şi după aceea,pot oricând să-ți propun din nou,dintr-o dată,poate în lumina lunii.
-Tu nu mi-ai propus!se răsti ea,roşind de furie.Tu-tu ți-ai afirmat intențiile şi nu m-ai întrebat niciodată de ale mele.Nu există nici un fel în care să mă poți face...
-Te pot face să faci tot ce vreau,să fii tot ce vreau şi amândoi ştim asta,spuse el încet,degetul lui mare cercetându-i palma într-un mod erotic.De ce nu suni în Anglia acum?El o provocă să încerce să scape de el şi ea muşcă momeala.
-Voi suna!Ea merse cu paşi mari în hol,plină de mânie şi formă numărul.Stewart nu era acolo.Nu era nici în apartamentul lui şi ea puse uşor telefonul jos,
ridicându-şi privirea pentru a-l vedea pe Ramón,cu brațele căzute pe lângă corp,
cu sprâncenele ridicate în mod enigmatic..
-Nici un răspuns? Atunci,nu e zguduit de demisia ta acest om de mare virtute?

Probabil el are o altă fată drăguță care aşteaptă pentru postul tău.Aşa este,de vreme ce nu te poate avea.Ea se întoarse dintr-o dată pentru a se îndepărta,dar el o prinse de mijloc şi o trase spre el.
-Vino aici,spuse el încetişor.
Îți promit să nu te mai tachinez toată ziua,oricât de mult m-ai tenta.Vino,micul dejun poate aştepta.Vreau să-ți arăt ceva afară.Neavând altă alternativă,ea merse.
El nu avea de gând să-i dea drumul la mână,şi ea nu voia încă o ceartă,aşa încât ieşi în grădina rece şi merse într-o tăcere îngrijorătoare pe lângă el,cu mâna strânsă puternic într-a lui.
-Înveseleşte-te,spuse el,moale.Nu am capturat tigrul pentru a-l păstra în grajd ca să sară pe tine.Voiam doar să îți arăt ceva despre care se pare că,aparent,ai uitat.
Mânzul tău negru,adăugă el,atunci când ea privi surprinsă.Nu ai întrebat de el de când te-ai întors.
-Eu-eu nu m-am gândit.L-am văzut doar pentru un timp atât de scurt.Se simți vinovată fără nici un motiv,şi supărarea i se arătă pe față.
-Astăzi eşti într-o stare proastă,comentă el.Poate am să pot schimba asta.
Ei merseră la țarc şi ochii ei se îngustară atunci când văzu mânzul,identic,din toate punctele de vedere,cu cel pe care-l văzuse cu mult timp în urmă.
-Nu,râse el atunci când ea îşi ridică privirea plină de uimire.N-am descoperit un mod de a opri lucrurile să îmbătrânească.Acesta e altul.Originalul tău acum este un armăsar matur şi acesta e un mânz zămislit de el.De data aceasta,îl vei vedea crescând,şi eu te voi vedea călărindu-l.Totodată,de data aceasta,vom avea şi o ceremonie de botez.Ea se apropie de gard şi văzu mânzul întorcându-se şi îndreptându-se spre ei.
-Încă îi tentezi cu zahăr? întrebă ea,supărată din cauza căldurii ce-o cuprinse amintindu-şi de seara în care văzuse metoda lui Ramón de a aduce animalul la el.
-Da.Dintr-o dată deveni tăcut şi serios.Am şi pentru tine ceva,şi asta nu e zahăr,
înainte ca ea să protesteze,era împinsă spre gard,cu spatele lipit de el,în timp ce Ramón stătea aproape de ea,în picioare,pentru a-i face imposibilă orice mişcare.
Pentru un moment el o privi şi apoi mâna lui îi mângâie fața.....
-În timp ce făceai cumpărături în Caracas,spuse el încetişor,privind-o,şi eu am fost la cumpărături.El căută în buzunar şi scoase o cutioară îmbrăcată în catifea neagră.Dă-mi mâna,Meriel,îi ceru el,încet.Este timpul să porți dovada viitorului nostru pe deget,pentru a fi văzută de toată lumea.Era atât de surprinsă,încât nici

nu încercă să se opună,şi el puse inelul,cu un diamant mare,strălucitor,pe degetul ei.
-Ramón!Ea-şi reveni dintr-o dată,dar protestele i se opriră în gât atunci când el o privi şi o trase spre el,cu privirea suficient de fierbinte pentru a o putea arde,cu mâinile lui puternice şi dornice.
-Refuză-mă şi cred că te voi ucide!spuse el cu o şoaptă adâncă.
Nu voi permite niciodată să te ia altul!Buzele lui le acoperiră pe ale ei,în timp ce o împingea în gard,greutatea corpului lui puternic ținând-o prizonieră pe când mâinile lui se mişcau peste moliciunea corpului ei.
-Ştii cu certitudine că nu poți nega faptul că eşti a mea,spuse el dintr-o suflare, gura lui coborând pentru a nu o lăsa să protesteze,deschizându-se peste a ei şi făcând-o să tremure de un sărut echivalent cu o posedare,o consumare totală, limba lui explorându-i gura,mâinile lui lipind-o de el.Porți inelul meu,eşti a mea,spuse el în părul ei după un timp,ținându-icorpul tremurător lipit de el.De azi înainte,toată lumea va şti asta şi în curând vom fi căsătoriți.
El îşi înălță capul şi o privi,cu mâna ridicându-i bărbia,şi pur şi simplu aştepta, fără să spună nimic,privind-o până când ochii lui părură să fie singurul lucru existent,în timp ce simțea că face parte din el,pierdută în privirea lui.
-Da.Cu greu îşi recunoscu şoapta ca fiind a ei,şi era în mod crud conştientă că, odată cu acest singur cuvânt,ea îşi lăsase viitorul în mâinile care o mângâiau acum,mâini puternice care o captivau şi o înfricoşau.El însemna pericol şi confort,cruzime şi compasiune,tot ce dorise dintotdeauna şi tot ce o înspăimânta. El n-o iubea,dar ea n-ar fi putut să plece niciodată.Ea se lipi de el şi el îi sărută ochii închişi,cu tandrețe.
-Te-am învățat ce înseamnă o promisiune,dulceața mea alunecoasă,murmură el.Aceasta e o promisiune de care nu vei scăpa niciodată.Mi-ai dat răspunsul pe care l-am dorit şi acum eşti a mea.Pentru câteva secunde,ea simți întreaga forță a pasiunii lui,apoi el îi dădu drumul fără nici o tragere de inimă,cu respirația aspră şi neregulată.
-Cred că acesta nu este locul în care să-ți arăt sentimentele mele,spuse el,plin de regret.Vino înapoi în casă şi termină-ți micul dejun.Vom da un nume calului într-o altă zi.El o întoarse spre casă şi ea se bucură de brațul ce rămase strâns în jurul ei.Sentimente contradictorii se luptau în ea.Teama pentru ceea ce promisese,excitația dată de apropierea lui şi ochii lui care-i vorbeau în tăcere,şi o nelinişte în legătură cu viitorul,nelinişte pe care o împingea în spatele minții ei.
Atunci când ajunseră în dreptul casei,ea-şi ridică ochii şi retrăi trecutul în câteva secunde oribile.Pe trepte stătea în picioare dona Barbara şi lângă ea,la fel ca

atunci,Carmen şi Consuelo Sandoval.Ea înlemni,dar de data aceasta,braţul lui Ramón se strânse mai tare,mâna lui mişcându-se peste şoldul ei,şi întinzându-se posesiv peste stomac,într-o îmbrăţişare ce sugera o intimitate ce nu părea deloc a fi afecţiunea unui bărbat pentru sora lui vitregă.În timp ce continuau să meargă, mâna lui i se mişca pe ceafă,liniştind-o şi mângâind-o cu căldură,în mod deschis,în faţa privirii îngrozite a mătuşii lui.

-O vizită neaşteptată,dar tocmai la timp,Tia Barbara,spuse el,cu un zâmbet seducător.M-ai salvat de o grămadă de probleme.Acum îţi pot spune în persoană ceea ce trebuia să-ţi spun,fără a fi nevoit să călătoresc multe mile.Meriel este acasă,după cum bănuiesc că ţi-a spus Carmen,şi,de data aceasta,nu ne va mai părăsi.Ea va fi soţia mea şi ne vom căsători imediat ce va fi aranjată ceremonia. Am aşteptat prea mult pentru ea pentru a accepta orice amânare cu răbdare.Poţi să te gândeşti la asta şi să mă ajuţi.Ceremonia la fermă.Ai să te gândeşti?

Ceea ce gândea ea era mult prea clar.Se răsuci pe tocuri şi intră,cu o Carmen albă la faţă escortând-o,şi Consuelo Sandoval rămase singură să le facă faţă.

-Sunt copleşite,spuse Ramón cu un umor caustic.În acest moment,fără nici o îndoială,Tia Barbara trebuie că se gândeşte că viitorii noştri copii vor fi de un blond strălucitor şi că sfârşitul lumii e pe aproape.Tu ne vei felicita, Consuelo.Suntem înlemniţi de efectul pe care l-am avut asupra mătuşii mele.Nu-i aşa,dragostea mea?Meriel îşi dădu seama că,până şi ea,nu făcea altceva decât că îl privea fix,fără nici o îndoială,la fel de albă la faţă ca şi cealaltă femeie,dar el se întoarse spre ea,o privi în ochi,îi zâmbi şi-i sărută buzele cu blândeţe.

-Atunci ne felicităm noi singuri.

-Iartă-mă,Ramón.Revenindu-şi repede,Consuelo se îndreptă spre el şi Meriel se întări pentru a auzi cuvintele care ştia că vor fi rostite.La optsprezece ani nu avusese nici o îndoială cu privire la relaţia dintre Ramón şi această minunată femeie venezueleană.Oare cum a primit acest anunţ care a venit asupra ei fără nici o avertizare? Dar Consuelo zâmbi strălucitor,sărutându-l pe Ramón pe obraz,înainte de a se întoarce s-o îmbrăţişeze pe Meriel.

-Bineînţeles că vă felicit.Meriel e frumoasă şi copiii vor fi la fel de frumoşi,în ciuda îndoielii mătuşii tale.Meriel recunoscu că aceasta era o performanţă nemaipomenită,şi nu a putut să nu o admire.Dacă Ramón ar fi anunţat-o vreodată că urmează să se căsătorească cu o altă femeie,ea ştia că ar fi leşinat, dar felicitările au venit imediat chiar dacă şocul a ţinut-o blocată pentru câteva momente.Era o femeie caldă şi iubitoare,cu o bunătate a inimii ce i se vedea în ochi,chiar dacă,în spatele privirii acelor minunaţi ochi,era un fel de tristeţe covârşitoare.

CAPITOLUL 7

Mult timp după aceea,Meriel n-a ştiut cum de a reuşit să supravieţuiască celor câteva ore ce au urmat.Până acum i se păruse totul atât de ireal,ca un joc dulce-amărui,pe care îl juca Ramón cu ea,senzual excitant,dar imposibil.O parte a mintii ei refuza să accepte realitatea,ştiind că ea nu poate fi o parte permanentă din viaţa lui.Acum,etapa fusese depăşită cu o vigoare totală,aproape sălbatică din partea lui Ramón care nu mai lăsase nici un pic de loc îndoielii.Cununia era anunţată,inelul era în degetul ei,ea părea să fie înconjurată de oameni uimiţi şi neîncrezători,şi Ramón o ţinu sub mâna lui ca pe o sclavă captivă.

Ea se întrebase cum arăta dona Barbara acum,după aproape şapte ani.Se putea defini cu un singur cuvânt -şocată!Faţa distantă părea să fi îmbătrânit în câteva minute şi ea stătea ţeapănă în sufragerie,aparent aşezându-se pe primul scaun liber,cu buzele strânse într-o linie,palide de mânie şi având-o pe Carmen în picioare,lângă ea.Ele erau şi acum o pereche la fel de inabordabilă cum au fost întotdeauna,îmbrăcate în haine scrobite într-un stil care semăna mai mult cu cel al secolului trecut decât cu prezentul,nişte duşmani formidabili.

Numai puterea lui Ramón în viețile lor le făcea să-şi ţină gura.Erau bogate,ea ştia asta,dar în acelaşi timp erau complet sub dominaţia lui Ramón.Averea lor provenea din acţiunile băgate în imperiul Ortiga şi acolo Ramón stăpânea puterea.Preşedinte şi acţionar principal,el le-a lăsat întotdeauna să înţeleagă faptul că stilul lor de viaţă şi averile lor i le datorau lui.Moştenirea Oritga a fost clădită într-un mod ferm,acţiunile fiind ale lor numai pe timpul vieţii,nu puteau să le vândă sau să le înstrăineze,şi drepturile lor erau limitate în mod strict.Numai vârsta donei Barbara şi respectul datorat ei ca fiindu-i mătuşă l-au făcut s-o consulte în toate şi ea ştia că e mai bine să nu treacă peste el,deşi ar fi putut să leşine de nebunie.

-Îmi pare rău de şocul pe care ţi l-am provocat,spuse el mieros,în timp ce intra în cameră cu Meriel,Consuelo însoţindu-i.Dacă nu ai fi ajuns atât de repede,ai fi fost informată într-o manieră mai puţin spectaculoasă,dar,de vreme ce eşti aici,aş putea pretinde cu greu că nu s-a schimbat nimic.Merriel poartă inelul meu şi nu avem de gând să aşteptăm prea mult.

-Eu-eu sunt foarte fericită pentru voi.Vorbele au fost rostite cu greu,forţate să iasă din gât de nevoia de a se purta politicos.A fost,aşa cum ai spus,un şoc.

Trebuia să fi ştiut asta.Totuşi am văzut felul în care aveai grijă de ea.Cel puţin,ea ne cunoaşte obiceiurile şi asta e foarte bine.

În vocea încordată se simțea voalată o politețe arogantă care o făcu pe Meriel să înlemnească,dar ştia că era singurul lucru la care se putea aştepta.Ea va fi întotdeauna ceea ce a fost întotdeauna pentru ei,un străin tolerat.
-Cred că ar fi bine pentru toți să se familiarizeze cu obiceiurile lui Meriel,spuse el liniştit,simțindu-se oțel în spatele mierii.Ea e tot atât de sigură în ceea ce crede,cum suntem şi noi,şi de vreme ce ea va fi cea care îmi va organiza viața de acum încolo,vor trebui făcute anumite modificări.Casa va fi sub controlul ei absolut şi,fără nici o îndoială,ea va voi să facă anumite schimbări şi,nu uita,copiii ei vor fi moştenitorii bogăției şi averii Ortiga.Cred că de acum încolo va exista un schimb de atenții,uşor,dar notabil.Meriel e puțin diferită de noi toți, viața ei s-a desfăşurat între două continente,şi în domeniul ei e un mare succes.
Noua ei concepție,fără nici o îndoială,ne va stârni pe toți şi va pune puțin mai multă vigoare în toate lucrurile.Era o liniște atât de adâncă,încât Meriel nici nu îndrăznea să respire,dar ochii ei se întâlniră cu cei ai lui Manuel,care stătea la masă ascultând,cu ochii rotunzi ca o lună.Ea se foi neliniştită atunci când el se ridică în picioare şi se îndreptă spre ei,cu ochii țintă pe fața ei.
-Merry,cred că nu înțeleg ce se întâmplă,spuse el liniştit.Cred,totuşi,că porți inelul lui Ramón.Nu ai să mai pleci din nou?
-Se căsătoreşte cu mine,îi spuse Ramón brusc cu vocea plină de bunătate.Nu ne va mai lăsa singuri şi nefericiți.Cred că amândoi avem ceea ce dorim,Manuel.
-E în regulă să te căsătoreşti cu Merry? întrebă Manuel,continuând să fie neliniştit.
-Nu e sora mea,sunt fericit să spun asta,îl asigură Ramon cu indulgență.Cred că asta înseamnă că acum ai o pretenție mai mare de la ea,veți avea o relație foarte complicată,se va simți tentată să scape de tine.
-Trebuie să-ți spun felicitări.Manuel stătea țeapăn şi scutură cu gravitate mâna lui Ramón,care privi în jos spre el cu aceeaşi gravitate şi încuviință din cap, apoi,într-o izbucnire de plăcere,Manuel îşi aruncă brațele în jurul lui Meriel şi o strânse până aproape să-şi piardă respirația,din nou un copil plin de veselie.
-Ai spus că-l urăşti!N-a fost adevărat.Cred că a fost o ceartă de iubiți.Dar,adăugă el,schimbându-se dintr-o dată la față,la nunta voastră nu voi duce trena miresei. Refuz în mod absolut.
-Eşti prea mic pentru a conduce mireasa,spuse Rambn liniştitor,dar îți promit că nu vei suferi o asemenea ofensă,aceea de a te face paj.Te poți considera ca un invitat de onoare.Cât despre „cearta de iubiți”,adăugă el amuzat,adu-mi aminte să-ți verific biblioteca.Sau poate,pur şi simplu te uiți prea mult la televizor.
Pentru câteva momente,ei au fost ca o familie unită şi Meriel uitase de existența

amenințătoare a mătuşii şi verişoarei.I se reamintise imediat.
-În mod sigur,această grabă nu e o idee bună,începu dona Barbara,revenindu-i culoarea oarecum şi totodată şi încrederea.Este obişnuit în familia noastră să se aştepte.
-Am aşteptat,o informă Ramón ascuțit,privirea lui atunci când trecu pe fața lui Meriel îndulcindu-se imediat.Am aşteptat cel puțin zece ani şi aceasta este o auto-disciplină ce poate fi dată ca exemplu oricărui bărbat.
Dacă se poate aranja într-o săptămână,şi cu nunta aici,la fermă!După aceea n-a mai fost nimic de spus şi,în mod aparent,i-a fost clar până şi mătuşii lui că serviciile ei nu erau neapărat cerute,că sfatul ei nu-i făcea deloc plăcere şi de aceea era exclusă.Meriel servi micul dejun într-un vis cețos,întrebându-se când se va trezi pentru a-şi da seama că totul era fals,urechile ei auzind zgomotul slab al vocilor ridicate din camera de lucru,unde Ramón stătea de vorbă cu mătuşa lui şi ochii ei erau conştienți într-un mod dureros de supărarea de pe fața lui Carmen şi de nefericirea nerostită de pe fața lui Consuelo.Spre lauda ei,frumoasa fată venezueleană încercă să mențină conversația,dar Carmen nu spunea absolut nimic şi Meriel era prea copleşită pentru a ajuta prea mult.
Toate au fost bucuroase atunci când Ramón le-a anunțat că,după prânz,le va duce înapoi la Caracas şi că nu se va mai întoarce cel puțin două zile.
Acum,că obținuse ceea ce voia,părea dispus să-şi continue afacerile şi s-o ignore pe Merriel,o situație cu care fusese prea bine obişnuită în viața pe care o dusese aici.A avut nevoie de mult curaj pentru a intra în camera lui de lucru,pentru a-l înfrunta,atunci când îşi aduse aminte de toate problemele ce trebuiau rezolvate.
El părea să nu mai acorde nici un gând nunții,de vreme ce acum avea promisiunea ei şi făcuse anunțurile.
-Vreau să-ți vorbesc,începu ea după ce el o invită să intre.Sunt o mulțime de lucruri de discutat şi...
-Voi încerca să mă întorc în două zile,spuse el,continuând să răsfoiască prin hârtii,cu mintea în mod clar în altă parte şi firea ei izbucni la o atare indiferență.
-Ei,atunci,pot să discut problemele mele cu Manolito?De vreme ce pare purtătorul tău de cuvânt oficial,atunci când tu eşti prea ocupat pentru a-mi răspunde,poate am să-l întreb despre rochia de mireasă,tatăl meu,slujba,şi toate celelalte mărunțişuri.El îşi înalță privirea încet,pur şi simplu ridicându-şi ochii şi observând-o pe sub sprâncenele negre,cu ochii îngustați.
-Nu ai slujbă,îi reaminti el cu o voce aspră.Tatăl tău poate fi găsit la telefon,

rochia de mireasă va trebui să aştepte două zile.Am treabă de făcut,un imperiu mic,dar care cere mult,pentru a fi ținut pe linia de plutire şi nu am de gând să-mi las treaba la o parte pentru orice fleac.
-Atunci,poate ar trebui s-o asculți pe mătuşa ta,îl sfătui ea caustică.Hai să mai aşteptăm.Putem aştepta până când ai să reuşeşti să mă introduci în programul tău ocupat.Ea se întoarse înspre uşă,dar din câțiva paşi rapizi el ajunse lângă ea, închizând uşa şi forțând-o să-şi lipească spatele de ea,cu mâinile de o parte şi de alta a capului ei,în timp ce o privea intens,cu ochii negri.
-Dacă vrei să te întorci în Anglia şi să-l vezi pe tatăl tău şi să-ți închei socotelile cu viața pe are ai dus-o înainte,atunci răspunsul e nu!Rochia poate fi cumpărată în Caracas,doar la câteva ore de aici,şi am să te duc acolo imediat ce mă întorc. Dacă doreşti,putem face nunta peste două săptămâni în loc de una,aşa încât ai timp să te agiți în legătură cu mulțumirea inimii tale,dar nu te vei întoarce în Anglia!
-Deci,sunt prizonieră? întrebă ea,simțind cum se enervează la indiferența lui față de sentimentele ei pentru tatăl său.Trebuie să stau aici ca un copil răbdător, aşteptându-te?
-Speram că vei sta aici aşteptându-mă cu o mare nerăbdare,spuse el dulce,buzele lui începând să-i sărute fruntea cu tandrețe.N-o atingea,cu excepția acestei mângâieri insistente,dar a fost suficient s-o calmeze,şi era forțată să rămână rezemată de vechea uşă,într-un mod pasiv.Am fost răbdător foarte mult timp,în timp ce tu trăiai o viață separată în Anglia.Două zile de aşteptare,în mod sigur, nu e o cerință atât de mare.
-Eu-eu doream doar să-să...Ea făcu greşeala să-şi ridice ochii spre ai lui şi el îi zâmbi plin de veselie.
-Şi eu,şopti el tandru.Vreau,într-adevăr,foarte mult.
-Ramón!în timp ce culoarea îi invada fața,ea-şi ridică degetele spre buzele lui, într-un gest instinctiv de a-i opri cuvintele care sunau atât de senzual pe buzele lui şi el îşi luă mâna de pe uşă,apucându-i degetele şi ducându-le la gura lui, sugându-le pe fiecare,pe rând.Era o plăcere atât de adâncă,atât de amețitoare, încât o durere fizică o străbătu prin tot corpul,ca o tortură şi scoase un geamăt mic,ciudat,un scâncet chinuit,un semn de care el îşi dădu seama,trăgând-o în brațele lui şi întorcând-o până când el ajunsese să se rezeme cu spatele de duritatea uşii de stejar.Degetele lui se împletiră în părul ei în timp ce o trăgea spre el fără a putea să se opună,înspre buzele care o implorau,înspre gura deschisă peste a ei,şi apucându-i buzele cu o foame nestăpânită.
Acum că promisese,acum că-i purta inelul,nu mai exista în ea nici o rezistență.

Era toată topită,plină de căldură,oasele i se înmuiau în timp ce stăteau în picioare,înlănțuiți într-o îmbrățișare ce era aproape o nebunie în fericirea ei.
Buzele lui le cercetară pe ale ei în profunzime,mâinile lui erau strânse pe şoldurile ei,ținând-o lipită de dorința crescândă a corpului lui.Toate spaimele ei dispărură ca şi cum n-ar fi existat niciodată şi nu mai existau nici casa,nici rudele,nici trecutul,ci numai momentul şi nevoia care-i străbătea pe amândoi ca un foc de-a lungul câmpiilor.Atunci când el îşi înălță capul,respirația lui era un suspin aspru în gât.Meriel se agăță de el,cu gura deschisă pe gâtul lui,gustându-i pielea sărată şi înfierbântată sub limba ei,în mişcările ei,lipindu-se şi frecându-se de el,adunându-se ani întregi de dor.
-Meriel!Vocea lui era o implorare tremurătoare,adâncă şi violentă.Dumnezeule mare!Opreşte-te sau te voi avea acum cu casa plină de fete dezaprobatoare,cu podeaua tare şi aspră sub spatele tău!Realitatea dură a vorbelor lui o pătrunse încet şi ea fi privi ochii negri,strălucitori,roşîndu-se,cu ochii înceţoşați şi părând să nu vadă nimic,încă lipită de el în timp ce o trezea din incitarea arzătoare care aprinsese propria ei sexualitate.
-Suntem logodiți -noi...Începu ea,cu o şoaptă tremurătoare.
-Şi te-ai hotărât să mă învingi acum şi aici? întrebă el,vocea lui încă tremurând de dorință.Am crezut că va trebui să te înduplec pentru a-mi ceda,în ciuda mesajelor din ochii tăi.Am uitat că nu mai eşti copilaşul meu timid,de pripas,de demult.Acum eşti o femeie de succes,o comerciantă volubilă.El încerca să îndepărteze tensiunea şi excitația care-i prinsese şi ea văzu zâmbetul lui strălucitor înainte de a-şi coborî genele pentru a ascunde ruşinea şi confuzia ce creşteau în ea.Acum avem o uşoară întoarcere în trecut,o tachina el. Cum voi descoperi vreodată care eşti cea adevărată? Care este aia? Care este cu adevărat în capul acesta minunat? El îi cuprinse fața cu mâinile şi o privi în ochi,cu
ochii zâmbitori,şi pe fața ei roşeața devenea dureroasă.
-Tu ştii,glumi ea încă tremurând,o fire irascibilă,o femeie de afaceri...
-Taci!îi spuse el brusc.Suntem în stare să ne tachinăm atât de uşor unul pe celălalt într-o situație ce poate fi rezolvată cu câteva minute de pasiune sălbatică.
Atunci când vei veni la mine,va fi pentru mult mai mult timp decât aşa,şi te voi avea suspinând în brațele mele,pentru a-ți împlini nevoia.Am aşteptat prea mult pentru asta,pentru a se încheia doar cu o izbucnire de satisfacție.O eliberă cu un sărut rapid pe buzele ei,cu un geamăt chinuit din partea lui atunci când instantaneu ea se lipi din nou de el.Amândoi suntem flămânzi,spuse el aspru,

îndreptându-se cu paşi mari înspre biroul lui,cu spatele încordat pe sub cămaşa ce era umedă pe muşchii lui tari.E o foame ce va trebui să aştepte pentru momentul şi locul potrivit.În legătură cu îngrijorările tale...
-Nu are importanță,spuse ea cu voce înceată.Îl voi suna pe tatăl meu şi-şi după aceea voi aştepta.El o privi,fără să spună nimic,dar ea era convinsă că vorbele nu erau prea departe,dar,deşi aşteptase cu inima bătându-i cu nerăbdare,el nu spuse nimic şi-şi întoarse ochii înapoi ,spre munca ce-l aştepta pe birou.
Pentru o fracțiune de secundă,ea simțise că existase o hotărâre de a se confensă, ceva ce era ascuns adânc în ochii aceia,dar,orice ar fi fost,el se hotărâse să rămână tăcut şi ea nu putea să facă nimic în legătură cu asta.Îl cunoştea prea bine.După ce plecaseră toți,casa devenise dintr-o dată prea tăcută,un aer de aşteptare înconjurând-o.Ştia că de acum încolo fiecare servitor va afla că noua ei situație era aceea de soție a lui Ramón.Ei n-au avut nevoie să li se spună în mod oficial,se părea că aveau telegraful lor secret ce se întindea ca praful de puşcă prin întreaga reşedință.Se aşteptase ca Manuel să-i pună întrebări,să fie agitat şi dornic de noutăți,dar era pur şi simplu fericit într-un mod tăcut şi bănuiala ei era că Ramón îi spusese să nu se bage în momentul de față.Oricum,urma să fie foarte ocupat,pentru că,mai târziu,în timpul dimineții,ea auzi o voce pe care o cunoştea foarte bine.
Arturo Morales a fost odată,pentru ea,pentru un timp foarte scurt în viața ei,preparatorul ei,aici,la fermă,şi acum,odată ce perioada de doliu s-a încheiat,el revenise pentru a-şi relua îndatoririle cu Manolito.Ea zâmbi la fața lui severă şi surprinsă,atunci când coborî pentru a-l întâlni şi pentru un moment,ochii lui se îngustară gânditori,înainte ca fața să i se relaxeze cu un zâmbet de salut.
-Señorita Meriel,nu-i aşa? întrebă el liniştit.Eleva mea de odinioară şi cea mai iubită soră din lume despre care am aflat de la micul şi vorbăreţul meu elev.
-Sunt flatată că vă amintiți de mine,señor Morales,zâmbi ea,scuturând mâna care i se întinse.Şederea mea aici a fost destul de scurtă,în cele din urmă.
-N-am putut uita un păr atât de strălucitor,remarcă el şi culoarea nu este normală pentru Venezuela.Mai mult decât atât,în mod constant,mi se aminteşte de existența dumitale de către Manuel,care a fost întotdeauna plin de o excitație febrilă,atunci când te vizita în țara ta.
-Acum țara lui Merry este aceasta,anunță Manuel cu aceeaşi hotărâre specifică fratelui lui mai mare.Merry se căsătoreşte cu Ramón şi rămâne aici pentru totdeauna.Atunci când vor avea copii,eu voi fi unchiul lor,sau cam aşa ceva,mi-a spus Ramón.O să-mi placă asta,adăugă el cu un zâmbet,privind-o pe Meriel care încerca să-şi controleze roşeața ce-i invada obrajii.

-Ei,spuse Arturo Morales,privind-o lung şi intens pe Meriel şi apoi zâmbind cu zâmbetul lui încordat,dar adevărat.Cred că asta n-ar trebui să fie o surpriză pentru nimeni,nu? De copil,se părea că eşti în grija lui Ramón,e natural ca el să simtă suficient pentru tine,pentru a-şi dori să te facă soția lui.Mă bucur foarte mult pentru voi.Acum ne vom ocupa de studiile noastre,adăugă el,întorcându-se spre Manuel.Şi aşa,s-a pierdut destul timp.

După ce ei plecară,ea rămase acolo în picioare şi cuvintele lui i se învârteau în cap,gonindu-se unele pe altele.Exista ceva înrădăcinat atât de sigur în acest loc,ceva din trecut.Nu era ceva ieşit din comun să te gândeşti că aici ai un preparator.Existau şcoli bune în Venezuela,dar era ceva obişnuit locului ca Manuel să fie educat aici.N-a fost niciodată luată în seamă atunci când a cerut să meargă la şcoală,copil fiind,şi señor Morales era inteligent şi bine pregătit pentru treaba lui.Căsătoria ei se potrivea oare,şi ea,în această acceptare uşoară a trecutului? Faptul că Ramón o tratase ca fiind o sarcină a lui de prima dată de când sosise aici făcea ca noul eveniment prin care ea devenea soție a lui Ramón să pară natural?Ea-şi aminti cuvintele lui din acea dimineață când vorbise cu mătuşa lui: „Am aşteptat zece ani”.Zece ani.Câți ani avea atunci? Treisprezece? Paisprezece? El o privise şi îşi spusese în sinea lui că ea va fi foarte drăguță atunci când va creşte? Era ea în vreun fel o amenințare pentru moştenire? Nu.Nu se înrudeau în nici un fel,poate doar o cravată uşoară legată de gâtul mamei ei.Totul era atât de tulbure şi amintirea ochilor lui privind cu o considerație adâncă în timp ce ea-l aşteptase ceva mai devreme pentru a-i spune cuvintele care păreau că şovăiau pe limba lui îi reveni cu claritate.Ştia destul de puțin față de cât ar fi trebuit să ştie ca viitoare soție a lui.Era sigură doar de dragostea ei pentru el şi de dorința lui de netăgăduit pentru ea.Va trebui să aştepte şi să vadă ce-i aduce viitorul.Între timp,trebuia să vorbească cu tatăl ei.

Tăcerea lui atunci când i-a spus că urmează să se căsătorească cu Ramón i-a adus un fior de nefericire în inimă.El ştia că încă o dată ea îl va părăsi şi va rămâne în Venezuela şi din partea lui se ceru un efort considerabil pentru a-şi controla răceala din voce.

-Îl iubeşti pe fratele tău vitreg,Meriel,sau ai fost amenințată pentru a accepta căsătoria?

-Eşti foarte isteț,tăticule,spuse ea tremurător,dar aici nu există nimeni care să mă terorizeze şi,în orice caz,Ramón n-ar permite aşa ceva.Ne căsătorim pentru că ne iubim.O minciună inocentă,dar trebuia să creadă în ea,sau lumea ei se va prăbuşi.Oricum,el se simțea suficient de puternic pentru a dori să se căsătorească cu ea,şi ea va trebui să se mulțumească cu asta,va trebui să spere.

-Atunci sunt fericit,draga mea,spuse el liniştit.Nu am uitat cum Ramón ţi-a făcut viaţa de acolo suportabilă şi nu am uitat nici faptul că erai atrasă de el într-un mod limpede atunci când erai aici,la şcoală.Ar fi trebuit să mă aştept la asta,cred,dar ai fost departe de Ramón atât de mult timp,încât aproape uitasem ataşamentul pe care-l aveai faţă de el.
-Vei veni la nunta mea?
-Voi veni.Cele două cuvinte se părea că i-au deschis zăgazurile lacrimilor şi teama pe care o purtase în mintea ei zile întregi,toată emoţia înăbuşită în legătură cu sentimentele ei pentru Ramón,toate îndoielile ieşiră la suprafaţă şi se uşurară prin lacrimi pe care n-a putut să le ascundă de tatăl ei.
-Meriel!De ce plângi? Copilul meu drag,te aşteptai la răspunsul ăsta?
Credeai că am să spun nu?
-Credeam -credeam că nu vei veni pentru că -eu -vreau să spun...
-Din cauza lui Inez? vocea lui era blândă şi joasă.A fost atât de demult,Meriel,şi îmi pare rău că a murit.În cele din urmă,ea mi te-a dat,chiar dacă acum,din cauză că te-a dus cândva în Venezuela,se pare că te voi pierde.
-N-ai să mă pierzi niciodată,tăticule!Vocea lui Meriel era agitată şi clară,chiar printre lacrimi,şi ea-l putu auzi de la o atât de mare depărtare cum râde.
-Dragostea nu e egoistă, Meriel,o asigură el.În orice caz,eu câştig.Într-o zi voi avea nepoţi,nu-i aşa?Da.Ramón a spus că are nevoie de un moştenitor.Încă o dată legăturile cu trecutul îndepărtat îi reveneau cu claritate în minte.Totul părea să se calculeze cu sânge rece.În zilele acestea,oamenii se căsătoreau din dragoste,nu pentru a produce un moştenitor,dar aici,în această casă,se părea uneori că lucrurile avansaseră prea puţin faţă de vechile obiceiuri ale trecutului.
Următorul telefon a fost pentru Stewart şi încă o dată,el nu era acolo,nu putea fi găsit,ştiau foarte bine cine îl caută.Atunci era foarte clar că nimeni nu ştia unde se afla.Descoperind că ea nu se va mai întoarce,el pur şi simplu plecase şi nu mai făcuse nici o încercare pentru a lua legătura cu ea.Se simţea într-un fel părăsită,trădată.Timp de doi ani Stewart a rugat-o să se căsătorească cu el şi acum el pur şi simplu,a şters-o de pe listă.De atâtea ori în viaţa ei a fost alungată şi acum,aici,în casa aceasta,înconjurată de trecutul dureros,era uşor să se simtă cum se simţise ani de-a rândul,o străină,pierdută şi singură.Dintr-o dată,simţi că are nevoie de Ramón,un sentiment înrudit cu disperarea.El era ceva de care se putea agăţa,întotdeauna a fost stânca şi refugiul ei.Chiar dacă el nu era îndrăgostit de ea,aşa cum era ea de el,exista totuşi un fel de dragoste,era sigură,deşi aceasta era numai o afecţiune.Îndoielile ei apăsătoare în legătură cu

căsătoria dispăruseră şi ea ar fi putut să-i spună cu adevărat ce simte,dacă acum,în acest moment,ar fi fost acolo.
Meriel se amuză de schimbarea subtilă din atitudinea servitorilor în cursul următoarelor două zile.De la ciudățenie şi apoi un vizitator ocazional,acum ea devenise în ochii lor stăpâna casei.Numai Rosita rămăsese aceeaşi.Şi călăreții pe care i-a văzut din când în când,atunci când veneau la grajduri şi la locuințele lor care se întindeau după limitele grădinilor casei,o salutau cu o nouă politețe,o atitudine timidă şi supusă ce era clară în plecarea rapidă a ochilor lor îndrăzneți de câte ori o vedeau.Señor Ortiga îşi alesese mireasa şi,pentru viitor,poziția ei era una de onoare.
În cea de-a doua zi el a sunat,singura dată când a luat legătura cu ea,şi ea a fost atentă să nu arate nerăbdare atunci când i-a răspuns.
Inima ei bătea ca un ciocan,doar la sunetul vocii lui şi a fost nevoită să încerce de două ori să spună „Alo”.
-Eşti bine,Meriel? o întrebă el repede.Nu e nici o problemă?
-Nu,de ce ar fi? Totul este ca de obicei.Manuel e cu profesorul lui şi toată lumea se ocupă de treburile obişnuite.
-Şi tu? Ce faci? Era o blândețe profundă în vocea lui care aduse o roşeață subită pe fața ei şi era fericită că nu o vedea nimeni.
-Nimic important.L-am sunat pe tatăl meu.
-Şi? Mai repede a simțit decât a auzit încordarea subită din el.
-Va veni la nuntă.Voi face aranjamentele atunci când vom şti data.Ea-i auzi râsul încet,încordarea părăsindu-i vocea în timp ce-i spuse:
-Chiar şi la telefon,timiditatea ta este vizibilă.Cum poți să fii timidă cu mine? Ne cunoaştem unul pe altul de atât de mult timp,am fost prieteni cea mai mare parte din viața ta.
-Am fost prieteni,Ramón? întrebă ea,puțin visătoare.Nu-mi amintesc să fi simțit în legătură cu tine ceea ce cred că ar trebui să simtă cineva pentru un prieten.Ai fost întotdeauna atât -atât de rece.
-Rece? Da,poate,dar întotdeauna a existat ceva mai mult între noi,nu încerca să negi asta,Meriel.A fost un destin ciudat cel care te-a adus în viața mea şi o mare tregedie care te-a forțat să te întorci.
-Dacă n-ar fi fost accidentul,nu m-aş fi întors niciodată,îi aminti ea liniştită.
Bănuiesc că nu te-aş mai fi văzut niciodată.Viața mea urma un drum diferit.
-Înspre Mackensie? întrebă el cu asprime.A luat legătura cu tine?

-Nu,am sunat,dar nu ține legătura nici cel puțin cu biroul; nu ştiu unde e.În vocea lui existase un ton de mânie atunci când vorbise de Stewart şi-şi dorea să schimbe subiectul conversației.Mai bine aş scrie pentru a confirma demisia.
-Da.Mă voi întoarce ori pe seară târziu,ori dimineață.Mai întâi trebuie să-i sun şi să-i văd pe cei din familia Sandoval.
-Consuelo? în timp ce întreba,mâna ei strânse convulsiv receptorul şi-i era imposibil să-şi elimine din voce tonul ascuțit de supărare.
-Cred că va fi acolo,da.Oricum,pentru moment,mă interesează tatăl ei.Atunci când continuă,vocea lui era din nou plină de veselie: îmi pot permite să-i adresez câteva cuvinte dacă e acolo? Nu eşti prea geloasă,micuțo?
-Nu sunt geloasă deloc,de ce aş fi?Ne căsătorim pentru că-pentru că e convenabil şi practic.Nu suntem îndrăgostiți.Sub nici o formă nu mi-aş dori să-ți tai aripile,Ramón.
-Cât de generoasă şi modernă,murmură el,puțin ironic.
Ce parteneră comodă vei fi!El îi aşteptă replica,dar ea nu spuse nimic,nu putea.
N-a fost în stare niciodată să se descurce cu Ramón când se purta aşa cum o făcea acum şi,iubindu-l cu disperare,a devenit complet fără apărare.
-Familia Sandoval are o problemă,îl spuse el atunci când îi deveni clar că ea va rămâne acolo în tăcere până când el va vorbi din nou.Mă îndoiesc că pot să-l ajut,dar cel puțin pot încerca.Era un ton schimbat în vocea lui,o notă subită de mângâiere care o reținu ca vrăjită.N-ai nici un motiv pentru gelozie,te vreau pe tine.Mă gândesc că,probabil,sunt supărat că nu eşti geloasă,dar încă o dată,te cunosc prea bine pentru a-mi imagina că-mi vei permite foarte calm să mă duc s-o văd pe cealaltă.De vreme ce sunt nerăbdător să mă întorc la tine şi să mă asigur că nu vei pleca de la mine,poți fi sigură că vizita mea acasă la Sandoval va fi scurtă şi de afaceri.Tonul vocii lui o încălzi pentru tot restul zilei şi,chiar dacă el nu se întorsese în acea seară,Meriel se duse la culcare cu un fel de mulțumită fericire străbătându-i venele şi căzu într-un somn adânc.
Era trecut de douăsprezece atunci când se trezi cu o tresărire pentru a auzi sunetul reverberant al tunetului care străbătea aerul,ştiind că era un troznet puternic sunetul care o trezise şi,în mod instantaneu,era în gardă,cu picioarele jos din pat,ca şi cum s-ar pregăti să zboare,deşi nu avea unde să fugă şi ea ştia asta.Veni din nou un tunet puternic,care părea să scuture toată casa şi apoi să se rostogolească de-a lungul zidurilor,lumina umplându-i camera.
Căută întrerupătorul lămpii de lângă pat,icni de spaimă şi începu să tremure atunci când a descoperit că nu era curent.Ea ştia că nu e ceva neobişnuit şi,cu toate că generatorul de rezervă va prelua în curând sarcina,pentru moment era

singură,în întuneric,făcând fată furtunii aproape cu aceeaşi spaimă cu care-i făcuse fată jaguarului,în ciuda afirmației lăudăroase a lui Ramón,în interesul ei.
Alergă la fereastră pentru a apropia mai tare perdelele şi acesta a fost momentul în care cel mai mare tunet se făcu simțit.Părea că intră prin fereastră,părea că e în cameră lângă ea şi alergă spre uşă,hohotind de spaimă,drept în brațele care o apucară şi o strânseră aproape.
Un țipăt îi ieşi din gât,dar nu s-a auzit,pentru că o mână sigură şi tandră i se aşeză pe gură,adăugându-se spaimei ei,făcând-o să tremure sălbatic,cuprinsă de o panică ce nu mai ținea seama de nimic.
-E în regulă,Meriel..Nu ai de ce să te îngrijorezi,nu ai de ce să te temi.Vocea lui Ramón,adâncă şi liniştitoare,o susținu şi-şi îngropă fața în căldura umărului lui,ascunzându-se de lumina strălucitoare ce părea să se împrăştie prin cameră.
-Ştiu,ştiu,dar asta nu mă ajută.Atunci când e furtună,logica mă părăseşte.
-Ştiu asta,o alină el încetişor.Şi mai ştiu şi că să îți spun să te duci în pat şi să dormi e o pierdere de timp.Ea încuviință tăcută din cap,ascunzându-se în brațele lui,cu ochii strâns închişi.
-Manuel? întrebă ea dintr-o dată,privind în sus şi dându-şi seama că e prea întuneric pentru a-i vedea fața.
-Doarme.Tocmai am fost să verific generatorul de urgență,atunci când a venit tunetul cel mare.Deja descoperisem,spre surpriza mea,că încă nu dormeai.
Totuşi,nu mă aşteptam să dormi pe timpul acesta.Manuel nu-ți seamănă deloc,el iubeşte violența furtunii.
-Mi-aş dori să fie lumină,şopti ea sigură că trebuie să fie tăcută,în cazul în care sunetul vocii ei ar atrage ferocitatea furtunii asupra ei.
-Mă voi uita la generator,îi şopti el,cu râsul în voce.Vei fi în siguranță pentru câteva minute.Aşează-te pe pat.El va trebui să meargă până la capătul îndepărtat al casei,ea ştia asta,cea mai îndepărtată parte de camera ei şi,pentru un moment, rămase în picioare exact cum lăsase el,dar fereastra o atrăgea ca un magnet.
Câteva clipe se auzi numai sunetul ploii şi se relaxa puțin.Deseori,furtunile treceau tot atât de repede precum veneau şi probabil acum se îndepărta, rostogolindu-se înapoi,spre munți.Ea trase cu ochiul printre perdele şi văzu că noaptea nu mai era complet neagră.Cerul era luminat ca şi cum luna venise pentru a împrăştia norii de furtună şi aduse liniştirea.Totuşi,nu încă.Cea mai mare izbucnire de lumină pe care o văzuse vreodată coborî spre pământ, zgomotul tunetului venind în acelaşi timp.Părea să fie aproape în grădină şi de data aceasta ea țipă,începând să hohotească de spaimă,şi continuând chiar şi atunci când brațele lui Ramón au găsit-o din nou şi au ținut-o strâns.

-Dintr-o anumită cauză,generatorul nu funcționează,zise el ca o constatare,cu o voce aparte,rezervată acestor ocazii.Manuel încă doarme şi totul e în regulă.
Furtuna trece.Priveşte afară pe fereastră,Meriel.
-Nu!Ea se agăță de el cât de tare putu,dar el insistă,aplecându-se pentru a trage perdelele şi întorcându-se spre priveliştea cerului din noapte.
-Uite!Norii se îndepărtează şi a ieşit luna.S-a terminat.Furtuna a trecut.
-Ştii că uneori se întoarce,spuse ea,apropiindu-se din nou de el,încă tremurând.
Deseori se întâmplă asta.Se rostogoleşte în jurul munților şi apoi se năpusteşte din nou.
-Ce importanță are? o întrebă el blând.Sunt aici şi n-am să te părăsesc.
-N-am ştiut că te-ai întors,şopti ea.Ea putu să vadă luna cum îşi croia drum pe cerul nopții,norii dându-se la o parte pentru a-i permite să iasă şi lumina începând să-i străbată în cameră,înconjurând totul în jurul ferestrei cu o lumină blândă.
-M-am decis să zbor mai târziu,spuse el,cu mâinile lui calde pe umerii ei înghețați.Tocmai m-am luptat cu furtuna.Mâine avionul trebuie mutat deoarece pista de aterizare prea joasă nu ne va mai fi de nici un folos.De asemenea,e timpul ca vitele să fie duse mai sus.Voi fi ocupat.Mâinile lui începură să-i frământe umerii,cu mintea aproape absentă,ca şi cum nu ar fi avut nici o idee de faptul că o mângâia,în timp ce amândoi priveau afară peste grădina luminată de lună şi era ceva natural s-o tragă mai aproape de el,pentru a-i simți căldura.
-Ți-e frig? Vocea lui Ramón era aproape în urechea ei atunci când îşi înclină capul pentru a-i vorbi.Respirația lui era caldă de-o parte a feței ei şi o furnică pielea atunci când căldura respirației lui îi trecu peste obraz.Încă tremuri.Buzele lui se mişcau pe părul ei şi-şi frecă obrazul de strălucirea mătăsoasă,într-un gest tandru,făcând-o să-şi țină respirația,într-un sunet ca o şoaptă.
-Eu -eu ştiu...Totuşi,nu mi-e frig,cel puțin,nu simt asta.Poate sunt încă înfricoşată.
-Furtuna a trecut.Ce te înfricoşează acum?Ea scutură din cap,incapabilă să răspundă,plină de o stare de beție după ce i-a trecut spaima şi cu sentimentul mâinilor lui ce alunecau în sus,pe brațele ei,pentru a-i găsi umerii din nou,silind-o să simtă o atingere mai profundă.Un sentiment de excitație sălbatică o umplu în clipa în care-l descoperi în întuneric,tandru şi protector,o linişte adâncă din partea lui care o înspăimântă şi o înfiora în acelaşi timp.O căldură ce creştea încet,se împrăştia prin fiecare celulă a corpului ei şi era atât de obişnuită cu el,încât aproape îi auzea cele mai intime gânduri,putea simți aşteptarea din el,ştiind că era un tremur înăuntrul lui care se potrivea cu al ei.

Ea se lăsă purtată de toate instinctele ei de femeie,simțindu-se atât de liberă,cum nu se mai simțise niciodată înainte în viața ei,lipindu-se de el complet relaxată,cu capul odihnindu-se pe umărul lui.
-Meriell El îi rosti numele aproape de pielea ei,buzele trecându-i peste obrazul ei,în timp ce mâinile i se mişcau pe şoldurile ei,ținând-o strâns,mişcând-o înspre el cu o mişcare aproape sălbatică şi primitivă,cu respirația ca un suspin tremurător pe.curba netedă a gâtului ei.Eşti periculoasă în lumina lunii,micuță vrăjitoare,mormăi el.Simt la fel cum am simțit în acea noapte din lumina lunii,cu mult timp în urmă,gata să te devorez,şi tu erai atât de înspăimântată.
-Da.Şoapta îi tremură pe buze,înmuindu-se la asprimea lui.
-Ştii ce-mi faci,o acuză el cu vocea îngroşată,mâinile lui mişcându-se într-o mângâiere înceată peste plinătatea sânilor ei care se întăreau la căldura palmelor lui.Am avut grijă de tine,te-am protejat cât timp ai trăit în casa asta.
Era o implorare pentru ea,pentru a se îndepărta,ca şi cum el ar fi incapabil să rupă contactul şi o năvală de sentimente trecu prin ea gândindu-se la puterea pe care o avea asupra acestui bărbat întunecat şi puternic,ale cărui mâini tremurau de dorință.
-Nu mă poți apăra de mine însămi,şopti ea,buzele ei întorcându-se înspre coloana încordată a gâtului lui,iar gura deschizându-i-se atunci când îi descoperi căldura pielii.
-Şi dacă nu pot rezista tentației? Şi dacă nu vreau să rezist corpului zvelt şi cald din brațele mele,ce va fi atunci,frumoasa mea Meriel? Mâine vei fi a mea,fără nici un pic de îndoială,iar în seara asta n-am să te părăsesc decât dacă îmi spui tu să plec.Nu pot să rămân aici şi să te ating.Vreau mult mai mult şi şansa ta de a mă îndepărta,lăsându-mă să tânjesc şi cu sufletul gol,devine tot mai mică.
Mâinile îi alunecară de pe sânii ei în jos,peste formele netede ale corpului ei,înspre curba coapselor ei cu o atingere puternică şi posesivă,apoi înapoi,pe mijlocul ei şi de-a lungul curbei calde de dedesubt,apăsând-o mai aproape de el.Te doresc,spuse el respirând aspru.Trimite-mă de aici.
Ea se întoarse în brațele lui,căutându-i buzele,înconjurând cu brațele ei subțiri gâtul lui,trecându-şi degetele în părul lui negru şi aspru,mângâind tăria umerilor lui încordați pe sub cămaşa albă de mătase,şi controlul lui plesni ca o sârmă ce a fost întinsă dincolo de limită,în timp ce-i cerea gura,acoperind buzele ei cu sărutări scurte,flămânde,cu respirația devenită un sunet aspru în gâtul lui.
Timpul şi-a pierdut sensul de când stăteau în picioare,îmbrățişați,mişcându-se ca umbrele într-un dans erotic,luminat de lună,fiecare dornic să-l atingă pe celălalt,nici unul dintre ei nedorindu-şi să se îndepărteze câtuşi de puțin,o nevoie

copleşitoare de a se contopi în aceeaşi fiinţă de care fiecare era conştient în tăcere,nevoie ce-i reținea în ritmul continuu,legănător al pasiunii.
Meriel se cutremură atunci când cămaşa ei de noapte alunecă pe covor şi brațele lui se strânseră puternic din nou în jurul ei,ridicând-o,lipind-o de el,în timp ce o purta în camera luminată de lună.
-Lasă-mă să te încălzesc,dulcea mea,minunată Meriel,murmură el lipit de buzele ei.Lasă-mă să te iubesc până când vom simți că luăm foc amândoi.
Ea se agăță de el atunci când o aşează pe pat,refuzând să se despartă,mâinile ei ajutându-l cu disperare în timp ce se dezbrăca,un oftat uşor de plăcere părăsindu-i buzele atunci când în cele din urmă simți corpul gol şi puternic lipit de al ei,brațele lui strângând-o tare lângă el.
-Oh,am tânjit după tine,şopti el cu voce îngroşată.Te-am visat în felul acesta,în brațele mele,de mut timp,un timp ce a trecut atât de greu.Te-am dorit şi ți-am rezistat de când mă ştiu,de când erai o adolescentă timidă şi nesigură.Te-am privit crescând şi mi-am simțit mândria şi înțelepciunea slăbind încetul cu încetul la vederea ta,temându-mă că ceva se va întâmpla pentru a te îndepărta de mine,ruşinat de foamea ce o simțeam pentru tine.
Buzele lui lăsau foc pe pielea ei în timp ce zăcea fără nici un pic de rezistență şi plină de căldură în brațele lui,propriile ei mâini descoperind locuri care aduceau fiori de plăcere în corpul lui.
-Vrăjitoareo,murmură el.Îmi zâmbeşti ca o sirenă în lumina lunii,chemându-mă cu ochii şi cu buzele,cu brațele tale moi şi dornice.Poți binecuvânta faptul că ai fost timidă şi înfricoşată atât de mult timp,altfel ai fi fost a mea cu ani în urmă.
-Doream să fiu a ta,şopti ea lipită de umărul lui,dinții ei muşcând muşchii puternici cu muşcături uşoare şi dese.
-Ți-era frică,murmură el,şi eram prea obişnuit să te protejez pentru a face ceva în dezavantajul tău.Nu te va apăra nimic în seara aceasta,frumoasa mea nimfă.
Cu o mişcare flămândă,el găsi vârfurile întărite ale sânilor ei,întunecate în lumina lunii,ridicând-o spre buzele lui arzătoare şi revendicându-le într-un mod senzual,până când ea începu să țipe de durere şi plăcere,corpul ei arcuindu-se înspre al lui,pentru a fi prinsă şi ținută în sclavie,în timp ce el o răvăşea cu sărutări,mâinile lui puternice găsind toate locurile secrete,dătătoare de plăcere, excitând-o şi calmând-o până când ea începu să suspine de frustrare,lipită de buzele lui acaparatoare.
-Am aşteptat asta,am visat asta,mormăi el,cu buzele lipite de pielea ei.Ai vrea ca totul să se termine repede? Ai vrea să zburăm până în ceruri şi apoi să ne întoarcem,pe pământ?Ea-şi încleşta degetele pe ceafa lui,încordându-se pentru

a-i găsi gura,cu corpul arcuit şi implorator,cu ţipete uşoare,ciudate şi disperate pe buzele ei ce păreau să vină din ea fără nici un gând,doar o nevoie ce jignea şi durea,un foc ce se cerea stins acum.
-Străluceşti de frumusețe,vie de dorință,şopti el,cu vocea aspră şi nesigură,în timp ce o privea cu ochi arzători.Ochii ei se închiseră la căldura din ochii lui şi ea îi şopti numele într-o implorare plină de suspine.
-Ramón!Ramón!Trupul ei se răsucea nebuneşte şi el se mişcă,greutatea lui strivind-o de moliciunea patului,mâinile lui ridicând-o în cele din urmă spre el.
-Acum,draga mea dulce,murmură el cu vocea aspră,plină de tandrețe,acum vei deveni întreagă şi vie.Acum eşti a mea.Ea ţipă atunci când a fost posedată cu o forță puternică,tremurând în extaz,imediat ce durerea scurtă trecu şi căldura o invada,în timp ce el se mişca în ea,buzele lui rostindu-i numele atunci când se uniră cu ale ei,corpul lui mişcându-se într-un nou ritm atunci când amândoi au început să urce spre cerurile pe care ei le promisese,până când ea îşi smulse buzele pentru a-i striga numele,plină de fericire.Atunci când se termină,au zăcut îmbrățişați,cu picioarele împletite,cu brațele lor strânse puternic până când bătăile inimilor lor s-au liniştit şi el se îndepărtă uşor.
-Ramón!Ţipătul ei ascuțit de teamă l-a făcut să râdă încet şi o trase în brațele lui,cuibărind-o la pieptul său,cu capul pe umărul lui.
-Nu am de gând să sar în sus şi să te părăsesc,murmură el,buzele lui mişcându-se cu blândețe pe fața ei înfierbântată.El îi ridică bărbia,forțând-o să se uite la el,ea dorindu-şi să rămână ascunsă.Regrete? întrebă el încetişor,ochii lui negri cercetându-i fața,aşa cum o făcuseră de atâtea ori,pentru a-i citi starea de spirit.
-Nu.Meriel scutură din cap,îşi îndepărtă privirea şi apoi repede şi-o întoarse înspre el.Tu ai regrete,Ramón ? întrebă ea,cu ochii nerăbdători pe fața lui.
-Vrei să spui dacă mă simt îngrijorat că o dată în viață mi-am permis să-mi urmez dorințele şi să iau ce am dorit?El îi cuprinse fața cu o mână caldă şi bronzată.Puteai să-mi spui să plec,dar n-ai făcut-o.Aş fi putut să te aştept,dar sunt fericit că n-a trebuit s-o fac,pentru că te cunosc prea bine.Acum,că eşti cu adevărat a mea,nu vei mai pleca niciodată de lângă mine.
El o trase înapoi spre el,punându-i capul pe umărul lui,înconjurând-o cu căldură, oboseala cerându-şi drepturile în timp ce zăceau liniştiți,purtându-i dintr-un vis în altul şi,în cele din urmă,adormindu-i.Era târziu în noapte atunci când generatorul,în cele din urmă,s-a hotărât să revină la viață,şi Meriel se agită când lampa pe care încercase în zadar s-o aprindă în timpul furtunii se aprinse în cele din urmă şi-i lumină fața.Îi era frig,întrebându-se,obosită,deschizându-şi puțin ochii,de ce dormea peste aşternuturi.

Ea-şi întoarse capul pe pernă pentru a-l vedea pe Ramón care o privea cu ochii negri,arzători,expresia lui devenind amuzată în timp ce culoarea îi invada ei fața.
-Ți-e frig? întrebă el cu blândețe,mişcând aşternuturile pentru a se acoperi amândoi,atunci când ea încuviință.Te-aş fi acoperit mai repede,spuse el,dar voiam să te privesc.Aseară a fost doar luna,dar acum am descoperit că eşti la fel de frumoasă în lumina lămpii ca şi în lumina lunii.Vino aici,adăugă el răguşit.
Lasă-mă să te încălzesc,pielea ta e mai înghețată decât a mea,dar amândoi ne vom încălzi.
-Trebuie -trebuie să te întorci în camera ta? întrebă ea,ascunzându-şi ochii,sub desimea genelor.
-Trebuie? repetă el,mâna lui coborând în timp ce-i mângâia corpul,arătându-şi nevoia crescândă pentru ea,în timp ce o lipi de el.
-Nu,gemu ea în timp ce el îi muşcă uşor pielea,picioarele lui încurcându-se cu ale ei,buzele lui căutându-i repede gura.Să presupunem că Manolito vine aici dimineața,şopti ea tremurător,în timp ce el o întoarse până când ea privi în sus în strălucirea ochilor lui care se agitau privind-o.
-Nu va veni.Vocea lui Ramón era aproape visătoare,negândindu-se la nimic decât la dorința lui de a o avea din nou.Iar dacă va face asta,atunci îi voi explica despre păsări şi despre albine şi...vocea lui se îndepărtă atunci când o privi şi respirația ei se opri în gât la dorința pură pe care o citea pe fața lui.Cred că de câte ori mă voi uita la tine,te voi dori,spuse el cu vocea răguşită şi emoționată.E o foame pe care nu mi-o vor alina nici o sută de ani.
Ea se mişcă,lăsându-se condusă de el,dându-şi capul pe spate pentru a-i lăsa gura să-i mângâie arcul zvelt al gâtului ei,corpul ei dornic şi nerăbdător să-i aparțină din nou,mintea ei fiind prea plină de minunea acelor sentimente,pentru a se întreba de ce în cuvintele lui era pasiune şi nu dragoste.Ea va trebui să trăiască fără dragoste,dar el era frumos pentru ea,perfect din toate punctele de vedere şi dragostea ei era suficient de puternică pentru amândoi.

CAPITOLUL 8

Manuel nu a venit în camera ei în dimineața următoare,dar,în orice caz,n-ar fi avut importanță,Ramón era plecat.Meriel rămase în pat mult timp după ce se trezise,mintea ei obişnuindu-se treptat cu realitatea,cu ceea ce se întâmplase.
Ramón n-a folosit nimic pentru a o convinge; din contră,în lumina puternică a zilei,în mintea agitată a lui Meriel,se părea că totul fusese inițiat de ea,trecând de la teroarea datorată furtunii la un soi diferit de furtună care a crescut în mintea şi

inima ei atunci când Ramón a luat-o în braţe şi a liniştit-o.Nici un bărbat,bănuia ea,n-ar fi fost în stare să reziste unei asemenea tentaţii.
Sentimentele de vinovăţie şi jenă începeau s-o cuprindă,până când se forţă să coboare din pat,pentru a se îndepărta de urma trădătoare a capului lui Ramón de pe perna ei,şi trecu în baie,pentru a face duş.l-ar fi fost mai uşor să-l vadă aici,în camera aceasta decât să umble prin casă şi să-i întâlnească ochii negri.Încă nu putea să scape de sentimentul pe care îl avusese toată viaţa că Ramón era apărătorul şi superiorul ei,fratele ei vitreg,cel care o verifică zi de zi.Anii pe care-i petrecuse în Anglia nu au scăpat-o de respectul pe care îl simţea faţă de el,sentimentul că el era un Dumnezeu de neatins.Acum,erau iubiţi.Faţa ei se înroşi la acest gând şi,cu toate că în acelaşi timp îi aduse o căldură moleşitoare în membre,aceasta n-a făcut nimic pentru a uşura enormitatea acestui fapt.El nu era acolo.Uşurarea ei să găsească sufrageria goală şi să ştie că urma să fie servită singură,a fost atât de mare,încât picioarele îi tremurară şi se aşeză în scaunul ei cu un oftat de mulţumire.
-Señor Ortiga a ordonat să fiţi lăsată să dormiţi,anunţă Rosita cu un aer şmecher, ce făcu să i se aprindă obrajii de culoare.A spus că furtuna v-a înspăimântat rău şi că aţi fost trează cea mai mare parte a nopţii.
-Da,încă mi-e frică de furtună,reuşi Meriel să spună.Señor Ortiga s-a întors aseară.Mi-a spus că astăzi vor trebui mutate vitele.
-Da,bărbaţii sunt afară acum şi señor Ortiga e cu ei,dar cred că se va întoarce repede.Pleacă la Caracas.
-Da.Meriel îşi întoarse privirea şi începu să mănânce.Confidenţele au mers destul de departe în ceea ce o privea şi ochii Rositei străluceau de curiozitate.
Drumul la Caracas era pentru rochia ei,toaleta ei de nuntă.Nu voia să vorbească deloc despre asta.Poate că acum Ramón nu mai era atât de dornic să meargă, poate că acum o disprețuia pentru dorința ei de a îi aparține.Era atât de imposibil să crezi,cu soarele strălucind prin ferestrele deschise şi cu camera goală, exceptând persoana ei.Auzi tocurile Rositei bocănind pe dalele coridorului din nou şi ea se întări pentru a se putea împotrivi interogatoriului ochilor strălucitori, dar nu era cazul.
-E un vizitator pentru dumneavoastră,señorita Meriel!Era clar că acest ultim incident a marcat ziua Rositei.Este señor Mackensie,chiar acela cu care am vorbit eu la telefon.A venit din Anglia pentru a vă vedea!
-Stewart?Meriel sări în sus,plină de uimire,reacţia ei mulţumind-o pe Rosita,care în mod clar,gândea că acest vizitator neaşteptat merita o asemenea agitaţie a activităţii.Ea rămase în picioare plină de speranţă,dar Meriel ieşi în grabă în hol

şi se opri într-un amestec tulburător de bucurie,îngrijorare şi surpriză,pentru a-l vedea pe Stewart Mackensie,mare şi amenințător,în pragul uşii deschise.
-Meriel!El păşi înainte,dar ea putu să vadă dintr-o privire că de abia îşi controla firea lui explozivă şi îi făcu un semn scurt înspre salon cu o privire avertizatoare, care o indica pe Rosita ce stătea în picioare cu ochii negri,larg deschişi,privind foarte dornică să fie lămurită.
-Ce naiba se întâmplă aici? Stewart o apucă de braţe imediat ce uşa se închise şi o privi plin de suspiciune.Eşti prizonieră aici,Meriel? Ce e toată mizeria asta cu demisia?
-Am încercat să iau legătura cu tine,Stewart,dar se părea că nimeni nu ştie unde eşti...
-Am plecat imediat ce m-a sunat Ortiga,îi spuse el.Am sunat imediat înapoi şi am vorbit din nou cu el.Mi-a spus că eşti bolnavă,în pat!Dumnezeul meu!Am crezut că te-a omorât şi că ți-a ascuns cadavrul!M-am dus cu maşina imediat la aeroport şi,mai mult sau mai puțin,aproape am dormit într-un cort,până am avut un avion încoace.Restul timpului,am încercat să găsesc locul ăsta afurisiți
-Stewart...
-Ce naiba mai faci încă aici,în fundul pământului,Meriel,şi ce e tot non-sensul ăsta cu demisia?Părea la fel de uşor de mânuit ca un taur înnebunit şi se trezi dintr-o dată privindu-l cu îngrijorare.Ea l-a mai văzut scos din sărite înainte,dar niciodată atât de aproape de ea,şi niciodată atât de tare cum era acum,jumătate din nervii lui îndreptați spre ea.
-Am demisionat,Stewart,începu ea cât de ferm posibil.Ți-am scris pentru a confirma şi ți-am scris o scrisoare ție,personal.Dar poşta aici...
-Despre ce naiba vorbeşti,Meriel? Să demisionezil Eşti la apogeul carierei talei Contractul cu Parisul este cel mai mare lucru pe care l-am obținut până acum! Vei ajunge director la Mackensie Press,nu peste mult timp îți dai seama de succesul tău? La vârsta ta,e aproape un miracol.Toate lucrurile se destramă.
N-am să-ți accept demisia!
-Nu prea ai de ales,señor Mackensie! Vocea rece din pragul uşii făcu să o treacă fiori pe Meriel prin şira spinării.Ea era cu spatele spre uşă şi Stewart era prea înfuriat pentru a observa chiar dacă un elefant se plimba prin cameră.E acasă şi va rămâne aici! Mackensie Press trebuie să se descurce şi fără muncitorul lor miraculos,ea poate fi director la Ortiga Estates dacă-şi doreşte acest fel de satisfacție.El îşi reținea vocea aproape de normal,dar Meriel putea auzi mânia mocnind şi un fior îi străbătu şira spinării atunci când el se apropie.Ea nu-şi întoarse capul,dar ştiu exact când el a ajuns lângă ea,deja anticipase brațele care

o înconjurau din spate,pentru a o trage mai aproape de corpul lui dur ce fierbea de mânie.Ea aruncă o privire plină de teamă înspre brațele bronzate care-i înconjurau mijlocul,înspre mâinile care le apucaseră pe ale ei,ochii ei ridicându-se apoi spre fața blocată de mânie a lui Stewart.
-Spune-i,draga mea,îi sugeră Ramón moale.Dacă acum poți să vorbeşti,spune-i de ce nu te întorci în Anglia şi la Mackensie Press.
-Mă-mă căsătoresc,spuse Meriel dintr-o suflare.Dunezeule,chiar şi cu Stewart aici,privindu-i ca un pirat viking,picioarele ei se muiaseră pentru că Ramón o ținea lipită de el.Ramón şi cu mine -noi -noi ne căsătorim săptămâna viitoare.
Gura lui Stewart Mackensie se deschise pentru a vorbi,dar pentru o secundă a rămas fără cuvinte.Cu toate acestea,nu pentru mult timp,fruntea lui se întunecă şi ochii lui albaştri,strălucind de furie şi suspiciune,îl priviră pe Ramón.
-Ce i-ai făcut?Cu ce ai terorizat-o?Nu te aştepta să cred acest aranjament monstruos.Te urăşte!
-Da,micuțo? Ramón îşi ridică mâna pentru a-i înălța fața spre a lui.Mă urăşti? Ochii lui erau batjocoritori şi pătrunzători şi,spre marea ei ruşine,el începu să-i cerceteze fața cu priviri care o mângâiau peste tot unde se opreau,zăboveau pe gura ei tremurătoare,ca un sărut de iubit.
-Ea e sora ta vitregă!izbucni Stewart,şocat şi înfuriat de acest fel subtil dar clar de a face dragoste.
-O parte din trecutul meu şi tot viitorul meu!Ochii lui Ramón nu mai erau glumeți şi amuzați,întorcându-se spre bărbatul care urla în fața lor.Ai demisia, señor Mackensie!Atunci când te vei întoarce în Anglia,fără nici o îndoială,te va aştepta o scrisoare pentru a o confirma.Dacă demisia neaşteptată a lui Meriel ți-a stricat contractul,atunci te voi recompensa în orice fel,dar te rog să nu te îndoieşti de faptul că va fi soția mea într-un timp foarte scurt şi că nu se va mai întoarce în Anglia!
-Nu ştiu ce ți-a spus pentru a te convinge,Meriel,exclamă Stewart,cu vocea calmă acum,mânia părăsindu-l într-o secundă,dar ştii ce simt.Nu trebuie să te temi de nimic.Daca doreşti,poți să ieşi şi să pleci acum,cu mine.
-Ai întârziat cu o zi,señor Mackensie,îl asigură Ramón,cu o amenințare voalată. Deja e a mea,poate chiar acum purtând moştenitorul lui Ortiga Estates.
-Ticălosule!Mânia lui Stewart izbucni din nou,în timp ce privea cu pumnii strânşi fața furioasă şi întunecată a lui Ramón.Pentru propria ta informație,nu-mi pasă.Nu dau doi bani pe ceea ce s-a întâmplat ieri.Dacă Meriel vrea să vină cu mine,atunci aceasta va fi o parte din viața ei ce se poate elimina pentru totdeauna!

-Nu pleacă cu tine şi nici cu nimeni altcineva!se răsti Ramón,cu ochii negri arzând de mânie,braţele lui strângându-se pe Meriel până aproape de durere.
-Aş vrea să ştiu cum îţi propui s-o opreşti,dacă vrea să plece.Ce vei face? O vei ucide?Vocea disprețuitoare a lui Stewart părea doar să calmeze mânia lui Ramón şi vocea lui era doar o constatare atunci când îi răspunse.
-Nu.Te voi omorî pe tine.Nu vei părăsi niciodată câmpia şi nu te îndoi de asta nici o clipă.Am aşteptat pentru ea şi în sfârşit e a mea.Tu cred că ai fost un prieten bun pentru ea,fii mulțumit cu asta,este tot ce poți să fii vreodată pentru ea şi eu nu voi încerca să stric această prietenie,dar Meriel este a mea.
-Meriel? Stewart o privi serios,cu o nouă expresie pe fața lui,pe care ea nu putea s-o înțeleagă cu adevărat,dar îşi forță ochii pentru a-i întâlni pe ai lui.
-Vreau să mă căsătoresc cu Ramón,din propria mea voință.Îmi pare rău,
Stewart,nu am vrut niciodată să te rănesc,nu m-am aşteptat ca tu să vii aici şi eu niciodată...
-Ştiu.El suspina dintr-o dată şi umerii lui frumoşi se relaxară.Întotdeauna am fost un taur gata să mă reped.Voi pleca.
-Eşti binevenit să rămâi,îl întrerupse Ramón,eliberând-o pe Meriel şi lăsând-o să stea cum poate,pe picioarele tremurătoare.Prima dată urlu la oameni şi mai târziu îi găsesc destul de civilizați.
-Şi eu la fel,râse Stewart,plin de tristețe.Poate că,de fapt,avem,totuşi,ceva în comun,dar într-adevăr trebuie să plec.Biroul va deveni o învălmăşeală dacă nu ajung înapoi cât de repede.El întinse mâna şi Ramón o strânse cu un zâmbet.
-Pot spune că cel mai bun a învins,declară Stewart trist.Am vrut să învinq eu şi am o părere al naibii de bună despre importanța mea.Să fii bun cu ea.El o îmbrățişă pe Meriel şi se întoarse spre uşă.Şi ea încercă să-l urmeze,Ramón nefăcând nimic s-o oprească.Stewart a făcut-o,luând-o ferm de umeri şi ducând-o înapoi unde fusese.
-Rămâi aici,draga mea,o imploră el încet.Nu sunt torturat.Dacă vreodată ai nevoie de ceva,eu sunt omul la care poți apela.El ieşi cu paşi mari şi ea simți dintr-o dată cum lacrimile îi inundă ochii şi întorcându-se,fugi din încăpere în dormitorul ei,unde se aşează pe marginea patului şi plânse tăcută.
Ea-l auzi pe Ramón când intră,dar el nu spuse nimic şi,după doar câteva secunde,ea simți căldura liniştitoare a brațelor lui.Îl împinse,dintr-o dată furioasă pe el pentru scena pe care a fost nevoită s-o suporte,ştiind că el a cauzat-o,dar cu toate acestea,condamnându-l.
-De ce i-ai spus lui Stewart? întrebă ea cu sălbăticie,cu ochii argintii şi acuzatori pe fața ei palidă.De ce i-ai spus despre,despre...

-Despre faptul că am făcut dragoste? întrebă el calm.Atunci când lupt,lupt cu orice armă pe care o am la dispoziție.Bănuiesc că în mintea ta de englezoaică sunt un -care e cuvântul?Un mitocan.Oricum,el a luat toată problema într-un mod care m-a surprins,într-adevăr,merită să-l ai ca prieten.
-E bun şi generos,chiar dacă uneori țipă,pufni ea,ştergându-şi ochii şi apoi privindu-l mânioasă.Ce ai fi făcut dacă situația ar fi fost inversată? Ce ai fi făcut dacă ți-ar fi spus el aşa ceva?
-Ah!Vrei să ştii dacă sunt bun şi generos?El îi apucă bărbia cu degete puternice, ochii lui aprinzându-se de mânie numai la acel gând.L-aş fi omorât şi te-aş fi adus acasă!Pentru o secundă,o privi intens în față,apoi se ridică dintr-o dată în picioare.Pregăteşte-te.Ne ducem cu avionul la Caracas pentru a cumpăra rochia ta de nuntă.Cu cât mai repede am să te văd în ea şi ai să fii soția mea,cu atât mai repede mă voi putea ocupa de afacerile mele.Aş vrea să ai inelul pe degetul tău înainte ca un alt pețitor să-şi facă o apariție neaşteptată.Manuel a plecat într-o excursie cu profesorul lui,după cum ştii,aşa încât nu trebuie să ne facem griji pentru el.
-S-ar putea să am nevoie de mult timp ca să găsesc rochia,murmură ea,fără a se ridica în picioare,simțind că încăpățânarea ei nu-l amuză.
-Vei avea la dispoziția ta cele mai scumpe magazine!se răsti el.Nu va fi nevoie să te plimbi prea mult pentru cumpărături.Poți să-ți faci cumpărăturile într-o zi.Eu am deja inelul.
-În Anglia,începu ea aprinsă,se obişnuieşte ca mireasa să ajute la alegerea inelului şi...Ei i se păruse puțin cam necioplit felul în care el rezolvase problema inelului şi,în timp ce se întorcea spre uşă,roşeața îi invada obrajii.
-Ce se va întâmpla cu vitele,cu mutarea lor? se bâlbâi ea mirată că el lasă totul pentru a o duce la Caracas.În mod aparent,avea şi el aceeaşi părere,deoarece ieşi din cameră,trântind uşa.Ea rămase nemişcată,mânioasă şi confuză,tresărind vinovată atunci când,o secundă mai târziu,el se întoarse,ridicând-o în picioare şi privind-o într-un fel ciudat.
-Pregăteşte-te,şopti el,ochii lui privind-o într-un mod posesiv,şi atunci când ea îşi ridică privirea spre el,o trase dintr-o dată în brațele lui,mângâind-o şi sărutând-o cu un fel de plăcere sălbatică,ce o făcu să suspine.
-Mi-am adus aminte că,în învălmăşeala provocată de sosirea lui señor Mackensie,nu te-am sărutat de bună dimineața,şopti el aproape de buzele ei.Ai douăzeci de minute la dispoziție,dacă nu,după aceea te pregătesc eu.

Îşi găsi toaleta pe care o dorea,aproape imediat,o creație minunată de satin crem şi dantelă,cu fusta legată şi înzorzonată ca o toaletă de bal din trecut,şi pentru câteva minute,în timp ce o proba,toate necazurile îi ieşiră din minte.În curând,va sta lângă Ramón în casa împodobită cu flori,cu tatăl ei de față,atunci când ea avea să-şi promită restul vieții pentru el.Cu toate acestea,fericirea ei se diminua imediat ce se schimbă din nou.În timpul zborului,Ramón a fost tăcut,de fapt n-a scos nici o vorbă,exceptând momentul când i-a umplut geanta cu bani, spunându-i să-i cheltuiască pe toți.Şi ea o făcuse,cumpărând rochii ce păreau potrivite pentru o lună de miere,deşi îşi imagină că nu va fi vorba de aşa ceva.Ramón nu menționase nimic în legătură cu asta.El a vorbit cu greutate chiar şi pe drumul de întoarcere şi era întuneric deja atunci când au ajuns la fermă,la fel de întuneric precum ochii ce o priveau atunci când spusese noapte bună,cu voce joasă şi neregulată şi alergă în camera ei pentru a se răsuci în pat o noapte întreagă de insomnie,aducându-şi aminte de noaptea de dinainte,retrăind fiorul provocat de brațele lui şi îngrijorată de tăcerea şi încruntarea lui,de privirile ciudate.A doua zi dimineață,atunci când coborî pentru micul dejun,mult mai devreme decât obişnuia,nemaiputând să zăbovească în pat,el era acolo şi ochii lui erau la fel de obosiți ca şi ai ei.

-Nu prea ai dormit.El făcu această constatare cu siguranță,atunci când ea intră în încăpere şi neprimind nici un răspuns de la ea,o apucă de mână când trecu pe lângă scaunul lui,apoi o strânse tare de mijloc şi-i privi fața trasă.Nici eu.

Îşi împinse scaunul şi se ridică în picioare în fața ei,cu mâinile pe umerii ei,în timp ce o privea.

-De ce n-ai dormit?o întrebă el încetişor,întorcându-i fața spre lumină,atunci când ea rămase tăcută.Bine.Îți voi spune eu de ce n-am dormit.Te doream în patul meu şi e o senzație nouă.Acum,că te-am ținut în brațe şi că ai fost a mea,cu toate acestea e mult mai greu să mă abțin şi nu m-am descurcat prea bine în lupta mea cu o noapte de singurătate.

Îşi întoarse ochii cenuşii larg deschişi înspre el şi el zâmbi la roşeața ei bruscă de timiditate.

-Doreai să vin la tine?întrebă el încetişor,râzând liniştit la încercarea ei rapidă de a se ascunde sub genele lăsate.E o prostie,nu-i aşa? spuse el,doi oameni în aceeaşi casă,amândoi cu aceeaşi foame în ei şi legăturile cu trecutul îi țin despărțiți.Dacă nu ai fi fost cine eşti,aş fi venit noaptea şi te-aş fi dus în căldura patului meu.Ridică din umeri cu tristețe la privirea ei rapidă,plină de mirare, mâinile lui alunecând în părul ei şi ridicându-i fața spre a lui.Cealaltă noapte,

şopti ei,n-a fost la fel.A fost ceva nepremeditat şi nu se putea evita.Un foc instantaneu,dar acum trebuie să aştept.Cu toate acestea,nunta ar trebui să aibă loc cât de curând,oftă el,trăgând-o în braţele lui şi lăsându-şi capul pe părul ei.
El nu va şti niciodată cât de fericită se simţea auzind aceste vorbe şi acum aştepta cu o faţă strălucitoare ziua nunţii ei.Ramón era încă obsedat de nevoia de a o proteja,chiar de el,şi ea nu avea nici o îndoială că această nevoie va dispărea atunci când îşi va da seama că e soţia lui,pe care putea s-o păstreze şi s-o ţină în braţe pentru totdeauna.
Tatăl ei sosi cu o zi înainte de nuntă şi se instală într-una din camerele luxoase de la fermă şi bătăile inimii îi reveniră la normal atunci când înţelesese că Ramón îl acceptase,poate puţin cam încordat,dar plin de bunătate şi politeţe,
purtându-se mai frumos cu el decât cu ceilalţi oaspeţi care începură să sosească,
rude la a căror vedere se înspăimântase mai mulţi ani de zile decât îşi putea aminti.Aşa erau,nu în ultimul rând şi din toate punctele de vedere,dona Barbara şi Carmen,amândouă ţepene şi politicoase,sărutând-o pe obraji,ca nişte fecioare de gheaţă şi pe urmă ignorând-o.Un alt oaspete a fost Consuelo Sandoval,sosind cu tatăl ei,un bărbat înalt,negricios,cu ochi reci,cu o fire autocritică,vorbind tot timpul despre bani şi putere şi cu o hotărâre de oţel,în a avea dreptate întotdeauna.Tatăl ei îi observase cu veselia lui obişnuită şi începu să comenteze atunci când se întoarseră în salon după cină,în seara aceea,având în jurul lor atâţia oaspeţi,încât le-a fost greu să găsească un colţ în care să poată sta de vorbă liniştiţi.
-Din descrierile tale anterioare,îi şopti el în ureche,cred că doamna aceea în vârstă,ca un dragon drept şi ţeapăn,este înspăimântătoarea mătuşă Barbara şi escorta ei,Carmen?
-E adevărat,oftă ea,urmărindu-le atunci când îl flancară pe un Ramón niciodată prea-mulţumit.Ele încearcă acum să-i spună lui Ramón ce trebuie să facă.
-Sărmane suflete prsotuţe!râse tatăl ei.Faţa lui e ca de piatră şi pare capabil să le zdrobească una de alta.Fac pariu că trebuie să spună doar câteva cuvinte pentru a scăpa de ele.De fapt,ea începuse să râdă deschis atunci când ceea ce se aşteptase se întâmplă şi Tia Barbara se îndepărtă semeţ,cu o Carmen profund jignită lângă ea.Ramón alesese acel moment pentru a-i privi din cealaltă parte a încăperii,
încruntarea nepărăsindu-l în clipa în care îi zări pe Meriel şi pe tatăl ei care o înconjură cu braţul,amândoi râzând fericiţi.A avut nevoie de mult efort pentru a-şi menţine zâmbetul pe faţă atunci când el începu să-şi facă loc,îndreptându-se în mod semnificativ spre ei şi dominându-i,prost dispus şi cu faţa încordată.

-Vino cu mine pe terasă,spuse el,aproape ca un ordin categoric.Sunt sigur că tatăl tău va supraviețui câteva minute,de fapt,îl pot vedea pe Manuel făcându-şi loc încoace în mod hotărât şi,fără nici o îndoială,e nerăbdător să-l răpească din nou pe tatăl tău.Era adevărat,lui Manolito îi plăcea foarte mult de tatăl ei şi era decis să stea lângă el ori de câte ori avea ocazia.Aşa încât ea încuviință din cap şi ieşi pe terasă,oricum neavând o altă alternativă,mâna lui strângând-o posesiv.
-E mai tânăr decât mă aşteptam,spuse Ramón în timp ce păşeau pe verandă şi ieşeau în grădină.Şi el e blond; încep să am impresia că toți bărbații din viața ta sunt blonzi!
-Ei apar în toate formele,mărimile şi culorile,glumi Meriel,mult mai concentrată să scape de sentimentul încordării ce-i bloca gâtul,pentru a mai face comentarii amuzante.El o răsuci şi o trase în brațele lui,cu o viteză înspăimântătoare,mâinile lui cuprinzându.-i fața înlemnită imediat.
-Ar face bine să nu apară deloc,se răsti el,privind-o pentru o secundă mânios, apoi dintr-o dată râzând încetişor.Poți să-mi intri pe sub piele cu un fleac de comentariu,ştii asta.Mor de frustrare,iritat de mulțimea de oameni care mă desparte de tine şi tot timpul sunt atent pentru cazul în care tatăl tău s-ar hotărî dintr-o dată să te ia de aici şi să încerci să scapi fugind.
-El e de acord cu căsătoria,spuse ea,respirând inegal,atunci când îşi ridică privirea înspre el.Ştie că vreau să mă căsătoresc cu tine şi el vrea să fiu fericită. Nu e un om egoist.
-Şi eu sunt? întrebă el liniştit,mâinile lui începând să-i traseze fața,corpul lui apropiindu-se în aerul cald al nopții.
-N-am spus asta şi nici n-o gândesc,şopti ea,îndepărtându-şi ochii de privirea lui intensă.Am făcut o observație în legătură cu tatăl meu.El nu răspunse nimic,doar continuă să-i mângâie fața,un fel de atingere tremurătoare care spunea totul despre foamea lui pentru ea,corpul lui încordându-se şi apropiindu-se de al ei când ea se clătină şi se rezemă de el.
-Ramón? Ea privi în sus în ochii lui negri,aproape înspăimântându-se de ceea ce văzu acolo şi buzele lui trecură peste ale ei,mişcându-se dintr-o parte în alta,într-o rugăminte mută şi excitantă.
-Dormi cu mine în seara asta,murmură el,lipit de gura ei.Eşti o obsesie!Nu-mi pot lua ochii de pe tine.Nu pot să dorm şi să mănânc.Trebuie să-mi mulțumesc ani întregi de dorință,ani întregi în care te-am privit şi mi-am imaginat cum vei fi în brațele mele.
-Nu cred!icni ea,lipită de gura lui deschisă,ca şi cum el ar aştepta s-o devoreze.

-Ba da!Te-am dorit până când aproape am ajuns să te urăsc.În mod sigur,m-am urât pe mine.Numai faptul că ştiam că într-o zi vei fi a mea m-a ţinut să nu-mi pierd minţile,asta şi faptul că-ţi datoram protecţie,dar toate acestea erau ca un fir subţire ce se putea rupe în orice clipă,mica mea vrăjitoare.
Buzele ce aşteptaseră se năpustiră dintr-o dată pentru a le acapara pe ale ei,de data aceasta într-un mod sălbatic,implorator,gura lui înăbuşindu-i ţipătul atunci când o strânse într-o îmbrăţişare zdrobitoare ce era plină de dorinţă şi fără nici un pic de afecţiune.Era o femeie pe care el o dorea şi forţa dorinţei lui era vizibilă în totalitatea ei.
-Acum!murmură el răguşit,ridicând-o în braţele lui ca şi cum ar fi fost uşoară ca o pană.Vom merge prin uşa din spate,sunt prea mulţi oaspeţi aici şi nici unul nu-şi va da seama de absenţa noastră.
-Nu!Ramón!Ea-l trase aproape înnebunită de umeri şi el se opri,privind în jos spre ea,cu ochii plini de dorinţă.
-Mă doreşti!spuse el aspru.Pot simţi dorinţa alergând prin tine ca un râu în timpul inundaţiilor.
-Eu te -te doresc,dar nu în felul acesta,şopti ea,încercând să-l convingă.
Oricum,nu mai era nevoie să-l convingă şi,care ar fi fost răspunsul lui,
ea nu a mai aflat pentru că,din întuneric,o altă voce îl strigă,vocea moale,
guturală,a lui Consuelo Sandoval şi el înlemni plin de supărare şi frustrare,
lăsând-o jos pe Meriel,pe picioarele tremurătoare,ce ameninţau s-o lase să cadă,cu braţul lui încă strâns dureros în jurul ei.
-Ramón,tatăl meu doreşte să stea puţin de vorbă,liniştit,cu tine.Ea începu să se bâlbâie atunci când văzu cine e cu el,observând faţa roşie a lui Meriel şi reţinerea încordată a lui Ramón.Eu -îmi pare rău.Eu -eu n-am ştiut că....Credeam că eşti singur.
-Singur!Izbucni într-un râs amar şi puţin crud.Asta e ceva imposibil,cred,în seara asta.Oricum,voi sta de vorbă cu tatăl tău,cu toate că nu depinde de mine să fie într-adevăr o discuţie liniştită.Le lăsă singure,intrând în casă cu paşi mari,fără a mai privi înapoi,şi Consuelo se apropie de Meriel,jenată.
-Îmi pare rău,Meriel,spuse ea încet,părând sinceră.Ar fi trebuit să ştiu,înainte de a ieşi,dar tatăl meu devine furios atunci când vrea ceva.
-Nu te îngrijora.Meriel îşi revenise puţin,Ştiu ce înseamnă ca un bărbat să fie furios şi Ramón îşi poate ieşi uşor din fire.
-Ştiu.Consuelo privi după Ramón,cu ochii negri,voalaţi.Îl cunosc de mult timp,
după cum,poate,îţi aminteşti.Pasiunea lui se poate consuma în mod sălbatic.

Ea nu mai spuse nimic şi se întoarseră împreună înspre casă,dar o mică parte din Meriel deveni ca de gheață.Oare Consuelo îl cunoscuse pe Ramón atât de bine,încât să-i simtă pasiunea? Dacă ar fi să i se ia asta,atunci nu i-ar mai rămâne decât trecutul.Era mai înspăimântată decât fusese vreodată.

Cununia a avut loc devreme şi Meriel n-a ieşit din camera ei în acea dimineață, până în momentul în care a avut loc ceremonia.Rosita i-a servit micul dejun în pat,deşi era încordată pentru a putea mânca prea mult.Cu o seară înainte,pe Ramón nu îl mai văzuse decât la ora culcării şi el pur şi simplu plecase în cameră şi o lăsase în camera ei.El fusese în birou cu señor Sandoval pentru restul serii şi a fost mulțumită de compania liniştită a tatălui ei şi a lui Manolito,ce a rămas până târziu,absobind fiecare cuvânt pe care îl rostea tatăl ei,până când totul se transformă în râsete.Aruncă o ultimă privire în oglindă,spre fața ei uşor înroşită de nerăbdare,ochii cenuşii mari şi curați,dar care aveau în adâncimile lor puțină teamă.Rochia frumoasă se potrivea ca un vis cu pielea ei şi cu opalul ce-i atârna între sâni ca un talisman.Nu-şi permisese să se gândească prea mult la cuvintele pe care le-a rostit Consuelo fără să vrea,cu o seară înainte,dar îşi simțea inima strânsă,de de durere ce nu avea să treacă.
Peste noapte,ca să se transformase.Peste tot erau buchete de flori şi ea ştia că servitorii trebuie să fi fost în picioare cea mai mare parte a nopții pentru a aranja încăperile pentru ziua nunții ei.Erau acolo,de o parte şi de alta a lungului pasaj,ce se îndrepta spre salon,în timp ce Meriel mergea lângă tatăl ei,cu mâna pe brațul lui,cu degetele încleştându-se şi descleştându-se nervos,până când el îi acoperi mâna cu a lui,pentru a o linişti.Uşile din celălalt capăt al salonului au fost deschise larg pentru a mări spațiul şi pentru a se putea folosi şi încăperea alăturată,dar tot ceea ce a putut să vadă cu adevărat,tot ce şi-a putut aminti mai târziu,a fost Ramón,cu fața încordată de eveniment,cu ochii prea negri şi prea adânci,pentru a-i putea citi,în timp ce o privea,îndreptându-se spre el,în această dimineață în care avea să i se încredințeze lui pentru toată viața.
Totul a trecut ca un vis,lumea lui Meriel reducându-se la un singur bărbat şi la jurămintele pe care şi le-au făcut şi,numai în clipa în care se întoarseră,fețele oamenilor care se adunaseră,începuseră să aibă importanță.Era un fel ciudat de satisfacție pe fața donei Barbara,satisfacție pe care n-o putea descifra,în schimb,putea să descifreze fața lui Consuelo Sandoval.În ochii ei erau lacrimi ce amenințau să se rostogolească şi s-o facă de ruşine în fața tuturor.Meriel se întrebă ce motiv de autodistrugere a putut s-o facă să vină pentru a-l putea vedea pe Ramón căsătorindu-se cu o altă femeie atunci când ea însăşi era în mod clar

îndrăgostită de el.Îl privi pe Ramón pe sub gene,dar el n-o privea pe Consuelo,el o privea pe ea cu un zâmbet de triumf în ochi,ce o făcea să îi crească inima.
I se pregătise şi o surpriză.După ce s-a servit masa şi s-au rostit toasturile, Ramón a anunțat că el şi soția lui urmau să plece într-o oră.
-Plecăm? Meriel privi în sus spre el,cum stătea înalt şi frumos lângă ea.
-Da,plecăm!El îi zâmbi şi o luă de mână.Sper că nu ți-ai închipuit că vom petrece luna noastră de miere la fermă.
-Nu m-am gândit că...
-Mergem în Mexico,spuse el încetişor,ochii lui licărind atunci când îi văzu fața mirată.De multe ori ți-ai exprimat dorința de a merge acolo şi asta e o ocazie bună ca să te duc.
-Oh,Ramón!Fața ei se lumină de plăcere,toate îngrijorările ei fură uitate şi el îi ridică mâna la buzele lui,zâmbind la fericirea ei,cu o mare tandrețe.
-Voi încerca întotdeauna să te mulțumesc,promise el încet.Vreau doar să fiu lângă tine.Manuel năvăli cu noutățile,aproape sărind în sus de bucurie în jurul lor.
-A fost un secret,Merry,o informă el.Numai Ramón şi cu mine am ştiut,dar mai târziu,bineînțeles,a trebuit să îi spunem şi tatălui tău.Ramón şi cu mine am ales hotelul,am aranjat zborul şi totul!Era plin de mândrie şi Ramón privi în jos spre el cu o severitate ce încerca să ascundă râsul.
-E ziua nunții mele,spuse el ferm.Va trebui să te dai la o parte pentru un timp.
-Carmen şi cu mine vom rămâne să avem grijă de Manuel!anunță mătuşa lui Ramón cu o voce ce nu permitea replică,dar Ramón se întoarse spre ea cu zâmbetul lui fermecător ce ascundea atâtea.
-Mereu atât de bună,Tia Barbara,spuse el încetişor şi,bineînțeles,m-am gândit să vă rog,dar e atât de izolat aici şi m-am gândit că nu e deloc rezonabil să vă pun într-o asemenea situație.Tatăl lui Meriel a fost de acord să rămână,să-şi ia o săptămână de vacanță şi să stea cu ochii pe Manuel.De asemenea,señor Morales a fost de acord să se mute la noi pentru un timp scurt.Oricum,va fi aici în fiecare zi pentru a-i preda lui Manuel,aşa încât e mai convenabil să rămână tot timpul.
Cu prezența lui şi cu cea a lui señor Curtis,cred că Manuel va fi bine supravegheat.Din partea mătuşii lui Ramón se auzi un icnet,înainte de a fi în stare să-şi controleze şocul şi supărarea,şi Meriel prinse privirea tatălui ei, văzând că acesta se stăpânea din greu să se rețină din a izbucni în râs.Chiar şi señor Morales a avut o licărire în adâncimea privirii lui,de obicei,serioasă.
-Când ai aranjat toate astea? îi şopti ea tatălui ei atunci când îl găsi un minut singur.Imediat după ce am venit,spuse el,coborându-şi vocea la un nivel de

conspirație.Manuel m-a rugat în mod deschis şi cred că Ramón s-a simțit puțin jenat de ceea ce mă rugase dar,într-un mod destul de ciudat,a fost de-a dreptul încântat atunci când am acceptat.Señor Morales pare să fie de-a dreptul încântat de evenimente,trebuie să înțeleg că o cunoaşte pe mătuşă?
-Oare n-o cunoaştem toți? şopti Meriel.Ea nu se va lăsa aşa uşor.
-Cu soțul tău la conducere,cred că într-adevăr nu va avea altă alternativă.
Cuvântul „soț" sunase ciudat în urechile lui Meriel şi se întoarse pentru a-l privi pe Ramón,pentru a-l găsi privindu-i intens pe amândoi cu o întrebare în ochi, expresia lui luminându-se atunci când ea roşi şi zâmbi timidă.
-Încă nu pot să-mi dau seama ce sunt exact pentru tine,acum,Meriel,comentă Manuel mai târziu,atunci când era aproape timpul să se schimbe pentru călătorie.
-Cred că te poate ajuta cuvântul „povară",îl tachină Ramón.Pentru o săptămână întreagă,a scăpat de tine.I se citeşte uşurarea pe toată fața.Bineînțeles că Manuel ştia că nu acesta este adevărul.Era atât de fericit,cum ea nu-l văzuse niciodată şi ea ştia că,împreună cu tatăl ei şi cu ochii atenți şi severi ai lui Arturo Morales,el va fi în siguranță.Curând după aceea,au plecat pentru a zbura la Caracas şi de acolo spre Mexico şi Ramón n-a părut dispus să-i lase mâna pentru mai mult de câteva secunde în tot timpul călătoriei.Era fericită,în siguranță,visurile ei cele mai nebuneşti devenind realitate.Chiar dacă asta nu se întâmpla pentru prima dată,timiditatea o copleşi imediat ce noaptea se apropie,atunci când dansau împreună în sala de recepții a hotelului unde locuiau.Era luxos,cum era totul pe unde stătea Ramón şi ea se bucură de rochiile pe care le cumpărase.
El dansa,aşa cum făcea totul,în mod expert,minunat şi era tăcut cum numai el putea fi.Corpul ei îi urmărea mişcările cu o grație negândită,cu respirația lui pe obrazul ei,fiecare mişcare făcută de el adăugându-se dorinței ei de a se topi lipită de el,simțurile ei conştiente de durerea ce creştea şi înăuntrul lui.
-E timpul să mergem la culcare,spuse el dintr-o dată,provocându-i un fior de gheață prin tot corpul.
-Eu -eu vreau să -nu mai putem dansa?
-Da,dacă vrei să fac dragoste cu tine aici,în fața acestor oameni drăguți şi respectabili,şopti el luând-o în râs.El se lăsă pe spate şi-i privi fața îmbujorată şi apoi o lipi din nou de el.Nu e la fel,nu-i aşa? Prima dată a fost ca o avalanşă.Te-am avertizat,dacă-ți aduci aminte.
-Vrei -vrei să spui că acum e -va fi cu sânge rece?Gura lui se strâmbă atunci când îşi înălță capul şi-i privi fața supărată.Sigur că da, o tachină el.

Nemairămânând nimic surprinzător şi nevoia de a fi tandru dispare,şi rămâne numai -obsesia mea.
-Ramónl Mi-e frică -eu...
-Taci,spuse el încetişor.Există un singur loc ce poate să te vindece de frica ta.
O întoarse,cu braţul strâns în jurul ei în timp ce o conducea înspre lift.Înăuntru se simţi în siguranţă,el n-o atinse.Stătea rezemat de perete,privind-o cu un amuzament forţat care-i colora uşor pielea în timp ce liftul urca repede spre apartamentul de sus.Chiar în confortul salonului,în lumina slabă şi blândă a lămpii,el nu spuse nimic şi ea se îndreptă spre fereastra mare pentru a privi luminile oraşului,bătăile inimii ei ameninţând să o sufoce.Tatăl ei l-a numit „soţul" ei şi în realitate era,dar tăcerea lui,puterea pe care o putea avea numai el,un bărbat frumos,brunet,care i-a condus viaţa atâta timp,aproape un străin,cel care a fost protectorul ei,profesorul ei,călăul ei pentru toţi anii în care a fost departe de Anglia.Omul cu care se căsătorise nu era un străin frumos şi exista atâta trecut în relaţia dintre ei,încât era prea înspăimântată pentru a reacţiona în vreun fel.El n-o ajuta deloc,cu tăcerea lui crudă şi amuzată,râzând de timiditatea ei,aşa cum făcuse mulţi ani.Îl simţi în spatele ei şi înlemni atunci când mâinile lui o întoarseră spre el.Acum nu mai putea în nici un fel să se rezeme de el şi nu putea să-şi imagineze ce dor nebun a făcut-o să ia iniţiativa după furtună.
Cu toate acestea,în mod clar,el nu aştepta nimic,întorcând-o în braţele lui şi ţinând-o aproape cu o gentileţe ce era lipsită de pasiune,mângâindu-i spatele într-un ritm liniştitor,găsind muşchii tensionaţi sub căderea grea a părului ei şi masându-i cu degete calde.Dintr-o dată,tăcerea lui nu mai era amuzantă,era senzuală,calmantă,cu corpul apropiat şi în armonie cu al ei,încordându-se atunci când ea începu să se apropie,lăsând-o să-l conducă şi acceptând fiecare mişcare pe care o făcea ea.El aştepta atunci când ea îşi ridică încet ochii,cu pleoapele grele spre ale lui,o privire ameninţătoare începând să-i urmărească faţa palidă,
dar el nu făcu nici o mişcare pentru a o săruta.Mâinile lui trasau contururile corpului ei,buzele lui treceau peste faţă,până când ea îşi înălţă capul ca şi când ar fi fost greu de somn.
-Priveşte-mă,şopti el cu vocea îngroşată.Priveşte-mă şi întreabă-te singură ce vezi.Ea-l văzu pe Ramón,un bărbat pe care-l iubise într-un fel sau în altul toată viaţa ei,un bărbat a cărui faţă încordată afişa o pasiune violentă,ai cărui ochi negri îi mâncau din suflet şi respiraţia ei deveni un mic suspin în gât.
-Ştii că timiditatea ta e o atracţie pentru mine? întrebă el,respirând din greu.
Privesc în aceiaşi ochi în care am privit cu mult timp în urmă când te-am dorit ca un nebun.De ce anume ţi-o frică,Meriel? Eşti atât de pierdută în trecut,încât

simți că ceea ce s-a întâmplă nu-i adevărat,încât simți că eu sunt doar cineva care te păzeşte şi te apără? Nu vreau asta.Suntem egali sau nu suntem nimic,şi dacă nu suntem nimic,atunci foamea mea pentru tine e greşită,e doar un instinct animalic.Pe fața lui era durere,o durere ce aproape alungă dorința şi brațele ei se ridicară pentru a-l îmbrățişa strâns,corpul mişcându-se înspre al lui cu o nevoie disperată.
-Oh,Meriel!O ridică în brațe şi o duse în cameră cu buzele lui fierbinți pe umărul ei,în timp ce ea-şi încolăcea brațele în jurul gâtului lui,devenind subjugată în timp ce el o dezbrăca plin de gentilețe şi se mişcau împreună într-o încântare fără sfârşit,mişcările lor apărând ca un ritual încet şi pasionat în camera luminată de lampă,atingându-se unul pe altul,privindu-se în ochi ca şi cum despărțirea lor ar însemna moarte.Nu exista nici un sunet,în afara respirației lor,fața lui Ramón întunecată de pasiune,mâinile lui blânde şi emoționate,şi nici Meriel nu dorea să vorbească,ea voia doar să-l privească,să-l atingă şi să-l iubească.
Chiar şi momentul culminant al pasiunii lor a fost tăcut,sentimentele fiind prea profunde pentru a accepta cuvinte,o violență tandră care a făcut-o să plutească în afara timpului,chiar şi după ce el şi-a revenit.Ea ştia că el nu şi-a arătat toată profunzimea pasiunii lui,că s-a purtat cu ea cu o protecție blândă,care pe el l-a făcut să rămână încă plin de dorință.
-Nu pleca!Se întoarse repede spre el atunci când el se mişcă şi-i văzu zâmbetul pe jumătate visător în lumina lămpii.
-Sunt foarte disciplinat,obişnuit să ascult,spuse el moale,dar să te părăsesc acum ar însemna pentru mine sfârşitul meu.Încă sunt flămând,ştii asta?
Îi cuprinse fața în mâinile lui,ochii lui cercetându-i pe ai ei în profunzime.
-Ştiu.Ştiu despre tine mai mult decât îți închipui,chiar dacă îți ascunzi ochii de mine.
-Chiar fac asta? întrebă el,zâmbind uşor,mâinile lui mişcându-se peste ea cu o nerăbdare pe care o recunoştea şi o emoționa în acelaşi timp.Poate că dacă nu aş face-o,ai fi mult mai timidă şi mai ruşinoasă.Poate că vei vedea cum te doresc cu adevărat.
-Nu sunt timidă,îl asigură ea,fără să respire,susținându-i privirea.Ştiu că mă vrei şi nu sunt făcută din mătase.
-Mie aşa mi se pare,spuse el dintr-o dată,mâinile lui mişcându-se în întuneric, explorându-i corpul.Eşti atât de albă,atât de blondă,atât de foarte,foarte diferită.
El privi fix în ochii ei şi ea se luptă pentru a-şi ascunde dorința de el, cunoscându-i nevoia,apoi privindu-l din nou fără teamă,până respirația lui ajunse un geamăt aspru în gâtul lui şi se mişcă peste ea,apăsând-o în mod

deliberat,apoi,ca un cuvânt rostit,gura lui o găsi pe a ei şi ea rămase ţintuită sub el,braţele lui apucând-o posesiv,în timp ce pasiunea ce izbucnea din el o inunda şi pe ea.Exista în el o dorinţă ce a fost reţinută ani de zile şi ea-i auzi reţinerea scurtă a respiraţiei,în timp ce se mişca în mod convulsiv sub el,dorind să-i dovedească faptul că ea era tot ceea ce el avea nevoie.Cu trupurile lor arzând de fierbinţeală,se mişcară împreună până când sentimentele deveniră greu de suportat şi ea ţipă cu un geamăt ca de neputinţă ce era o rugăminte şi un semn în acelaşi timp.Atunci el o ridică ţinând-o strâns,posedând-o cu o nevoie urgentă ce era cum ea nu şi-a putut imagina niciodată, de o profunzime ce a atins-o până dincolo de suflet,care i-a ţinut îmbrăţişaţi pentru a se înălţa într-un extaz fără sfârşit,plin de culoare şi lumină.În cele din urmă,respiraţia lui deveni normală şi îşi înălţa capul pentru a îndepărta părul umed de pe faţa ei,cu o mulţumire pe faţa lui,pe care nu o mai văzuse înainte.

-Mâine te vei simţi ca lovită,spuse el cu un suspin de regret.

-Şi tu la fel,murmură ea,genele ei lungi şi groase lăsându-se în jos pentru a-i acoperi ochii.Într-una din zilele acestea,am să-ţi arăt cu adevărat cine e şeful.

Râsul lui uşura tensiunea ce se crease şi se întoarse într-o parte,trăgând-o spre el şi îmbrăţişând-o aproape,punându-i mâna sub bărbie,atunci când îi ridică faţa pentru a o privi.

-Îţi mai e frică acum,dulcea mea Meriel? întrebă el moale şi ea scutură din cap.

-Nu.Ea-i mângâie faţa cu degete blânde; pentru prima dată,te cunosc cu adevărat.Am câştigat o senzaţie minunată de putere.Îi zâmbi obraznic.În curând voi fi în stare să te ţin la picioarele mele.

Se răsuci cu ea,râzând încetişor şi ea rămase mulţumită în braţele lui.

-Da,oftă el.Eşti-diferită şi toate promisiunile ţi se văd în ochi.Mai promite-mi ceva,Meriel.Fii fericită.Era un lucru ciudat de rostit într-un moment ca acesta,

dar ea ştia,cu o mică izbucnire de nelinişte,că de multe ori el o cunoştea mai bine decât se cunoştea ea însăşi,li observa fiecare expresie de pe faţă şi avea

grijă de ce avea ea nevoie.Ea nu voia altceva decât dragostea lui şi faţa frumoasă şi încordată a lui Consuelo veni pe neaşteptate în mintea ei,în timp ce se cuibărea lângă el.Oare să existe în asta un motiv de nefericire? Ea se rugă să nu fie şi braţele ei se strânseră în jurul lui,buzele ei erau gata să pună direct întrebarea ce se agita în mintea ei de mult timp,dar respiraţia lui era adâncă şi regulată,adormise.Ea se ridică pentru a-i privi faţa,o faţă pe care o visase de atâtea ori în viaţa ei şi acolo nu exista nici p linie de duritate,nici o reţinere.Era satisfăcut,mulţumit,cu braţul lui puternic în jurul mijlocului ei,ca şi cum n-ar mai fi vrut să plece toată viaţa de lângă ea.Ea-I sărută pe buze cu blândeţe şi el

se mişcă,strângând-o mai tare,gura lui zâmbind cu o blândeţe ce era aproape copilărească.
-Meriel.El îi rosti numele somnoros şi apoi se pierdu,împreună cu ea,în visele care veneau prin întunericul cald al nopţii.

CAPITOLUL 9

Zburând peste câmpie,o săptămână mai târziu,Meriel stătea mulţumită lângă soţul ei.Lucrurile se schimbaseră.Amândoi erau odihniţi şi bronzaţi,simţindu-se mai relaxaţi unul cu altul decât se simţiseră vreodată.Săptămâna a fost plină de zile vesele,nopţi de dragoste,o săptămână ce a trecut prea repede pentru că ea nu voia să-l împartă pe Ramón cu nimeni,nici chiar cu Manolito.Fiecare minut a fost o încântare pe care voia s-o reţină în amintirea ei pentru tot restul vieţii.
-Uite,ultimele animale sunt mutate.S-au descurcat bine.Ramón arăta în jos pe fereastră unde ea putu să vadă o cireada mică dirijată peste savana joasă înspre terenurile înalte de la poalele munţilor,fiind mânată din urmă de bărbaţi care se mişcau înspre flancuri pentru a aduna cireada împrăştiată.
-De unde ştii că sunt ultimele?
-Pentru că astăzi e vineri şi aceasta e ziua în care se hotărâse că vor fi mutate, spuse el aspru.Dacă mai sunt altele,cineva va trebui să răspundă la câteva întrebări neplăcute.El înclină dintr-o dată avionul şi zbură peste terenurile cu ierburi,înspre sud,la joasă înălţime,ridicându-se pentru a trece peste copacii uscaţi şi formaţiuni ciudate de stânci,făcând un tur şi dându-i ei o imagine despre pământul pe care nu l-a văzut niciodată.
-Te aştepţi să găseşti alte vite? întrebă ea amuzată,dar el îi aruncă o privire şi râse.
-Nu! încerc să-ţi dau o imagine a regatului tău.Mi-ai spus că într-o zi ai să-mi arăţi cine e şeful.Ar trebui să vezi exact peste ce anume eşti şef.
Amintindu-şi conţinutul observaţiilor ei şi timpul la care au fost făcute,Meriel roşi brusc şi el rânji,mâna lui părăsind maneta pentru a-i mângâia faţa.
-Ce crezi? întrebă el.Regatul tău te mulţumeşte?
-N-am avut idee exactă despre cât de izolaţi suntem,spuse ea fără nici un respect pentru ariile vaste de teren care se întindeau sub ei.Sunt atât de obişnuită să mă gândesc la fermă şi apoi la avionul care ne duce la oraş,încât suprafaţa înconjurătoare n-a fost pentru mine niciodată mai mult decât ceva ca un vis.
-Şi acum e un coşmar? întrebă el,doar pe jumătate în glumă.
-Dacă este,atunci tu eşti în el,zâmbi ea.M-aş hotărî pentru acest coşmar oricând.

Ea se lăsă spre el şi-l sărută pe obrazul bronzat şi el se întoarse încet pentru a o săruta uşor pe buze.Era minunat şi cât despre izolare,ea ar fi mulțumită şi pe Anzii cei înalți,atâta timp cât Ramón era acolo.
-Ei,cel puțin ai luxul din casă,spuse el încet,părând să-i ghicească gândurile.
-Şi o baracă de lemn mi-ar ajunge,râse ea ruşinată,dacă va avea apă curentă.
-Cred că,nu peste mult timp,vom avea apă curentă câtă dorim,răspunse el plin de regret,cu ochii pe norii îndepărtați.Am rezolvat totul la timp,dar atunci când tatăl tău va pleca înapoi la Caracas,va trebui să folosim tot timpul pista de aterizare cea înaltă.Asta o făcuse să rămână tăcută pentru un timp,pentru că de fapt nu se gândise toată săptămâna la tatăl ei şi acum el avea să plece şi ea n-avea idee când îl va vedea din nou.Cu toate acestea,acum nu mai exista o influență despărțitoare între Anglia,şi noul ei cămin.Ramón era aici şi asta era tot ce-şi va dori ea vreodată.Ea zâmbi şi nu mai spuse nimic,în timp ce el îi aruncă o privire întunecată de apreciere,o privire întrebătoare.
-Dacă vrei un răspuns pentru acel comentariu,atunci-err-da,spuse ea ştrengăreşte şi văzu zâmbetul lui scurt în timp ce-i mângâia bărbia cu mâna.
A doua zi,o luă cu el atunci când îl duse cu avionul pe tatăl ei la Caracas pentru a prinde zborul spre Anglia şi ea s-a simțit mişcată de grija lui.El i-a lăsat singuri pentru cea mai mare parte a serii anterioare,permițându-le să stea de vorbă liniştiți,împreună.La aeroport,de asemenea,după un timp scurt,a dispărut în aşa fel încât să-şi poată lua rămas bun singuri şi numai în clipa în care tatăl ei s-a îndreptat spre ultima poartă şi ea s-a întors,l-a văzut pe Ramón aşteptând cu ochii impasibili care o priveau.
-Nu ai plâns!observă el aproape cu un ton acuzator,imediat ce ea se apropie de el.
-Dacă vrei cu adevărat s-o fac,aş putea să mă forțez,glumi ea,puțin şocată de vocea lui aspră,dar relaxându-se imediat ce brațul lui o înconjură strâns.Încă existau aceste momente întunecate şi tăcute,când simțea că nu va ajunge niciodată în situația în care mintea lui va fi total deschisă pentru ea,dar era uşor să uite atunci când brațele lui o înconjurau.

Zilele îi erau ocupate acum cu foarte multe de făcut înainte ca inundațiile să atingă terenurile plate şi să umple râul până la marginea de sus a malurilor,
devenind o ființă violentă şi plină de furie.De asemenea,erau de făcut drumuri la mine şi Rămân îşi reluă îndatoririle ca şi cum n-ar fi slăbit niciodată hățurile.
Meriel se agăță singură de amintirea nopților petrecute în Mexico,atunci când se trezea cu senzația buzelor lui peste ale ei,petrecându-şi zilele cuprinsă posesiv

de brațul lui,pentru că acum îl vedea cu greu.Erau primele zile de despărțire şi apoi,dintr-o dată,două săptămâni în care nu a avut nici o veste de la el.La început,când îşi petrecea doar câteva zile departe de ea,el telefona,câteodată de două ori pe zi,dar acum n-o mai suna,telefonul nu suna niciodată şi zilele erau lungi şi singuratice.Bineînțeles,era Manuel acolo şi,de asemenea,Meriel îşi preluase îndatoririle ca stăpână a casei.Ea nu dorea nici să facă mari I modificări şi nici să intervină în bunul mers al lucrurilor,dar era prea obişnuită să lucreze tot timpul pentru a sta fără să facă nimic şi,după câteva scurte dispute cu Rosita,rolul ei a fost bine stabilit.A avut nevoie de mult curaj pentru a se afirma într-o casă în care întotdeauna s-a simțit exclusă de la toate,dar trebuia s-o facă.
în mod special,a intrat în biroul lui Ramón,reorganizând lucrurile,stând ore întregi pentru a citi hârtiile şi pentru a aranja actele într-o manieră mai ordonată şi,cu cât insista mai mult,câştiga o idee mai clară în legătură cu averea imensă a familiei Ortiga şi a volumului mare de muncă şi responsabilitate care îi rămăsese lui Ramón.Ea începuse această treabă atunci când el a plecat prima dată şi ascultând rezultatul acestei implicări,el a rămas în picioare,puțin îngrijorat,cu sprâncenele ridicate,dar,după ce ea termină,râsul lui scurt i-a şters neliniştea de pe față.A privit-o în ochi şi în timp ce o lua în brațe,i-a spus cu o mare satisfacție:
-În curând,cred că vei fi pregătită pentru îndatoriri mai complicate.
Va trebui să-ți dăm un loc în Consiliul de Administrație.
Atunci voi putea şi eu să-mi iau câteva zile libere şi să te trimit în locul meu,să te certi.Ea nu ştia dacă vorbea serios,dar,venind de la Ramón,era un adevărat compliment.În timpul lungii lui absențe,totuşi i-a fost greu să se descurce,stătea toată ziua cu urechile ciulite la telefonul care niciodată nu suna şi,în cele din urmă,a început să se simtă aproape bolnavă,agitată de tăcerea lui Ramón care o plasa pe un loc secund.Îi era greu chiar şi să mănânce şi,de multe ori,micul dejun era trimis înapoi neatins.
Cu toate acestea,îngrijorarea Rositei a făcut-o în cele din urmă să îşi dea seama că singurătatea nu era unica ei problemă.Într-o dimineață,s-a simțit plină de greață,ceea ce a făcut-o să se năpustească în baie,mai târziu rămânând extenuată,rezemându-se de chiuvetă.Şi-a deschis ochii pentru a o vedea pe Rosita în oglindă,a cărei față nu mai era îngrijorată,ci strălucitoare de satisfacție.
-Ahl Este ce am sperat,sunteți însărcinată. Domnul va fi nebun de fericire!
Însărcinată!Era un lucru la care nu se gândise.Era obişnuită cu neregularitățile şi se gândise că zborul la Mexico,încântarea şi toate lucrurile ce se întâmplaseră

erau suficiente pentru a explica situația ei.A stat pe marginea patului aproape o oră,bând un ceai slab cu pâine prăjită pe care Rosita a forțat-o s-o mănânce,
inima ei tulburându-se de bucurie,dornică să-i spună lui Ramón şi să-i vadă expresia.Totuşi,n-a avut ocazia,el n-o mai sună şi,deşi ştia că noutățile se vor împrăştia precum praful de puşcă prin casă,nu mai spuse la nimeni; nu voia să-i spună decât lui Ramón.
Era către sfârşitul celei de-a doua săptămâni,atunci când intră în salon,după unul din accesele de greață pe care le avea dimineața devreme,pentru a o găsi pe dona Barbara aşezată acolo,cu o expresie ciudat de satisfăcută,maşina ei aşteptând-o afară cu şoferul.Atunci nu avea de gând să rămână,cel puțin asta era o uşurare şi Meriel îşi mobiliza fiecare dram de curaj şi politețe pentru a-i face față.
-Tia Barbara,ce surpriză!Deşi mi-e teamă că Ramón nu este aici pe moment.
Sper că n-ai făcut tot acest drum pentru a-l vedea.
-Nu,Meriel.De fapt,am venit să te văd pe tine şi-mi pare foarte bine că am reuşit.
Pe fața ei a fost o izbucnire scurtă de supărare atunci când Meriel i s-a adresat ca mătuşă,dar,acaparată de încântarea unui lucru pe care Meriel nu putea nici cel puțin să-l ghicească,ea a înlăturat repede încruntarea bruscă.
-Am putea servi o cafea,dacă doreşti,începu ea,silindu-se să fie mai sociabilă decât se simțea.De fapt,veselia neobişnuită de pe fața rece a celeilalte femei începea s-o facă să se simtă înspăimântată fără rost.Era pentru prima dată când o vedea pe dona Barbara arătând încântată şi ştia că asta trebuia să însemne un necaz pentru cineva.În mod clar,acest cineva era ea.
-Nu.Ne vom lipsi de politețuri şi vom trece la motivul vizitei mele.Se aşează într-un scaun,privind-o fix pe Meriel,cu ochi grei,negri.Eşti însărcinată!spuse ea cu uşurință.Nu te deranja să negi,ştiu totul de la Rosita care nu poate să-şi țină gura în nici o situație.
-Nu aveam de gând să neg,o asigură Meriel liniştită,deşi mi-ar fi plăcut ca Ramón să fie primul care află.
-Deci,nu te-a sunat? De fapt era un zâmbet pe fața răutăcioasă şi Meriel se albi,
simțind cum îi creşte mânia şi nu ştia cât timp va putea să mențină fațada de politețe cu această femeie care nu a plăcut-o niciodată şi a detestat-o întotdeauna.Acum,aceasta era casa ei şi ea era stăpâna.
-Telefonează,bineînțeles,dar în săptămâna aceasta îmi imaginez că a fost prea ocupat,sau n-a avut vreun telefon pe aproape.Ți-aş fi recunoscătoare,Tia Barbara,dacă ai ține pentru tine informația pe care Rosita,în mod clar,a
scăpat-o,s-o ții ca pe un secret până când voi putea să-i spun eu lui Ramón.

-Eşti sigură,draga mea,că e ceva înțelept? Acum răutatea era predominantă,dând la o parte orice altceva.Cred într-adevăr că,din punctul tău de vedere,ar fi înțelept să te agăți de mica ta fericire cât mai mult posibil.Atunci când Ramón va şti că moştenitorul îi este asigurat,cred că viața ta nu va mai fi la fel de bună aici,cum poate a devenit.Întotdeauna ai fost în afara familiei,în mod natural şi,după naşterea unui moştenitor,probabil îți vei dori să fi rămas aşa cu totul.
-Ce vrei să spui? Fața lui Meriel era palidă ca neaua,stomacul i se contracta de nelinişte,aşteptând să audă cuvintele ce în mod clar erau motivul acestei vizite.
-Întotdeauna ai fost un copil atât de naiv,oftă dona Barbara.Dacă ai fi fost cât de cât normală,nu te-ai fi căsătorit niciodată cu Ramón,ai fi văzut ceea ce era atât de clar pentru oricine,că el iubeşte pe altcineva.Ai fost întotdeauna atât de proastă.
-Cred că ar fi mai bine să pleci.Meriel se ridică în picioare,cu o mână pe scaun, având nevoie de tot sprijinul pe care îl putea obține în clipa în care văzu ochii îmbătrâniți şi amuzați ce o priveau maliții şi indiferent.
-Copilă,nu fi atât de dramatică!Pot vedea de unde a luat Manuel dorința pentru dramă,a fost de prea multe ori în Anglia cu tine.Va fi mai bine atunci când nu te va mai vedea şi va rămâne numai sub influența lui Ramón.Nu s-a mişcat deloc de pe scaunul ei,dar privind-o cu o încredere totală în ea însăşi,şi această remarcă a dat o ultimă lovitură în inima lui Meriel şi mânia ei a ajuns la limită.
-Sunt stăpână acum,spuse ea cu o mânie reținută,şi ți-am cerut să pleci!
-Voi pleca.Trebuia să fie doar o vizită scurtă şi aproape am terminat.Oricum,ar trebui să ştii ce se petrece.Suntem o familie rece şi temperată,dar suntem corecți cu toți.Este un nenoroc că o persoană neimportantă ca tine a fost aleasă ca sacrificiu,dar din nou pot vedea motivele lui Ramón şi niciodată n-am avut nici o îndoială în mintea mea de dorința lui fizică pentru tine.În orice caz,aceasta nu este dragoste,aşa cum am spus,o iubeşte pe alta de destul de mult timp,de fapt,din clipa în care a văzut-o.Meriel era incapabilă să vorbească.În sinea ei,ştia că această bătrână era plină de răutate,că aceasta era răzbunarea ei pe ea şi pe Ramón,dar îi reveni în minte figura lui Consuelo Sandoval,cuvintele pe care le-a spus,lacrimile de la nunta ei,fața încordată a lui Ramón şi strângerea lui convulsivă pe propria ei mână.
-Pot vedea în ochii tăi că deja cunoşti o parte din adevăr,întotdeauna ai avut cei mai expresivi ochi,draga mea,murmură dona Barbara triumfătoare.Ochi frumoşi, într-adevăr,spuse ea lăsându-şi capul pe o parte şi observând fața lui Meriel.E un mare păcat,dar Consuelo nu poate avea copii şi asta e necesar,după cum

probabil ai ştiut întotdeauna.Moştenirea este aici.Acum,că un moştenitor a fost asigurat,îmi imaginez că Ramón va dori să petreacă mai mult timp cu Consuelo, probabil în cele din urmă să se căsătorească cu ea.A fost un mare chin pentru el să aranjeze căsătoria la fermă şi nu la biserică,deşi catedrala a fost dintotdeauna locul în care s-au celebrat căsătoriile în familia noastră.Şi totuşi el nu a vrut să...
-Ieşi!Meriel stătea în picioare cu ochii furioşi,arătând cu degetul uşa.Ieşi!Sunt soția lui Ramón!Nu mai sunt o străină pentru a fi dată la o parte la pofta unui Ortiga.Cât timp trăiesc în casa asta,aici nu mai ai ce căuta!Întoarce-te pe coada ta de mătură,bătrâna acră şi răutăcioasă!
Fața dură se umplu de culoare şi dona Barbara se îndreptă cu paşi mari spre uşă,ultima înțepătură fiindu-i caracteristică.
-Cât timp locuieşti aici,remarcă ea cu asprime.Mă întreb cât va dura asta.
Meriel rămase în picioare ca o stană de piatră în timp ce auzea maşina îndepărtându-se,cu mintea amorțită.Propria ei logică o făcea să asculte de un singur lucru,şi anume că acesta nu era felul în care să se poarte Ramón.El a protejat-o întotdeauna.A apărat-o întotdeauna de durere.Niciodată n-ar jigni-o în felul acesta,o jignire ce ar putea fi ultima.Şi totuşi,îi spunea inima ei,el nu-i declarase niciodată că o iubeşte.A dorit-o ani de zile,asta e tot ce a admis el.Şi pe urmă era moştenirea,viitorul familiei Ortiga,o pasiune adâncită în această familie,legătura lor constantă cu trecutul.Trecu în fugă pe lângă Rosita şi merse în camera ei,cu picioarele de abia ținând-o.Manuel ieşise în acea zi,o altă vizită cu Arturo Morales,pentru că a ieşit cu caietele sub braț şi s-a urcat în maşina lui señor Morales.El nu se va întoarce până la căderea nopții şi,oricum,nu putea primi nici un fel de consolare de la fratele ei,ea nu i-ar vorbi niciodată despre asta.S-a gândit să-l sune pe tatăl ei,apoi să încerce să afle unde e Ramón şi,în cele din urmă,a sunat la una dintre mine.
-Señor Oritga este la cealaltă casă,domnişoară.Pot să-i transmit un mesaj.Cine să-i spun că l-a căutat? Din depărtare,auzea vocea liniştită,dar Meriel rămase tăcută,nedorind să îşi decline identitatea,ruşinată că dădea impresia că-l verifică pe Ramón pe neaşteptate.Nu asta fusese intenția ei.
-Cealaltă casă? Auzise despre ea,deşi n-o văzuse niciodată.Era mai mică.Nu atât de grandioasă ca aceasta,dar era una dintre reşedințele Ortiga,rareori folosită.
Puteți să-mi dați numărul de telefon?
-Îmi pare rău,domnişoară,asta nu pot s-o fac.Señor Ortiga a lăsat instrucțiuni severe ca numărul de telefon de la această casă să nu fie dat nimănui.A fost conectat doar de curând şi doreşte să rămână necunoscut.Probabil señorita Sandoval are această autoritate.Pot să vă dau numărul dânsei de telefon,deşi am

sentimentul că nu va fi acasă.Am văzut-o chiar eu îndreptându-se spre casă cu señor Ortiga,devreme,în această dimineață.
-Mulțumesc.Ce prostie,se gândea ea,cât de ciudat să îi mulțumeşti cuiva care tocmai ți-a sfărâmat viața.Rămase lângă telefon pentru o secundă,apoi se întoarse în camera ei,camera lor pe care a împărțit-o în mod atât de fericit cu Ramón,camera în care el a ținut-o în brațe în întuneric şi a copleşit-o cu pasiunea lui.Era prea istovită pentru a mai plânge.
Mult mai târziu,s-a ridicat şi a început să-şi împacheteze valizele,luând numai două,doar strictul necesar şi tot ce credea că va putea fi luat în avion,împreună cu toate celelalte mărunțişuri.Hainele pe care le-a cumpărat aici nu le-a luat,nu dorea să le mai vadă niciodată.Norocul era de partea ei.De la fereastră,l-a văzut pe Luis Silva şi ieşi afară la el.
-Zbor la Caracas peste vreo două ore,Luis.Te rog,pregăteşte maşina,după aceea să mă duci acolo.Îşi folosi toată noua ei autoritate,cu fața perfect înghețată.
-Da,señorita Ortiga.Ochii lui negri îi studiară repede fața şi apoi îşi întoarse privirea la fel de repede.Mai întâi,am un comision de făcut,poate va fi puțin mai mult de două ore înainte să mă întorc,dar atunci voi fi aici cu maşina şi vom putea pleca imediat.Sper că e bine aşa.
-Foarte bine,Luis,dar grăbeşte-te.El încuviință din cap şi-şi văzu de treabă şi ea-l aşteptă înfierbântată şi neliniştită.Ştia că Ramón trebuie să-i fi lăsat ceva treabă de făcut.Nimeni din jur nu stătea fără să facă nimic.În acelaşi timp,el n-ar îndrăzni să nu se supună lui Ramón şi s-o scoată de la fermă lăsându-şi treburile nerezolvate.Va trebui să aştepte,spera doar să fie plecată înainte ca Manuel să se întoarcă.Nu putea să-i spună de trădarea lui Ramón,era doar un copil şi nu putea rămâne să-l vadă pe Ramón,nu acum când ştia adevărul.Încă se plimba agitată prin cameră,atunci când auzi maşina şi era gata de plecare,costumul ei cu pantalon de mătase crem fiind o ținută potrivită pentru a călători la Caracas şi apoi în Anglia,bluza ei de un albastru intens scoțând fără voie în evidență paloarea feții ei.Trebuia doar să-şi ia haina şi putea să-l cheme pe Luis ca să-i ia lucrurile.De unde stătea,de pe pat,se întoarse spre uşă,scăpând un geamăt de alarmă şi şoc la vederea lui Ramón,întunecat şi furios,silueta lui umplând cadrul uşii,barându-i trecerea.Mâna i se îndreptă spre stomac într-un gest de protecție inconştient,ce i-a rămas ca un mic obicei de când şi-a dat seama că poartă copilul lui Ramón.Acolo,se părea că încă nu e nimic de protejat,dar obiceiul se aprofundase şi acum îi era frică de mânia din ochii negri,arzători.
-Deci!şuieră el mânios,ochii lui plimbându-se de la ea la bagaje şi înapoi.Te-ai

săturat de câmpie! Încă o dată,auzi chemarea Angliei,a tatălui tău şi a vieții pline pe care ai dus-o acolo!El încuie uşa,ochii lui nepărăsindu-i nici o clipă pe ai ei,în timp ce răsucea cheia şi spaima amenința să-i provoace un şoc de furie ce o vedea crescând pe fața lui ce,în mod normal,era pasivă.
-Luis m-a trădat!în mod stupid,asta a fost tot ce a putut spune şi a folosit numai să-l înfurie pe el mai tare.
-Da,se teme că va muri la fel ca următorul.A venit cu avionul la mină ca să mă aducă acasă.Ştie şi altceva decât să te ducă cu avionul.Ar fi putut să fie ultimul lui zbor,deoarece ştie foarte bine că după aceea ar fi avut propriile lui aripi!
-Nu voi rămâne aici!Poate că țipătul ei era plin de panică,dar rămase ca de piatră.Nu putea rămâne aici pentru a fi distrusă.Chiar şi acum,cu mânia pe fața lui,inima i se agita la vederea lui,cu durere înăuntrul ei pentru faptul că el nu simțea pentru ea decât pasiune,nici o scânteie din dragostea pe care o simțea ea,nici măcar nu părea afectat acum,că ea îl sfida.
-Trandafirul englezesc se distruge pe câmpiile sălbatice din Venezuela? o ironiza el cu amărăciune.Deci ți-ai dat seama de greşeala pe care ai făcut-o legându-te de mine şi de acest pământ? Ideea inundațiilor,furtunilor şi izolarea nu te mai atrag acum,după ce ai fost lăsată singură să te gândeşti mai profund? îmi revine în minte că,după luna noastră de miere,ți-ai dorit să locuieşti într-o baracă de lemn numai pentru a fi cu mine.Cât de scurt a fost angajamentul tău.
Ea n-a putut să-i răspundă,n-a fost în stare să-i spună lucrurile care trebuiau spuse.Îl iubea prea mult pentru a vedea fața aceea mândră,plină de încurcătură la acuzațiile ei şi înspăimântată de posibilitatea că el îi va spune cu răceală că e adevărat şi că ea va trebui să trăiască pentru totdeauna cu acest adevăr.
-Îți închipui că te voi lăsa să pleci? întrebă el cu un calm amenințător.Odată ai putut să scapi de mine,dar nu acum,nu mereu.Te-am ținut în brațele mele,te-am avut,ți-am simțit corpul lângă al meu şi-l voi simți mereu,chiar dacă mă urăşti.
În timp ce el se apropia,ea se dădea înapoi,cu spaima întipărită pe fața ei,cu mâna din nou pornind într-un gest protector înspre stomacul ei încă plat.El se opri dintr-o dată,ca şi cum o barieră invizibilă a fost aruncată între ei,cu propria lui față palidă şi încordată.
-Eşti însărcinată!N-a fost o întrebare.Ochii lui trecură peste ea,oprindu-se peste mâna ce rămase fixată tremurătoare pe corpul ei.Porți copilul meu şi te pregăteşti să pleci şi să iei copilul cu tine!Se năpusti spre ea şi o apucă de umeri, trăgând-o spre el,privind-o fix în ochii larg deschişi şi înspăimântați.Ea putea să vadă atâtea lucruri în ochii aceia.Mânie,uimire şi,destul de ciudat,o durere aproape la fel de mare ca a ei.

-Te pregăteai să mă lipseşti de un copil pe care l-am făcut împreună? şopti el cu asprime.Vrei să se repete istoria,un alt copil singur şi nefericit,sfâşiat între două feluri de viață,între două lumi?
-Nu!Simți că izbucneşte în plâns,se întoarse cu spatele la el,lacrimile începând să i se ridice în ochi.Nu se gândise deloc la acest aspect al lucrurilor.Ea nu putea să stea în picioare ca mama ei şi să-l înfrunte pe Ramón,aşa cum făcuse Inez cu tatăl ei,răceala şi logica luptând pentru un copil tulburat,şi el va lupta,ea nu avea nici o îndoială pentru asta,dar ea nu putea să renunțe la această bucățică din el pe care o avea.Era tot ce va avea vreodată.
-Eu-eu nu voi face niciodată asta,şopti ea sacadat.Tu nu eşti ca tatăl meu şi eu nu sunt ca Inez.Într-un fel,o vom rezolva mai târziu.N-am să te lipsesc de copil.
-Nu vei avea posibilitatea,murmură el cu amărăciune.Nu te voi lăsa să pleci.Tu eşti ceea ce îmi doresc şi,chiar dacă nu te voi atinge niciodată,te voi avea aici, unde am să te pot vedea pentru tot restul vieții mele.Atunci când te-am făcut a mea,a fost pentru totdeauna,chiar înainte de jurămintele noastre de căsătorie.Şi nu m-am răzgândit!
-Voi pleca,Ramón,spuse ea monoton.Nu mă poți ține aici împotriva voinței mele şi cred că ştii asta foarte bine.Se îndepărtă de el înspre ferestrele înalte, franțuzeşti,privind cerul de afară,munții îndepărtați şi norii grei de furtună care se adunau ca şi greutatea întunecată din inima ei.
-Oh!Dacă ar fi putut să fie altfel!Dacă ar fi putut să fie adevărat!Am avut încredere în tine toată viața mea,am crezut fiecare cuvânt pe care l-ai rostit, m-am bizuit pe cinstea ta şi acum...
-În ce-ți sunt necinstit? întrebă el,cu o mânie ce o controla cu greu,vocea lui sunând aproape de ea,deşi nu-l auzise mişcându-se.
-Nu-nu am nici o dorință să te fac să te simți prost,Ramón,şi în mod sigur înțelege că nu doresc să te aud confirmând ceea ce deja ştiu.
-Fă-mă să mă simt prost!o invită el cu asprime.Asta va fi o experiență cu totul nouă.
-Te rog,Ramón!Ştiu despre Consuelo!Nu te juca cu mine!Ea-şi întoarse ochii plini de lacrimi spre el şi el se dădu înapoi şi se rezemă de masa de toaletă,cu brațele încrucişate peste piept,cu ochii ascunşi de pleoape,la fel ca întotdeauna.
-Cum ştii despre Consuelo? E la mile depărtare de aici!Deci,el confirma totul. Ultimele ei speranțe muriseră.
-Mătuşa ta a fost azi aici.Mi-a spus -mi-a spus că Consuelo nu poate avea copii. Ea -ea mi-a spus că era necesar un moştenitor şi că eu am fost sacrificiul pentru că -pentru că oricum m-ai dorit.Îşi plecă ochii şi rămase privind fix covorul,fără

să vadă de fapt nimic,ştiind că nu va mai putea continua mult.Efortul a fost prea mare.Greața începea să crească în ea şi-şi simțea pielea rece şi umedă.Te-am sunat ca să-ți spun,sperând că nu-i adevărat,dar erai la casă,la cealaltă.Erai acolo cu Consuelo!Ea se întoarse şi alergă la baie trântind uşa,cu întregul corp zguduit de starea ei datorată sarcinii,de tensiune şi durere.Pentru câteva secunde,rămase în picioare aproape să leşine,simțind cum se întuneca totul în jurul ei,întunericul revenind şi apoi dispărând în timp ce strângea marginea oglinzii.
Apoi,Ramón era lângă ea,ştergându-i fața cu un prosop rece,forțând puțină apă printre buzele ei tremurătoare şi luând-o în brațe cu gentilețe.Era prea istovită pentru a se lupta şi el,de asemenea,era alb ca o coală de hârtie.
El se aşeză într-un fotoliu,ținând-o în poala lui,punându-i capul moale pe umărul lui şi acolo era confort,siguranță,fericire,dar ea se zbătu slab să se elibereze.Asta nu era pentru ea şi ea nu dorea afecțiunea lui tandră.
-Rămâi aici,o imploră el,cu voce inegală.Hai să ținem piept acestui coşmar împreună.Brațele lui se strânseră în jurul ei.În acest moment,aş putea distruge întregul clan Ortiga,dar asta poate aştepta.Acum e vorba de tine şi de mine.Şi,de asemenea,de adevăr.
-Nu vreau să aud adevărul!Ea se zbătu să se ridice,cu mâna din nou pe stomac,
agățându-se de ceea ce era adevărat ca o încântare,pentru a-l scăpa de ticăloşie şi el o făcuse să se supună cu uşurință,oricum,fără duritate,ochii lui urmărind mişcarea mâinii ei.făcând-o să roşească şi,apucându-i mâna,i-o îndepărtă.
-Acesta e moştenitorul pentru a cărui producere eşti sacrificată? întrebă el liniştit.Poate că trebuie să-ți reamintesc că deja exista aici un moştenitor,dragul tău Manolito.Tatăl meu a prevăzut posibilitatea unor dificultăți şi pot spune,fără nici o îndoială,că mama ta a fost sacrificată,pentru că îți pot spune fără să mă întrebi că,deşi ea a fost o companie decorativă,el n-a încetat niciodată s-o iubească pe mama mea.Atunci când ea a murit,el s-a împietrit,moştenirea şi siguranța lui rămânând singurele motive de a trăi.Inez a părut perfect dornică să fie sacrificată pentru avere şi linişte.Un sacrificiu de acest fel nu ți-a fost cerut ție niciodată.Ți s-a cerut să sacrifici ceva total diferit: țara ta,tatăl tău,propriul tău fel de viață.Mâna lui veni s-o înlocuiască pe a ei,întinsă şi caldă pe stomacul ei,posesivă şi blândă cu o atingere care a transmis flăcări prin toată ființa ei.Acesta nu este un moştenitor,Meriel.Acesta este un copil,copilul nostru,şi există un singur motiv pentru care este acolo.El privi în ochii mari,cenuşii,aşa cum a privit de când ea era un copil,privirea lui trecând peste genele marcate de lacrimi,peste obrajii umezi şi gura ei tremurătoare.Te iubesc,spuse el încetişor.

N-am îndrăznit niciodată înainte să ți-o spun,n-am simțit niciodată că am dreptul să-ți dau o asemenea povară,dar acum,trebuie s-o spun şi tu trebuie să-ți alegi sacrificiul.Ori să rămâi cu mine,ori să pleci,ştiind ceea ce simt.
Pentru o clipă,ea-şi închise ochii,nemaiputând să suporte atâtea emoții,
nevenindu-i să creadă ceea ce auzea,dar atunci când îşi deschise ochii,el era aplecat spre ea,cu fața tandră şi plină de dorință,cu privirea arzândă în ochii ei.
-Ramón!Ea scutură din cap,incapabilă să apuce fericirea ce i se oferea atât de liniştit şi l-a văzut zâmbind,lung şi încet,în timp ce mâna lui se mişca blândă şi cu căldură pe locul pe care ea-l protejase în mod instinctiv.
-Te iubesc,dulcea şi adorabila mea Meriel,şopti el.Isteața mea soțioară,scopul zilelor mele,bucuria nopților mele.Dacă mă părăseşti,atunci asta trebuie să se întâmple ştiind că,oricât voi trăi,nu va mai exista nimeni în inima mea,nici o altă femeie la ferma Ortiga,nici o altă soție pentru mine,şi ştiind că eu voi fi precum stâncile ce răsar din câmpii,rece şi dur şi tăcut,având doar amintirile ca să mă țină în viață.

CAPITOLUL 10

Doar pentru o secundă,Meriel întâlni ochii lui Ramón,văzând acolo un dor melancolic,dragostea imensă pe care n-a lăsat-o niciodată să i-o vadă şi apoi îşi aruncă brațele în jurul gâtului lui strângându-l până ce el oftă şi râse jenat,brațele lui închizându-se în jurul ei ca o fortăreață de căldură.
-Te iubesc,Ramón!spuse ea plângând,lacrimile,râsul şi fericirea amestecându-se pe fața ei,în timp ce el îi lua mâinile cu blândețe în mâna lui şi o privi.
-Ştiu,îi spuse el zâmbind,cu o voce profundă şi blândă.Ştiu că mă iubeşti.Am ştiut de când aveai mai puțin de şaisprezece ani.Am văzut cum respectul şi admirația se transformau în ceva mai tangibil,mult mai durabil.Mi-a trecut prin minte,atunci când aveai şaptesprezece ani şi-mi desenai felul în care ți-ai trasat viitorul în Anglia,să te rețin aici.El râse,când o văzu surprinsă,şi-i scutură
capul cu gentilețe.În acel moment,aveam o aversiune intensă pentru tot ce era anglo-saxon,mărturisi el strâmbându-se.Atunci când n-ai venit de Crăciun,a trebuit să folosesc fiecare dram de autocontrol pentru a nu mă urca într-un avion pentru a te aduce aici de părul tău blond şi lung.Iar atunci când ai venit,adăugă el încetişor,în câteva momente mi-am pierdut capul,în lumina lunii.
-De ce mi-ai spus să plec? murmură ea,mâna ei mângâindu-i fața în timp ce el o ținea în brațe cu tandrețe.
-Erai prea tânără,afirmă el cu simplitate.Erai caldă,vie,doritoare şi cea mai mare tentație a vieții mele,dar înăuntru,îți era frică.Te cunoşteam cum mă cunosc pe

mine şi ştiam că va trebui să te las să pleci,sperând că dragostea va creşte şi că nu se va diminua într-un vis ca apoi să moară.A fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată.
-Credeam că eşti îndrăgostit de Consuelo,mărturisi ea lipită de umărul lui şi îl simți cum râde încetişor,dar vocea lui era umbrită de amărăciunea amintirilor când îi răspunse.
-Ştiu.Îmi dau seama că te-am rănit,dar în felul acesta credeam că te voi salva de o durere mai mare şi permanentă.El se opri pentru o clipă şi inima ei tresări înspăimântată.Ştia că a sosit momentul când va afla despre Consuelo şi încă nu era absorbită total de nou-găsita ei fericire pentru a reuşi să îndepărteze alte dureri.
-Pe când aveai optsprezece ani,spuse el liniştit,o cunoşteam pe Consuelo foarte bine.Un an întreg nu te-am văzut şi am luptat împotriva unei dorințe care,din multe puncte de vedere,era inacceptabilă pentru mine.Nu puteam să fac trecerea de la un fel de dragoste la alta.Întotdeauna,datoria a fost mai puternică în mine şi te vedeam ca pe o datorie a mea,ca pe cineva care are nevoie de protecția mea,aşa cum are Manuel.Consuelo şi cu mine ne-am înțeles foarte bine.E mai aproape de vârsta mea,mă înțelege uşor şi e încântătoare,oftă el şi o strânse mai aproape,dar asta mă ajuta foarte puțin.Chipul tău era întotdeauna în fața ochilor mei şi n-am putut învăța să iubesc pe altcineva.Cu toate acestea,a fost o prietenă bună şi n-am fost niciodată iubiți.Ea-şi ridică ochii cenuşii pentru a întâlni întunericul arzător al ochilor lui şi văzu,aşa cum a văzut întotdeauna,doar adevărul scris acolo.Oricine ar fi vrut să-i spună altceva,pentru ea acum nu mai avea nici o importanță,el o iubea şi restul nu mai conta.
-Ea ştia despre -despre mine? încercă Meriel încetişor.
-Totul despre tine,mărturisi el râzând.A fost singura căreia am putut să-i spun şi doream să vorbesc despre tine,chiar şi numai pentru a-ți auzi numele rostit.Şi ea,de asemenea,avea nevoie de un prieten şi sunt fericit că am reuşit să fiu.
-De ce ai fost cu ea la casă? Ea se ridică şi-l privi,văzând grimasa tristă a buzelor lui perfecte atunci când răspunse.
-Un act de bunătate ce aproape m-a făcut s-o pierd pe cea care este totul în viața mea,răspunse el.Şi Consuelo e îndrăgostită,şi asta de ani de zile.În orice caz, bărbatul nu face parte dintr-o familie avută şi tatăl ei este,după cum probabil ai observat,un om care se luptă din răsputeri atunci când propriile lui interese sunt miza.Bărbatul a fost manager la mina Sandoval.E cel mai bun inginer în minerit din Venezuela.Toți l-am fi plătit oricât ca să lucreze pentru noi,dar el nu voia să plece,din cauza lui Consuelo.Numai acolo,la mina Sandoval,avea o şansă cât de

mică s-o vadă.Aproape imediat după ce te-ai întors la mine,el şi-a declarat dragostea şi problema a fost pusă în faţa lui señor Sandoval.Gestul pe care l-a făcut i-a fost caracteristic: şi-a concediat managerul şi i-a interzis lui Consuelo să-l mai vadă .În noaptea dinaintea nuntii noastre,acţiunile lui i s-au întors împotrivă,avea o grevă şi a venit la mine la birou să mă roage să-l ajut.Cât timp am fost plecat în săptămâna aceasta l-am ajutat,am convins oamenii să se întoarcă la lucru şi ei erau dornici s-o facă imediat ce aveau să cunoască soarta managerului lor pe care-l respectă foarte mult.

-Ce i s-a întâmplat?Ce va face Consuelo?Acum că ştia totul,instinctele lui Meriel erau pentru a o ajuta pe Consuelo.Pentru acele timpuri,părea monstruos ca cineva să-i provoace unei alte persoane o asemenea nefericire din cauza averii.

-Se căsătoreşte cu el,dragostea mea,îi spuse Ramón blând,şi tu,adăugă el, ridicându-i bărbia,o vei asista; ea doreşte asta în mod special

-Oh! îmi pare atât de bine! Meriel izbucni dintr-o dată în râs şi-l privi pusă pe scandal.Asta o să-i dea peste nas mătuşii tale.

-Voi rezolva cu dona Barbara,spuse el întunecat.Mai întâi vom rezolva problemele noastre,apoi o vom căsători pe Consuelo şi apoi -Tia Barbara!

-Şi totuşi,ce vor face? întrebă Meriel îngrijorată.Vreau să spun fără servici,fără casă...

-Nu ţi-am spus că era cel mai bun inginer în minerit din Venezuela? spuse Ramón cu un rânjet.Lucrează pentru noi,dragostea vieţii mele.Dacă señor Sandoval îşi va reveni la normal şi va binecuvânta căsătoria,atunci poate îi vom permite din când în când să împrumute managerul nostru,dacă va avea vreo nevoie.Cât despre casă,le-am dat cealaltă casă Ortiga; de aceea am fost acolo cu Consuelo.Nu eşti geloasă în legătură cu asta sau îngrijorată?

-Nu,eşti generos şi bun.Îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi câteva clipe lungi a fost pierdută în dragostea pe care o revărsa asupra ei fiinţa vibrantă şi cu ochi negri care o ţinea strâns în braţe,în acele braţe care erau singurul ei refugiu în viaţă,aşa cum au fost întotdeauna.

-Cred,totuşi,îl acuză ea atunci când îi dădu drumul,că ai fi putut să-mi telefonezi. N-am ştiut nimic despre tine.

-Când sunt plecat, nu pot să-ţi telefonez,mărturisi el.Am învăţat asta în zilele când eram plecat şi am început să îţi telefonez imediat după ce ne-am întors din luna de miere.Numai la auzul vocii tale,toate celelalte îmi ies din cap.Îţi aud vocea şi te doresc.Singurul lucru la care mă mai pot gândi este să mă întorc.

Când vorbesc cu tine la telefon,îți aud bunătatea,o aud chiar şi atunci când eşti supărată,aşa cum ai fost atunci când te-am sunat în Anglia şi ți-am auzit deliciosul accent.
-Vorbesc spaniola în mod fluent!protestă ea.Nu am nici un fel de accent.
-O vorbeşti frumos şi cu mare uşurință,admise el alintând-o.Mult mai bine decât vorbesc eu engleza şi totuşi,există acel mic accent încântător şi nu aş vrea să-l pierzi.E atât de sexi!
-Ramón!Cum poți să spui asta!
-Ramón!o imită el.Cum poți să spui asta!O faci şi acum,iubito şi îmi înmoaie oasele.Vino,haide să ne plimbăm prin grădină,înainte de a-mi veni alte idei.Am fost plecat două săptămâni şi autocontrolul mi-e foarte slăbit în acest moment.
Se plimbară în grădina plină de răcoare,îmbrățișați,şi Meriel se simțea atât de mulțumită,cum nu se simțise niciodată.
-Dacă mi-ai fi spus doar că mă iubeşti cu mult timp în urmă,oftă ea,pe când brațele lui o strânseră mai aproape.Nu m-aş fi întors niciodată în Anglia.Aş fi aşteptat aici până când ai fi vrut să te căsătoreşti cu mine.
-Ştiu asta,o asigură el.Ştiam asta atunci.Într-o zi,totuşi,te-ai fi întrebat cum ar fi să trăieşti în Anglia,să ai un colț al tău,să-l vezi mai mult pe tatăl tău şi aş fi văzut asta în ochii tăi şi ar fi fost o durere pentru amândoi.Trebuia să zbori singură, să pluteşti în libertatea ta,să înveți unde-ți este inima cu adevărat.
-Nu m-ai sunat niciodată,nu mi-ai scris,şopti ea,amintindu-şi disperarea ei,când a părăsit Venezuela.
-Libertatea nu e libertate atunci când ai şi hățuri,spuse el profund,întorcând-o în brațele lui.Nu are importanță cât de tandre şi iubitoare sunt hățurile,nu are importanță cât de slăbite sunt,te leagă de trecut şi eu îți voiam viitorul,voiam să mi-l dai în mod liber.
-Cum ai reuşit să ajungi atât de isteț?întrebă ea,zâmbind plină de dragoste,
privind în ochii lui.
-E o chestie din naştere,îi răspunse el cu aroganță ironică.M-am născut aşa,tu va trebui să munceşti pentru asta.Îmbrățişarea lor a fost întreruptă imediat ce simțiră primele picături de ploaie şi amândoi îşi întoarseră fețele spre cei şi spre munții îndepărtați,ce erau acum întunecați de apropierea furtunii.
-În sfârşit,a venit,oftă el fericit.Vin ploile,uscăciunea şi praful s-au terminat şi totul va renaşte şi va deveni verde şi plin de viață.Data viitoare când pământul va fi uscat,eu voi avea un fiu al meu!El o ridică în brațe şi ținând-o sus,lipită de el,cu fața plină de fericire în timp ce o duse înapoi în camera pe care o părăsiseră cu puțin timp înainte,punând-o pe picioare şi trăgând perdelele.

-Ce faci?întrebă ea surprinsă,în timp ce camera devenea întunecoasă şi misterioasă,lumina diminuându-se.
-Ți-e frică de furtună,îi reaminti el,dinții lui albi strălucind atunci când îi zâmbi. O închid afară.
-E doar ploaie,protestă ea şi nici asta nu prea mult.El rămase în picioare, înlemnit,ascultând,ochii lui fiind o strălucire întunecată în penumbra camerei şi ea auzi,departe,primul tunet,ducându-şi mâna la gură,într-o neliniște subită.
-Ştii că nu ai de ce să te temi,spuse încetişor,venind spre ea,ştii că n-am să te părăsesc.Perdelele sunt trase,uşa e încuiată şi eu iubesc furtunile şi întunericul; ele te-au adus în brațele mele.Ea se duse în brațele lui acum,la fel de dornică precum el,să fie pierduți în propria lor furtună,auzindu-i protestele liniştite în timp ce-o dezbrăca.
-Ce este?îl întrebă ea râzând,în timp ce el se îndepărtă,cu fața plină de exasperare.
-Atunci când te dezbrac,îmi place să fie uşor,murmură el.Îmi place să poți să stai aproape de mine tot timpul.Mai mult decât atât nu-mi plac pantalonii.Îmi place să-ți văd picioarele lungi şi zvelte.El îi trase pantalonii albi de pe şolduri şi o ridică în brațele lui aruncandu-i într-o parte.Vom avea o ceremonie de ardere a acestora,îi declară el aspru.
-Sunt din mătase!protestă ea,ascunzându-şi fața atunci când prima izbucnire de lumină ilumina camera.
-La fel eşti şi tu,draga mea,îi spuse el,punând-o pe pat,mâinile lui plimbându-se în mod familiar,conştiente de posesia asupra ei,atunci când veni s-o ia în brațe.Şi acum,nu mai sunt umbre între noi.Pot să-ți arăt ce simt şi cât de mult te iubesc.
Dorința lui nu mai era amânată şi Meriel simți acelaşi lucru.Ea crezuse că-l va pierde.Crezuse că va trebui să părăsească această casă,acest pământ şi pe bărbatul care a făcut-o să trăiască în paradis şi răspunsul ei l-a făcut să-i rămână respirația în gât.Atinseră împreună punctul culminant cu o pasiune feroce ce părea să plutească deasupra forței furtunii ce urla afară şi ea n-a observat violența sunetului adus de tunet in timp ce asculta bătaia inimii lui peste a ei.
Luminile strălucitoare aduse de furtuna erau la fel ca cele din sufletul ei,în timp ce amândoi se înălțau dincolo de lume,pierduți într-o lume a lor,fără sfârşit.
-Eşti o încântare,îi şopti el răguşit atunci când,în cele din urmă,ea rămase liniştită şi mulțumită sub el.Eşti tot ceea ce am visat vreodată.Îmi dai mai mult decât ar putea spera orice bărbat şi,când îmi strigi numele în acel țipăt de pasiune,se aude acel mic şi delicat accent sexi.

-Şi ți se topesc oasele,îl tachina ea,de abia respirând,degetele ei trasând buzele lui zâmbitoare.
-În mod repetat,şopti el,luându-i mâna şi sărutând fiecare deget cu încetinitorul.
-Manolito nu este acasă încă,îi spuse ea îngrijorată atunci când el se lăsă pe o parte şi o trase în brațele lui.Ea-şi dădu seama că poate privi lumina ce brăzda cerul fără nici o teamă şi că sunetul tunetului de abia o interesa.M-ai vindecat de spaima de furtuni,constată ea încântată,ridicându-se într-un cot şi privindu-l uimită.
-Sper că nu,spuse el leneş.Vreau să lucrez mai mult la cura de vindecare.Nu fi prea obraznică.În mod sigur,va trebui să acordăm mai mult timp terapiei de care ai nevoie.O trase peste el,râzându-i în față,fără nici o urmă a tăcerii întunecate pe care o ştia de atâta timp pe fața iubită care o adora pe ea.Cât despre Manolito,continuă el întunecat,este cu señor Morales şi e în siguranță.Nu mă face gelos,adăugă el,muşcând-o uşor de gât.
-Ce e cu Manolito? întrebă ea,atunci când atacul tandru se încheiase şi rămase relaxată şi mulțumită lângă el.Vreau să spun,în legătură cu moştenirea?
-Am luat deja măsuri în legătură cu asta,o asigură el serios.Atunci când am descoperit abilitatea ta pentru afaceri,am început să acționez conform planurilor pe care le-am făcut cu mult timp în urmă.Un stoc de acțiuni din întreprindere ți-a fost transferat ție.Acum poți asista la întruniri şi să îți pui mintea la treabă,să-ți mai mişti puțin silueta,adăugă el,mâna lui alunecând peste ea în mod seducător. E momentul ca familia să recunoască faptul că există lângă ei un nou şi dinamic Ortiga.
-Oh,Ramón,nu cred...
-Eu da!declară el convins.Eşti prea deşteaptă şi talentată pentru a sta aici fără să faci nimic.
-Ei,va fi copilul...Începu ea,dar nu putea scăpa de el..
-Te vei descurca şi cu asta foarte bine,o asigură el cu mândrie în voce.Şi vor fi mai mulți.Acesta m-a umplut de atâta bucurie încât nu văd nici un alt motiv să nu aibă companie foarte curând.Cât despre Manuel,am împărțit moştenirea în două:şi el este fiul tatălui meu.Până când va avea vârsta necesară,vom avea grijă de moştenirea lui şi apoi îşi va prelua sarcina.Într-o zi,va avea şi el copii care, împreună cu copiii noştri,vor face ca averea Ortiga să le fie împărțită în mod echilibrat,nu ca această greutate istovitoare pe care am dus-o eu şi tatăl meu ani de zile.Dacă amândoi vom avea copii care o vor cheltui fără înțelepciune, atunci,într-o zi,va înceta să mai existe.
-Nu ți-ar păsa de asta?icni ea,felul calm în care făcu această afirmație

înlemnind-o.
-Ce-mi pasă şi ce m-a interesat de mulți ani țin acum în brațele mele,spuse el serios.Restul este datorie,doar o povară pe care o port.
-Te merit? întrebă ea,privindu-l cu o adorație strălucitoare care a făcut ca ochii negri să-i lucească în ai ei.
-Probabil nu,o asigură el cu râsul în voce,dar apoi,dintr-o dată,se opri din glumă. Nu am uitat cum ai fost jignită,spuse el mânios.Astăzi ne vom iubi şi vom sărbători noua noastră fericire.Mâine mă voi duce la Tia Barbara!
-Nu e importantă,oftă Meriel,sărutând buzele ce se încordaseră dintr-o dată.
-Asta e ceea ce va afla în primul rând,promise Ramón întunecat.

Puțin mai târziu,luau cina fericiți la lumina lumânărilor,cu Manuel,generatorul se stricase din nou şi furtuna reveni răzbunătoare.Manuel i-a întreținut cea mai mare parte a mesei cu aventurile lui micuțe şi interesante,felicitându-se pe el şi nu pe señor Morales că au reuşit să se întoarcă înainte de furtună şi că señor Morales a putut să se întoarcă acasă la timp.
-N-am ştiut până când nu mi-a spus,la nunta noastră,că tatăl tău e contabil,spuse Ramón,privind-o pe Meriel de aproape.E ciudat,când el înseamnă atât de mult pentru tine,că n-am ştiut nici cel puțin ce face pentru a-şi câştiga existența.
-A fost un timp,spuse ea liniştită,când mi se părea dureros chiar şi să vorbesc despre el.De atunci,el...Mâna lui Ramón se aşează peste a ei,adorația lui deschisă aducând o licărire de plăcere în ochii lui Manuel,întunecimea lor observând totul.
-Mă întrebam,spuse Ramón încet,dacă i-ar plăcea să vină aici să lucreze pentru întreprinderile Ortiga.Ar lua un volum mare de muncă de pe umerii mei,adăugă el grăbit atunci când ea oftă.Ar fi mai uşor cu el aici.
-Eşti într-adevăr cea mai minunată ființă din lume,şopti Meriel moale,dorindu-şi dintr-o dată ca Manolito să fi fost în camera lui pentru a fi putut să-i arate lui Ramón ce simțea.Oricum,el ştia,pentru că în timp ce se uita la el,pomeții obrajilor lui se înroşiră brusc şi mâna lui o strânse pe a ei.
-Ai o mulțime de contabili,îi reaminti-ea încetişor,şi nu am nevoie ca tatăl meu să-mi fie tot timpul sub ochi.În orice caz,nu va veni.El are firma lui; e mică şi nu foarte bogată,dar fac nişte afaceri bune şi au un nume respectat.De asemenea, adăugă ea,cu ochii licărind,cred cu adevărat că pe acolo există o anumită doamnă...
-A!Ramón o privi intens.Nu te supără?

-Dragul meu!râse ea încântată.De ce m-ar supăra? Hai să-l lăsăm ca în cele din urmă să-şi refacă viaţa.Va trebui să se obişnuiască să-mi audă vocea la telefon.
-Ah!Vei vorbi în engleză,nu-i acelaşi lucru.Ramón râse,ochii lui tachinându-i pe ai ei.
-E păcat,interveni Manuel,nemaifiind în stare să-şi ţină gura.Îmi place foarte mult de señor Curtis.Ce fel rudă îmi este? adăugă el,întorcându-se spre Meriel.
-Mă întreb câteodată dacă eşti întreg la minte,murmură Ramón,întorcându-se la cafeaua lui.Aş fi crezut că ai deja destule neamuri şi fără dorinţa asta nestăpânită de a cere altele.
-Aş vrea câteva rude de care să mă bucur,declară Manuel revoltat,cu ochii dintr-o dată îngrijoraţi atunci când prinse privirea amuzată şi grimasa de pe faţa lui Ramón,sprâncenele negre ridicate care o încurcaseră pe Meriel atât de mult atunci când era de vârsta lui.Îmi pare rău,Ramón,se scuză el repede relaxându-se când îl văzu pe Ramón rânjind.
-Îţi înţeleg sentimentele,îl asigură Ramón în mod serios,înăbuşindu-şi repede râsul.Oricum,ia aminte: singurii Ortiga ce au importanţă sunt aici,în această cameră,în viitor ceilalţi vor fi ţinuţi deoparte,cei mai întunecoşi,adăugă el cu un zâmbet,privind-o pe Meriel,fapt ce o aruncă din nou în trecut.Mai târziu,în camera lor Meriel îi puse întrebarea care îi stătuse pe buze toată seara.
-De ce nu i-ai spus lui Manolito despre copil? întrebă ea cu faţa ascunsă,în timp ce se dezbrăca pentru culcare.
-Să fiu al naibii dacă-i voi spune totul fratelui meu,mormăi el,cu mâinile calde pe pielea ei,în timp ce se ocupa de fermoarul rochiei.De ce nu i-ai spus tu,dacă eşti atât de nerăbdătoare ca el să ştie?
-Nu sunt,murmură ea,genele acoperindu-i ochii,în timp ce el o întoarse încet spre el.E un secret minunat pe care vreau să-l împart doar cu tine.
-Aceste cuvinte m-au vindecat de bucăţica aceea de gelozie,zâmbi el,sărutându-i ochii închişi şi ţinând-o în braţe.Să am secrete cu tine e cea mai mare bucurie a mea.
-Rosita îi va spune,oftă ea,dar Ramón râse,respiraţia lui fluturându-i părul
-Nu-i va spune!spuse el cu siguranţă.El se plânge de multe ori că ea-l consideră doar un băieţel.Râsul lor se amestecă atunci când buzele lui le găsi pe ale ei şi el o ridică în braţe,zâmbind în ochii ei dragi.
-Câteodată mă întreb,spuse ea dusă pe gânduri,în timp ce stătea întinsă şi îl privea cum se pregătea de culcare,ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost acel accident îngrozitor.Mi se pare trist că a fost necesară o asemenea tragedie ca să ne unească.El se opri şi privi în jos spre ea,având încă în mână cămaşa; corpul

lui era subțire bronzat şi strălucitor în lumina lămpii ce acum lumina din nou camera şi şoldurile lui înguste,puternice şi grațioase în pantalonii negri pe care-i purtase la cină.Îşi dorea să nu fi dat glas unui asemenea gând melancolic,pentru a strica bucuria şi fericirea lor,dar Ramón o privi pentru o secundă,apoi se îndreptă spre sertăraşul de la noptieră şi căută înăuntru.
-Asta s-ar fi întâmplat,spuse el liniştit,întinzându-i un bilet de avion,ce era demult expirat.Ea privi data,martie,destinația Londra şi ochii ei începură să-i cerceteze fața,întrebători.
-Aşteptam întoarcerea lor,spuse el blând,aşezându-se lângă ea şi luând-o în brațe.Timp de trei ani am ascultat fiecare cuvânt pe care l-a rostit Inez în legătură cu tine.Era atât de mândră.Te descurcai bine,erai un succes,abordând o slujbă dificilă şi acaparatoare,cu o perspicacitate pe care ea nu recunoscuse că o ai.De asemenea,era încântată de Mackensie şi de stilul tău de viață,strălucitor.
Scena londoneză pentru strălucitoarea domnişoară Curtis în continuă ascensiune. Nopți în minunate toalete de bal cu uriaşul señor Mackensie lângă tine.Fiecare cuvânt pe care-l rostea mă făcea să mor câte puțin.Era ceea ce mă înspăimântase,
era motivul pentru care te lăsasem să pleci liberă; se întâmplase şi nu mă puteam opri din a asculta.Nu puteam oferi nimic ce putea să înlocuiască toate astea.Aici erau zilele în casă,excursiile la Caracas,întinderile vaste ale câmpiilor cu care să te înconjori într-o tristețe pe care ai descoperit-o aici.El oftă şi-i şterse o lacrimă ce veni cu uşurință în ochii ei şi trasă încet rotunjimea moale a obrajilor ei.Te iubeam atât de mult şi eram sfâşiat în două.În cele din urmă,m-am hotărât să mă duc şi să văd eu însumi ce simt,cu toate că deja nu mai aveam nici o speranță.
Îmi imaginam că,după aproape şapte ani,ai uitat.Îmi imaginam că trebuie să fii îndrăgostită de Mackensie.Datorită evenimentelor nu m-am dus niciodată.
Avionul i-a adus înapoi zdrobiți şi încă o dată m-am găsit înlănțuit de datorie. Pot doar să-i mulțumesc lui Dumnezeu că ai venit la mine.
-Ramónl Ramón!ea se strânse lângă el,sărutându-l pe față,cu mângâieri mici,nebuneşti,care au făcut ca buzele lui să le caute repede pe ale ei.N-am încetat niciodată să te iubesc.Îmi spuneam singură că am trecut peste asta,dar ştiam că nu era aşa.
-Mackensie a spus că mă urai,o acuză el blând,brațele lui strângându-se în jurul ei.
-Trebuia să-mi repet asta,şopti ea.Am crezut că n-am să te mai văd niciodată,că n-am să-ți mai aud vocea niciodată,că n-am să-ți mai simt sărutările şi,şi mie-mi

vorbea mama de tine,întotdeauna în legătură cu Consuelo.Am crezut că aceasta era o parte din viața mea ce se încheiase şi care mă va bântui întotdeauna.
-Te-ai fi căsătorit cu Mackensie? o întrebă el înfierbântat,privind în jos spre ea.
-Nu.Aş fi devenit o comerciantă isteață şi guralivă,exact cum ai spus cu mult timp în urmă.Una acrită.Nu mi-aş fi revenit niciodată din dragostea mea pentru tine.
-Nu vreau să-ți revii,şopti el aprins lângă urechea ei,brațele lui strivind-o lângă el,pentru că eu n-am să-mi revin niciodată din dragostea mea pentru tine.E o boală cu care vom trăi tot restul vieții noastre.El se mişcă peste ea,cu dragostea lui puternică şi adevărată şi mâinile ei deveniră neputincioase,corpul ei se topi ca o flacără,ultimul ei gest fiind acela de a strivi biletul de avion în mână,
dându-i apoi drumul din mâna moale.Nu vor mai avea niciodată nevoie să zboare de la unul la altul.Nu vor mai fi despărțiți niciodată.Era o dragoste ce a înflorit în tăcere,a crescut de-a lungul anilor şi s-a schimbat într-o pasiune arzătoare pe care distanța doar a transformat-o într-o flacără strălucitoare.Acum nu-i mai putea despărți nimic pentru că se cunoşteau unul pe altul ca două jumătăți ale aceleiaşi forme.
-Ramón!şopti ea şi-i simți buzele zâmbind pe pielea ei atunci când îi pronunța numele.
-Spune asta încă o dată,dulcea mea,minunata mea dragoste şi-mi voi simți oasele cum se topesc înainte de a-ți devora dulceața.Şi el simți zâmbetul de pe buzele ei atunci când brațele lui o traseră mai aproape.
-Ramón!şopti ea,te iubesc.A încercat,dar n-a putut auzi nici un accent,dar el a auzit şi fața lui se ridică spre a ei cu un zâmbet senzual şi plin de tentație.
-Minunatul meu trandafir englezesc,murmură el în engleză,uşorul accent făcând-o să-i tresară inima,deschizând ochii mari.Vezi? şopti el.E un joc ce se poate juca în doi.Dacă voi mai fi plecat vreodată,te voi suna de câteva ori pe zi şi vom vorbi în engleză.În acest fel,tu vei duce greul tentației.Trebuie să înveți să-ți iei responsabilitatea acum că ai crescut.Buzele lui zâmbitoare le acaparară pe ale ei şi cuvintele nu mai erau necesare.
SFARSIT